

“മിറപ്പുറംകുടുംബം”

൩

เนื่องในวาระอุปสมบทอุทิศชีวิต สามเณรเปรียญธรรม ๑๒ รูป

วันวิสาขบูชา ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕
ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

บวชอุทิศชีวิต...ชาติต่อชาติ

ลูกเณรที่รักของหลวงพ่อกุ๊ก ๆ รูป วันนี้หลวงพ่อก็มีความสุขมาก และก็รอคอยวันนี้มานาน วันเวลาที่ลูกเณรได้ฝึกตัวที่จะเตรียมรองรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ของพระศาสนามาเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งถึงวันเวลาที่มีความพร้อมที่จะเข้าสู่เพศสมณะเป็นพระแท้ที่จะรองรับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือรักษา และสืบทอดอายุพระศาสนากันต่อไป

วันเวลาที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่หลวงพ่อก็มีความปีติดีใจในการฝึกตัวของลูกเณรในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านกิจวัตร กิจกรรม และการศึกษาเล่าเรียนทั้งปริยัติและปฏิบัติ ซึ่งทำควบคู่กันไปในทุก ๆ อย่าง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ญาติโยมเขาไม่ทราบกัน แล้วก็แม้แต่พุทธบุตรหลาย ๆ วัดก็ไม่ทราบ โยมพ่อโยมแม่อยู่ที่บ้านก็ไม่ทราบ แต่หลวงพ่อก็พระทุกรูปในวัดนี้ทราบ เพราะเห็นกับตา

ภารกิจที่จะทำกันไปทุก ๆ อย่างพร้อม ๆ กัน ไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่ายเลย ถ้าหากว่าลูกเณรไม่มีความตั้งใจจริงที่จะมาสร้างบารมี เพราะว่ามันลำบาก มันเหนื่อย บางคืนในขณะที่คนอื่นเขานอนหลับกันแล้ว แต่ลูกเณรก็ยังไม่ได้นอนหลับ เพราะว่ามีการกิจที่ต้องทำ บางคืนฝนฟ้าตก

แต่ลูกเณรก็ยังอยู่ท่ามกลางสายฝน เพื่อปฏิบัติกิจวัตรกิจกรรม ด้วยความสมัครใจ ด้วยความรักในการสร้างบารมี ถึงเวลาที่จะออกมาเป็นเนื่อนาบุญให้แก่ญาติโยมก็ดูสงบเสงี่ยมสง่างาม เป็นที่น่าเลื่อมใสแก่ญาติโยมทั้งหลาย

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อดีใจมากในสิ่งที่ลูกเณรทุกรูปได้กระทำผ่านมา อยากจะบอกกับลูกเณรว่า สิ่งที่ลูกเณรได้ฝึกตัวมาจนกระทั่งจะได้บวชในวันวิสาขบูชานี้ ลูกเณรได้ทำถูกหลักวิชาของบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน ที่เกิดมาเพื่อสร้างบารมี แล้วก็มองเพศนักบวชเป็นเพศที่เหมาะสมต่อการสร้างบารมี มีเอาไว้สำหรับผู้มีบุญเท่านั้นที่จะเข้ามาสู่เพศนี้ได้ ลูกเณรก็ได้สั่งสมบุญในเพศนี้ และจริง ๆ แล้วก็ต่อเนื่องกันมาหลายภพหลายชาติ เพราะถ้าไม่มีบุญแล้วจะอยู่ในเพศนี้ได้ยาก ยิ่งได้บวชเป็นสามเณรตั้งแต่เยาว์วัยอย่างนี้ ต้องมีบุญเก่ามากมายจึงจะมาอยู่ตรงนี้ได้

เพราะตอนเป็นเด็กนั้น ก็เหมือนเด็กทั่วโลก อยากเที่ยว อยากสนุก อยากอะไรต่าง ๆ แต่ลูกเณรเลือกที่จะมาอยู่ในเพศของนักบวช เว้นจากการเบียดเบียน และได้สั่งสมบุญบารมีศึกษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นบุญเก่าของลูกเณร มีมากพอที่มาอยู่ตรงนี้ ให้ลูกเณรปีติและดีใจด้วยว่า วันเวลาที่ผ่านมานั้น เราได้เปลี่ยนเป็นบุญบารมีของเรา แล้วก็ของโยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งปวง

การบวชอุทิศชีวิต เป็นสิ่งที่ไม่ใช่เกิดขึ้นได้ง่าย ทั้ง ๆ ที่ก็ได้ไม่ได้ยาก แต่ผู้ที่จะปฏิญาณตนอย่างลูกเณรของหลวงพ่อก็ไม่ได้มีเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ นี่ก็แปลว่า บุญบารมีของลูกเณรได้สั่งสมมา จึงทำให้กล้าที่จะปฏิญาณตนอย่างนั้น

เมื่อบวชแล้ว ก็ขอให้ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้อย่าง ๆ ขึ้นไป ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา เพราะเป็นพระแล้วก็ต้องเทศน์ เทศน์ที่เราจะเทศน์ได้ แล้วถ้ามีโอกาสศึกษาภาษาต่าง ๆ เพื่อเตรียมจะไปถ่ายทอดธรรมะให้กับผู้มีบุญต่างประเทศก็ศึกษาเพิ่มเติม หรือจะศึกษาวิชาธรรมกายต่อ หลวงพ่อก็มีความปิติยินดี

ก็ขอให้ลูกเณรเมื่อบวชเป็นพระแล้ว ให้ได้เป็นเนื่อนานบุญ ให้ได้เป็นอายุพระศาสนา ให้แตกฉานในวิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ และคุณยายอาจารย์ฯ ท่านได้บรรจุ สิ่งใดที่เป็นข้อขัดต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ก็ขอให้ห่างไกล สิ่งใดที่เป็นเครื่องเกื้อหนุนส่งเสริมในการบำเพ็ญเนกขัมมบารมีของลูกเณรก็ขอให้สิ่งนั้นได้เข้ามาใกล้ ให้มีแต่ความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป เป็นกำลังของพระศาสนาทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ

สมเด็จพระญาณสังวร

หัวใจของนักบวช คือ การรักษาพระธรรมวินัย

พวกเราทุกรูปมีโอกาสได้บวชตั้งแต่อายุยังน้อย ได้เรียนรู้เรื่องบุญเรื่องบาปตั้งแต่ยังเล็ก ไม่ต้องไปก่อเวรยิงนกตกปลา ไม่ต้องไปเสี่ยงคุกเสี่ยงตาราง ไม่ต้องไปหานรกเข้าตัวแบบชาวโลก ก็ขอให้เราตระหนักถึงความโชคดีของเราไว้ให้มาก

เมื่อพวกเราทุกรูปมีบุญได้บวชกันตั้งแต่อายุ ๑๒ - ๑๓ ปี จนกระทั่งวันนี้บวชเป็นสามเณรผ่านมา ๙ - ๑๐ ปีแล้ว และกำลังจะได้บวชเป็นพระภิกษุสมความปรารถนา ต้องถือว่าเป็นการบวชที่ประสพการณ์ราบรื่น ได้เรียนเต็มที่ ไม่ต้องห่วงเรื่องขบฉัน ไม่ต้องห่วงเรื่องขาดแคลนตำราเรียน มีอาจารย์สอนหนังสือไว้พร้อมทั้งหมด สิ่งแวดล้อมมีความเหมาะสมเหลือเกินที่จะสนับสนุนให้เราได้ศึกษาและฝึกฝนทั้งหยาบทั้งละเอียดให้บริสุทธิ์ผุดผ่องยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การฝึกหยาบ คือ การเรียนด้านศาสตร์ที่เป็นความรู้ปริยัติ เช่น ภาษาบาลี เป็นต้น

การฝึกละเอียด คือ การปฏิบัติเพื่อแก้ไขปรับปรุงนิสัยตนเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่องยิ่ง ๆ ขึ้นไป

บางคนในโลกนี้ ร่ำเรียนกันมาจนพูดได้หลายสิบภาษา แต่ว่าขาดไปภาษาหนึ่ง นั่นคือ ภาษาคน เพราะมุ่งเอาแต่การเรียนวิชาการ แต่ยังไม่ได้แก้ไขปรับปรุงนิสัยของตน การฝึกตนจึงต้องฝึกหยาบคู่ไปกับการฝึกละเอียด มิฉะนั้นจะมีแต่ความรู้ แต่นิสัยจะยังไม่ดี

ในการเรียนของการคณะสงฆ์เรา แบ่งเป็นสายบาลีกับสายนักธรรม สาเหตุที่แบ่งเป็นสองสายแบบนี้ ก็เพราะต้องการให้พวกเรา รู้ว่า เมื่อเรียนภาษาบาลีแล้ว งานที่ต้องทำไม่ใช่แค่การรู้ภาษาบาลี แต่ยังมีงานแก้ไขปรับปรุงตัวเองด้วย ซึ่งการแก้ไขปรับปรุงตนเองนั้น จะมีสอนอยู่ในสายนักธรรม

ดังนั้น เป้าหมายของสองสายนี้จึงต้องไปร่วมกัน การเรียนบาลีทำให้ได้รู้จักการแปลภาษาบาลีคล่อง เพราะพุทธวจนะในการฝึกตนเก็บอยู่ในภาษาบาลี การเรียนนักธรรมเพื่อให้ได้รู้จักการแก้ไขปรับปรุงนิสัยตัวเอง เพราะการปิดนรก เปิดสวรรค์ ไปนิพพานอยู่ที่การฝึกตน

พวกเราโชคดีที่บวชตั้งแต่วัยเล็ก จนกระทั่งเติบโตได้บวชเป็นพระภิกษุ จึงต้องรู้หลักการรักษาความเป็นสมณะของตนเองให้ดีว่า บาลีมีไว้ไขภาษา นักธรรมมีไว้แก้ไขปรับปรุงตนเอง สองอย่างนี้พรากจากกันไม่ได้

ข้อได้เปรียบของการบวชตั้งแต่วัยเล็ก คือพวกเราจะไม่มียะในใจ ไม่ต้องไปก่อเวรก่อบาป ไม่ต้องไปเจียดคุกกเจียดตะรางเหมือนเด็ก

ชาวโลกบางคน คนที่มาบวชตอนเป็นผู้ใหญ่ กว่าที่จะเอาขยะในใจที่ติดมาออกไปได้ ต้องใช้คำว่าแทบรากเลือด

สมัยหลวงพ่อก้าวเข้าวัดใหม่ ๆ ยังไม่ได้บวช พอหลับตาทำสมาธิ คว้าที่เคยฆ่าตอนเรียนสัตวบาล มันมาด้นบนตักให้เห็นเลย กว่าจะล้างขยะออกจากใจได้ ฝึกสมาธิผ่านไปเป็นสิบปี พวกเราไม่ต้องมาผ่านเส้นทางนี้ นี่คือความมีโชคของทุกคนที่ได้เติบโตอยู่ในเส้นทางที่บริสุทธิ์ผุดผ่องดั่งงาม

โบราณบอกว่า ใจบริสุทธิ์เหมือนผ้าขาวนั้นเป็นความจริง หลวงพ่อต้องมาอาศัยคุณยายอาจารย์ฯ และหลวงพ่อกุรูโมใหญ่ช่วยไถ่ขยะออกจากใจอยู่หลายสิบปี จึงรอดมานั่งอยู่ได้ตรงนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อหลวงพ่อบวชแล้ว จึงปิดหนทางนรกให้ตนเองได้ พวกเราเมื่อบวชเป็นพระใหม่ ก็ขอให้ฝึกตนตามหลักสูตรไป รักษาความสะอาดดีของเราไว้ให้ได้ อย่าไปเพิ่มขยะให้ใจตนเอง

ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม คนที่ไม่ได้ฝึกทั้งหยาบและละเอียดควบคู่กันมานั้น ชะตาชีวิตจะหนีไม่พ้นต้องเป็นคนขยะ เมื่อพวกเราบวชแล้ว ขอให้รักษาระธรรมวินัยให้ดี อะไรที่ผิดธรรมวินัยแม้เพียงนิดเดียว อย่าได้ไปลองทำเด็ดขาด ต้องรู้จักรักษาความเป็นสมณะของเราให้ดี เผลอไปลองเข้า ไม่รักษาระธรรมวินัยให้ดี เราจะกลายเป็นคนขยะทันที

เพื่อนที่เข้ามาบวชรุ่นเดียวกับเรา นั่งเรียนเก้าอี้ติดกันกับเรา ใช้โต๊ะตัวเดียวกัน ห้องเรียนเดียวกัน ใช้กุญแจนอนหลังเดียวกัน แต่หลุด

ออกไปก่อนก็มี เพราะเขาไม่ได้ระวังสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นชีวิตของนักบวช เรา เราต้องยืนอยู่บนเส้นทางของพระธรรมวินัยให้เคร่งครัด เพราะว่าการรักษาพระธรรมวินัย คือ การรักษาชีวิตของพระเรา คือการรักษาชีวิตของพระพุทธศาสนาเรา

เมื่อวันทีหลวงพ่อบวชเพ็ญบวชได้ ๓ วัน คุณยายอาจารย์เคยเตือนหลวงพ่อว่า “ท่านหัตตะ ท่านต้องช่วยยายเทศน์อบรมคนนะ เพราะยายแก่แล้ว” แล้วก็สอนวิธีเทศน์ให้หลวงพ่อ จากนั้นอีกไม่กี่วัน คุณยายก็บอกกับหลวงพ่ออีกว่า “ท่านหัตตะ ยายขอนะ ถ้าไม่ครบสิบพรรษา ห้ามออกไปเทศน์นอกวัด” ก่อนบวชนั้นหลวงพ่อเคยย่ำข้ามทวีปมาแล้ว แต่พอบวชแล้ว คุณยายก็ยังขอให้บวชครบสิบพรรษา ก่อน จึงไปเทศน์นอกวัด

หลวงพ่อก็ตอบคุณยายชัดว่า “พระไม่ได้คิดอยากเทศน์อะไรเลย แต่คุณยายให้เทศน์ก็เทศน์” แต่เพราะหลวงพ่อเองทั้งถูกคุณยายขอร้องให้ช่วยเทศน์และขอร้องไม่ให้ไปเทศน์นอกวัด หากไม่ครบสิบพรรษา จึงอยากทราบเหตุผล

คุณยายท่านตอบชัดเจน “ท่านต้องรู้นะ ผู้ที่ไม่ปรารถนาดีต่อพระบ้าง ต่อพระพุทธศาสนาบ้าง มันมีอยู่ ท่านบวชพรรษาแรก ๆ รู้ไม่ทันเขาหรอก แล้วเราเองไม่ระมัดระวังตัว ไม่รู้ว่าควรทำไม่ควรทำ พอเกิดเป็นตำหนิขึ้นมา ชาตินี้ทั้งชาติท่านจะแก้ไขยาก เขาสิบก้นไปเยอะแล้ว” นี่คือนิสัยที่คุณยายท่านเตือนหลวงพ่อเมื่อบวชได้ไม่กี่วัน

ส่วนหลวงพ่อกุโมใหญ่ คุณยายท่านขอว่า “ชาตินี้ทั้งชาติอย่าไปเทศน์นอกวัด” หลวงพ่อก็เลยถามเหตุผลจากคุณยายว่าทำไม คุณยายตอบชัดเจนดีเหลือเกินว่า “อันตราย เพราะหลวงพ่ของท่านหุนดีเหลือเกิน พุดเพราะเหลือเกิน ฉลาดเหลือเกิน คนที่ไม่หวังดีต่อพระพุทธศาสนามีอยู่มาก ท่านจึงตกเป็นเป้าให้โจมตีได้ง่าย” เพราะว่าหลวงพ่ของท่านฉลาดเหลือเกินนี้เอง จึงทำงานใหญ่ได้ขนาดนี้ คุณยายจึงต้องป้องกันไว้ตั้งแต่ต้น ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้ไปทำผิดอะไร แต่ก็มีคนเอาขี้ป้ายจนลากขึ้นศาล เพราะเขาเห็นว่า ท่านคือกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา เขาจึงจะเอาให้ตายให้ได้ นี่คือสิ่งที่คุณยายท่านมองเห็นการณ์ไกล จึงป้องกันหลวงพ่ของท่านไว้ตั้งแต่ต้น

คุณยายท่านป้องกันหลวงพ่อกุโมใหญ่และหลวงพ่อไว้ตั้งแต่พรรษาแรก ๆ แบบนี้ จึงได้มาเป็นหลวงพ่ของพวกเรา

ดังนั้น เมื่อพวกเราบวชแล้ว ก็ขอให้รักษาพระธรรมวินัยให้ดี เพราะการรักษาพระธรรมวินัย คือ การรักษาชีวิตพระของพวกเราเอง ก่อนจะไปทำหน้าที่เป็นครูสอนศีลธรรมผู้อื่น ต้องรู้จักสอนตัวเองให้อยู่ในพระธรรมวินัยให้เป็นก่อน ถ้ายังรักษาตนเองให้พ้นจากอันตรายไม่เป็น การจะไปรักษาพระพุทธศาสนา การจะไปตอบแทนคุณญาติโยมไม่มีทางทำได้ดี ต้องรู้จักวิธีที่จะรักษาความเป็นเพชรของเราไว้ ไม่ให้กลายเป็นขยะก่อน จึงจะไปทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรมได้

เมื่อเราฝึกทั้งหยาบและละเอียด คือ มีทั้งความรู้และปรับปรุงแก้ไขนิสัยตนเองได้ดีแล้ว การจะก้าวเข้าไปเป็นครูสอนศีลธรรมอย่าเพิ่งไปมองอะไรไกลเกินตัว การทำหน้าที่ของครูสอนศีลธรรมอย่างแท้จริงนั้น คือ การฝึกอบรมคนในทิศ ๖ ให้เป็นคนดี

เราเรียนนักธรรมมาแล้วว่า หน้าที่พระภิกษุโดยเบื้องต้นมี ๒ ประการ

หน้าที่ข้อแรก คือ ฝึกฝนอบรมตนตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด

หน้าที่ข้อที่สอง คือ สั่งสอนอบรมประชาชนในสังคมให้มีศีลธรรม

พระพุทธองค์ทรงให้หลักสำคัญไว้แล้วว่า การเผยแผ่พระพุทธศาสนา คือ การเผยแผ่ผ่านทิศ ๖ พระภิกษุเรามีหน้าที่เป็นกัลยาณมิตรต่อชาวโลก การที่โลกจะสงบสุขได้ พระเราต้องสอนให้แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ในทิศ ๖ ให้สมบูรณ์ โดยมีพระเราเป็นต้นแบบศีลธรรม

การที่พระพุทธศาสนาจะยืนหยัดอยู่ได้ ก็ขึ้นอยู่กับว่า ทิศ ๖ ของชาวพุทธแต่ละคนมีความเข้มแข็งขนาดไหน คนที่จะต้องไปทำให้ทิศ ๖ ของชาวพุทธเข้มแข็ง ก็คือ คนที่อยู่ทิศเบื้องบน ซึ่งชาวโลกยกย่องไว้ในฐานะเป็นครูสอนศีลธรรม

การเรียนในห้องเรียนวัดความรู้โดยผ่านผลทดสอบ แต่การทำงานในฐานะครูสอนศีลธรรม วัดความสำเร็จโดยผ่านการสร้างเครือข่ายคนดี ในฐานะของครูสอนศีลธรรม เราจึงมองข้ามความสำคัญ

ของใครไม่ได้เลย แม้แต่คนงานในวัด เจ้าหน้าที่ในวัด ก็มองข้ามไม่ได้ เพราะแต่ละคนคือทิต ๖ ที่อยู่รอบตัวเรา

คนที่มองข้ามคนอื่น ไม่เรียนรู้การทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรมให้ครบทั้ง ๖ ทิต ก็ยากจะรักษาตัวเองไว้ได้ ยากจะทำให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ เพราะคนที่จะมาช่วยกันรักษาพระพุทธศาสนา คำจุนพระพุทธศาสนา ปกป้องพระพุทธศาสนาไม่ได้ตกลงมาจากท้องฟ้า แต่ว่ามาจากทิต ๖ รอบตัวเรา

ถ้าเราปล่อยให้คนในทิต ๖ รอบตัวเรา ไม่ต้องมาก แค่คนใดคนหนึ่ง ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระพุทธศาสนา เราก็ตกอยู่ในอันตรายแล้ว การบวชของเราไม่ราบรื่นแล้ว เราอาจจะรำเรียนเขียนอ่านมามาก จบการศึกษามาดี แต่ถ้าทิ้งเรื่องการทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรมประจำทิต ๖ เท่ากับสออตกโดยไม่รู้ตัว ถือว่าทำหน้าที่เบื้องต้นของพระภิกษุไม่สมบูรณ์

ดังนั้น เมื่อเรามีโอกาสได้บวชสามเณรมาตั้งแต่อายุน้อย และได้บวชพระตั้งแต่อายุยังไม่มาก ก็ขอให้รู้ไว้ว่า เราโชคดีที่ไม่ต้องไปก่อบาปก่อเวรเหมือนกับชาวโลก ไม่ต้องไปหวนรอกใส่ตัว ไม่ต้องหาขยะมาเก็บไว้ในใจ เราก็ต้องรักษาความโชคดีของเรานี้ไว้ให้มั่นคง รักษาตัวเองให้อยู่ในพระธรรมวินัยซึ่งเป็นชีวิตของพระเรา และทุ่มเทฝึกฝนตนเองไปทั้งหยาบและละเอียด คือเป็นผู้มีทั้งความรู้และ

มีศีลธรรมบริสุทธิ์อยู่ในตัว เมื่อถึงคราวจะต้องทำหน้าที่ครูสอน
ศีลธรรม เพื่อตอบแทนคุณข้าวปลาอาหารของญาติโยม เราก็จะรักษา
ความเป็นพระของเราเป็น และทำหน้าที่ครูสอนศีลธรรมให้แก่ชาว
โลก ด้วยการเป็นกัลยาณมิตรแนะนำการทำหน้าที่ในทิศ ๖ ให้ชาวโลก
ได้สมบูรณ์ ความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาก็จะเริ่มแผ่ขยาย
ออกจากตัวเราเป็นศูนย์กลางนั่นเอง

ด้วยอำนาจบุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ หลวงพ่อขออวยพรให้การบวชครั้งนี้ของลูกทุกคน
จงมีแต่ความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ อยู่บนเส้นทางพระธรรมวินัยยิ่ง ๆ
ขึ้นไป ให้เป็นชนพลกล้ำของกองทัพธรรม แดกฉานวิชาธรรมกาย
เป็นผู้นำพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายแผ่ขยายไปทั่วโลก ฝึกฝน
ตนเองสร้างบารมีไปกับหลวงพ่อกับหมู่คณะได้อย่างตลอดรอดฝั่ง
ตราบกระทั่งวันถึงที่สุดแห่งธรรมเทอญ

พร: ท้าววรียศพล

ประวัติ

สามเณร

เปรียญธรรม

สามเณร	คมศักดิ์ ม่วงสนิท ป.ธ. ๔
ฉายา	สามตฤยชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความสามารถ
เกิด	๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร
นามบิดา	จ.ส.อ. พิเศษ บุญชู ม่วงสนิท
นามมารดา	นางสายชล ม่วงสนิท

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๙ - ๒๕๕๓ อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน
ศูนย์สาขาภายในประเทศ

๒๕๕๐ - ๒๕๕๔ คณะกรรมการสามเณร วัดพระธรรมกาย

คติธรรม ชีวิตพ่ายแพ้ได้ แต่ท้อแท้ไม่ได้
ถ้าท้อเป็นเพียงถ่าน ถ้าผ่านจึงเป็นเพชร

๑ ความรู้สึกจากใจ

ไม่ต้องบินให้สูงอย่างใครเขา จงบินเอาเท่าที่เราจะบินไหว
ทำที่บินไม่จำเป็นต้องเหมือนใคร แค่บินไปให้ถึงฝันเท่านั้นพอ

นับตั้งแต่วันแรกที่ ได้ตัดสินใจหันหลังให้กับชีวิตทางโลก เพื่อมา
แสวงหาชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรม คือ เส้นทางของผู้มีบุญ ผู้ได้โอกาส
ผู้ที่สามารถพิชิตอุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิตได้อย่างงดงาม

สามเณรอยู่ในเส้นทางนี้ ซึ่งไม่รู้มาก่อนเลยว่า จะมีอุปสรรค
หรือมีอะไรซ่อนอยู่ เพราะบางครั้งเส้นทางที่เราเลือกเดินนั้นอาจจะ
ไม่ได้ราบรื่นเป็นเหมือนดังที่เราคิดเสมอไป

สามเณรโชคดีที่มีพระอาจารย์คอยอบรมให้สามเณรได้เรียนรู้
ในการดำเนินชีวิต รู้จักที่จะอดทน แม้บางครั้งที่ล้มลง แต่สามเณรก็
ลุกขึ้นได้ในทุก ๆ ครั้ง ท่านสอนไม่ให้ท้อถอยเมื่อเจอปัญหา และอย่า
ท้อถอย แต่ให้สู้ด้วยใจ ด้วยความคิด ด้วยความดี แล้ววันนี้ ความ
สำเร็จก็เป็นจริง

สามเณรกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัณฐะ
ผู้มอบชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรม ขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง
และเพื่อนสหธรรมิกที่เป็นกำลังใจ โยมพ่อยอมแม่ผู้ให้กำเนิดกายเนื้อ
เพื่อเอามาใช้สร้างบารมี วงศาคณาญาติและสาธุชนผู้ให้การอุปถัมภ์
คำจุนทุก ๆ ท่าน

สามเณร	อนิรุจน์ กุมภา ป.ธ. ๓
ฉายา	รุจนชโย
คำแปล	ผู้ชนะด้วยความรุ่งเรือง
เกิด	๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร
นามบิดา	นายอนุวัฒน์ กุมภา
นามมารดา	นางกนกวรรณ พวงสายหยุด

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๘ - ๒๕๕๔	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ เจ้าหน้าที่อนุกรรมการกิจกรรมสงฆ์
๒๕๕๔	รองหัวหน้าศูนย์นราภิวัฒน์

คติธรรม	ความดีนั้นทำง่าย แต่รักษาความดีคู่กายนั้นทำยาก
---------	--

๑๑ ความรู้สึกจากใจ

ตลอดระยะเวลาแห่งการสร้างบารมีเป็นสามเณรวัดพระธรรมกาย สามเณรรู้สึกภูมิใจมากที่มีโอกาสเข้ามาสร้างบารมีร่วมกับหมู่คณะ ได้พบเจอแต่สิ่งดี ๆ มากมาย ๑๐ ปีที่ผ่านพ้นไปรู้สึกไว้มาก ๆ เหมือนเพิ่งบวชได้ไม่นานนี้เอง มีบางครั้งคิดท้อแท้ แต่ก็ไม่คิดที่จะถอย เพราะสามเณรคิดว่า การสร้างบารมีก็ต้องมีอุปสรรคบ้าง แต่อุปสรรคนั้นมีไว้เพื่อให้เราข้ามมันไป

กว่าจะมายืนถึงจุดนี้ได้ ลูกเณรกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพอย่างสูงทั้งสองรูป ที่ท่านคอยเป็นกำลังใจเป็นต้นบุญต้นแบบและคอยสนับสนุนทุก ๆ อย่าง และกราบขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่คอยอบรมพร่ำสอนให้สามเณรมีความเคารพ มีวินัย มีความอดทน และมีทศม จากวันนั้นถึงวันนี้สามเณรพร้อมแล้วที่จะก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางแห่งการสร้างบารมี

สามเณร	สมบุญ ตาจ่าย ป.ธ. ๓
ฉายา	สมมาชโย
คำแปล	ผู้ชนะโดยชอบ
เกิด	๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
ภูมิลำเนา	จ.นครปฐม
นามบิดา	นายตีบ ตาจ่าย
นามมารดา	นางคำ ติดแสง

๐ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๘ - ๒๕๕๐	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
๒๕๕๑	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สารพินา
๒๕๕๔	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ธรรมปฏิบัติ สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
๒๕๕๕	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อนหน่วยแก้วเปรียญธรรม
คติธรรม	จริงจัง จริงใจ จริงต่อความดี

๑๐ ความรู้สึกจากใจ

ตลอดการสร้างบารมีที่ผ่านมา สามเณรซาบซึ้งกับความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกมาก ที่สนับสนุนให้ลูกเณรได้สร้างบารมีฝึกฝนอบรมตนเอง บางครั้งเหนื่อย ท้อแท้ หหมดกำลังใจ แต่เมื่อได้เห็นการสร้างบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกแล้วกลับมีกำลังใจสูงขึ้นอีกครั้ง เพื่อเพศสุดท้ายของสังสารวัฏ

ลูกเณรกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อกทั้งสองผู้มอบชีวิตใหม่บนเส้นทางธรรมแก่ลูกเณร ขอบพระคุณพระอาจารย์พระพี่เลี้ยง ที่คอยอบรมให้สามเณรเป็นคนดี เป็นกำลังของพระศาสนา โยมพ่อโยมแม่ผู้ให้กำเนิดกายเนื้อ และให้โอกาสสามเณรมาสร้างบารมี และอนุโมทนาบุญกับญาติโยมทุกท่านที่คอยสนับสนุน

สามเณร	ภาคภูมิ ผิวเกลี้ยง ป.ธ. ๔
ฉายา	ติสฺสชโย
คำแปล	ชัยชนะของผู้เกิดในพระรัตนตรัย
เกิด	๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒
บรรพชา	๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔
อุปสมบท	จ.สุพรรณบุรี
นามบิดา	นายชัยวัฒน์ ผิวเกลี้ยง
นามมารดา	นางฉิมพลี ผิวเกลี้ยง

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๙ - ๒๕๕๓	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
๒๕๕๑	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์พัฒนาการ
๒๕๕๓	รองหัวหน้าศูนย์ศาสนิกกรรม สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
๒๕๕๔	หัวหน้าศูนย์พัฒนาการ
คติธรรม	บวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

๑๑ ความรู้สึกจากใจ

ตลอดระยะเวลา ๑๑ ปี สามเณรรู้สึกภาคภูมิใจและสุขใจเป็นอย่างมากที่ได้มาสร้างบารมีตั้งแต่เด็ก ได้รู้ว่า คนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายชีวิต อีกทั้งยังได้ศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และสิ่งที่ภาคภูมิใจมากที่สุด คือการได้เป็นลูกเณรของหลวงพ่อ

สามเณรได้รับการฝึกฝนอบรมตนเองอย่างเข้มข้นทั้งกฎระเบียบวินัย และภารกิจต่าง ๆ ล้วนต้องใช้ความอดทนเป็นที่ตั้ง ร่วมฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ กับเพื่อนสหธรรมิกมาโดยตลอด อาจมีบ้างบางครั้งที่ร่างกายอ่อนล้าและหมดกำลังใจ แต่เมื่อลูกเณรนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อ นึกถึงเป้าหมายชีวิตและมโนปณิธาน ทำให้มีหัวใจที่เข้มแข็งมากขึ้นในเส้นทางการสร้างบารมี

ทุก ๆ ครั้งที่ลูกเณรมองย้อนกลับไป รู้สึกภาคภูมิใจในเพศสมณะ สิ่งเหล่านี้คงเกิดขึ้นกับลูกเณรไม่ได้หากไม่มีหลวงพ่อทั้งสอง ลูกเณรกราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อด้วยความเคารพอย่างสูง กราบขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่คอยให้การอบรมพร่ำสอน และอนุโมทนาบุญกับญาติโยมทุกท่านที่ให้การสนับสนุนตลอดมา

สามเณร	พิทักษ์ จิตรจักร ป.ธ. ๔
ฉายา	กนฺตชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะเป็นที่รัก
เกิด	๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓
บรรพชา	๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙
อุปสมบท	จ.สกลนคร
นามบิดา	นายชาลี จิตรจักร
นามมารดา	นางอำนวย จิตรจักร

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๕๒	พี่เลี้ยงสามเณร นวกะ ๑
๒๕๕๓	อบรมสามเณรบวชภาคฤดูร้อน จ.ประจวบคีรีขันธ์ รองหัวหน้าศูนย์พัฒนาการ
๒๕๕๔	เป็นหัวหน้าศูนย์นราภิวัฒน์
คตินิธรรม	ทำวันนี้ให้ดีกว่าวันวาน

๑ ความรู้สึกจากใจ

จำได้ว่า ตั้งแต่สามเณรเกิดมานั้น ก็มีความรู้สึกว่ายากบวช ตั้งแต่อายุยัง ๔ ขวบอยู่เลย จนกระทั่งเรียนจบ ม.๓ สามเณรก็ได้มาบวชที่วัดพระธรรมกาย ได้รับการอบรมบ่มนิสัยจากพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงด้วยดีตลอดมา และยังได้รับการปลูกฝังให้อยากบวช อุทิศชีวิตและศึกษาวิชาธรรมกาย สามเณรมองว่า ทางโลกมีแต่อันตรายมากมาย มีแต่ความทุกข์ มีสุขแค่น้อยนิด สามเณรจึงมีความคิดที่อยากจะบวชอุทิศชีวิตตลอดมา และตั้งใจที่จะฝึกฝนอบรมตนให้สามารถสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาวิชาธรรมกาย นำพาเหล่าสัตว์ผู้ยังมีติดบอดให้พบกับความสว่างดุจดั่งดวงอาทิตย์จัดเงามืดให้พบกับความสว่างฉนั้น

สามเณรมีความปลื้มปีติใจ และดีใจเป็นอย่างยิ่งที่จะได้อุปสมบท อุทิศชีวิต หลังจากรอคอยวันนี้มานานถึง ๗ ปี เพราะการบวชนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก และเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดในชีวิต ทั้งยังได้ตอบแทนพระคุณมารดาบิดา และพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้เลี้ยงดูสามเณรมาโดยตลอด และเพื่อสืบทอดพระศาสนาไปตลอดจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย

สามเณร	โชคชัย นกแล ป.ธ. ๖
ฉายา	สิรินทชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยโชคอันยิ่งใหญ่
เกิด	๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๓
บรรพชา	๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖
ภูมิลำเนา	จ.เชียงใหม่
นามบิดา	นายดี นกแล
นามมารดา	นางแพ นกแล

๑ ประสพการณ์สร้างบารมี

๒๕๕๒	อบรมสามเณรนวกะ ๑
๒๕๕๓	อบรมสามเณรนวกะ ๒
	รองหัวหน้าศูนย์พัฒนาการ
๒๕๕๔	หัวหน้าศูนย์ธรรมปฏิบัติ
คติประจำใจ	ความล้มเหลวและพลาดพลั้งในวันนี้ เป็นบันไดสู่ความสำเร็จในวันหน้า

๑๑ ความรู้สึกจากใจ

การดำเนินชีวิตในเส้นทางแห่งความเป็นหน่อเนื้อของพระจอมไตร เพศภาวะที่ไม่เหมือนคนส่วนมากในโลกใบใหญ่ ในมุมมองของบางคนอาจจะเห็นว่า เป็นการดำเนินชีวิตที่ปิดกั้นตัวเองจากความรู้ต่าง ๆ ในทางโลกมากเกินไป และปิดโอกาสแห่งความเจริญทางโลก เป็นเช่นนั้นจริงหรือ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำกล่าวเสมอว่า ลูกเณรคือผู้ได้อโอกาส มิใช่ผู้ด้อยโอกาส ช่วงเวลาที่สามเณรสร้างบารมีมาเกือบ ๑๐ ปี สามารถยืนยันถ้อยคำดังกล่าวได้อย่างชัดเจน เพราะตลอดเวลาสามเณรได้รับการฝึกฝน อบรมขัดเกลาคุณธรรมด้านต่าง ๆ เช่น เคารพ วินัย อุตุน จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จากที่เคยไร้สาระในการใช้ชีวิต กลับได้รู้จัก และใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า จากอุปนิสัยที่ไม่ค่อยได้เรื่อง กลักลายเป็นดีขึ้น จากที่ไร้ซึ่งปณิธาน เป้าหมายชีวิต ได้ซึมซับและถูกปลูกฝังจนปณิธานแจ่มชัด เป้าหมายชีวิตมั่นคง จากบทฝึกและความรู้ต่างๆ ที่สามเณรได้รับการอบรม จึงเป็นเหตุให้นิสัยถูกขัดเกลา ได้ใช้ชีวิตตั้งอยู่บนหนทางแห่งกุศลธรรมทั้งหมด นี่จึงเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างหนักแน่นว่า สามเณรคือผู้ได้อโอกาส หาใช่ผู้ด้อยโอกาสไม่

สามเณร	เอกราช กิม่วงนสง ป.ธ. ๖
ฉายา	ปธานชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความเพียร
เกิด	๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๓
บรรพชา	๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗
ภูมิลำเนา	จ.อุบลราชธานี
นามบิดา	นายเล็ก กิม่วงนสง
นามมารดา	นางสมิตตา ดวงหม่อง

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๙ - ๒๕๕๔	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขากายในประเทศ
๒๕๕๒	สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
๒๕๕๓	เลขานุการคณะกรรมการสามเณร ศูนย์สาส์นกิจกรรม
๒๕๕๔	หัวหน้าคณะกรรมการศูนย์สาส์นกิจกรรม คณะกรรมการตรวจสอบธรรมศึกษาชั้นโท คณะกรรมการตรวจสอบการอบรมบาลี
๒๕๕๕	อบรมสามเณรหน่อแก้วเปรียญธรรม

คติธรรม	อย่าใช้ชีวิตตั้งเข่นนาฬิกา แม้จะเดินไปข้างหน้า แต่ก็วนกลับมาที่เดิม
---------	--

๑ ความรู้สึกจากใจ

นับตั้งแต่เวลาที่สามเณรตัดสินใจเข้ามาบวช สิ่งที่ทำให้สามเณรอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ก็คือ ความหวังว่าสักวันหนึ่งเราจะต้องทำในสิ่งที่ลูกผู้ชายควรจะทำคือ การได้บวชอุทิศชีวิต แม้ในบางครั้งต้องเจออุปสรรคที่ทำให้ท้อแท้ แต่ก็ไม่เคยนึกท้อถอย คอยนึกเสมอว่า เมื่อเราเลือกทางที่จะเดินแล้ว ก็ต้องกล้าที่จะก้าวเดินไปให้จนสุด และจะไม่ยอมหยุดจนกว่าจะถึงจุดเป้าหมาย

ในการฝึกฝนอบรมตนเองนั้น พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงจะสอนเสมอว่า ให้อดทนทั้งในความยุติธรรม และอยุติธรรม เพื่อที่ในภายภาคหน้าเราอาจจะต้องเจออะไรที่หนักหนามากกว่านี้หลายเท่า และตั้งแต่ที่เข้ามาอยู่ร่วมกับหมู่คณะทำให้ได้เห็นถึงความเป็นพี่เป็นน้อง มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แม้เราจะมาจากต่างถิ่นฐานกำเนิด แต่ความผูกพันที่ถูกหล่อหลอมให้รักกันดุจดังพี่น้องร่วมสายเลือด ยามที่เราพบเจออุปสรรค เราก็ฝ่าฟันไปด้วยกัน ประคับประคองซึ่งกันและกัน วันนี้ที่รอคอย คือ วันที่จะได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ยกฐานะจากสามเณรมาเป็นพระภิกษุ และพร้อมที่จะสานต่อมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่ในการเผยแผ่ วิชาธรรมกายไปทั่วโลก

สามเณร	นครินทร์ ณรงค์ศรี ป.ธ. ๓
ฉายา	นรินทชโย
คำแปล	ชัยชนะของผู้เป็นใหญ่ในชุมชน
เกิด	๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๓
บรรพชา	๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗
ภูมิลำเนา	จ.มุกดาหาร
นามบิดา	นายนิคม ณรงค์ศรี
นามมารดา	นางกิจสมัย ณรงค์ศรี

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๕๐	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน จ.นครราชสีมา
๒๕๕๓	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน จ.พิษณุโลก
๒๕๕๕	อบรมสามเณรหน่อแก้วเปรียญธรรม วัดพระธรรมกาย

คติธรรม	จงปล่อยวาง อย่ายึดติด เพราะอดีตคือเมื่อวาน ปัจจุบันคือวันนี้ อนาคตสุดหยั่งรู้
---------	---

๑๑ ความรู้สึกจากใจ

ขอขอบคุณโยมลุงสมเด็จ และโยมป้ากนกพรณ สงอินทร์ ที่เป็นยอดกัลยาณมิตรชักชวนสามเณรให้ได้มาบวช ได้มาสร้างบารมีร่วมกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ทั้งสอง และหมู่คณะ

ชีวิตการเป็นสามเณรนั้น บางอย่างเราอาจด้อยโอกาสกว่าคนทางโลก คือ ด้อยโอกาสในการไปเที่ยวเล่นสนุกสนานเหมือนกับคนอื่น ๆ แต่ตรงกันข้ามกับพวกเราได้โอกาสอยู่กับการใช้ชีวิตอย่างนักสร้างบารมี และการฝึกฝนอบรมตนเองด้วยกฎระเบียบที่เคร่งครัดแต่ไม่เคร่งเครียด และต้องมีวินัยในตนเอง เพื่อเป็นการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการบวชตลอดชีวิต

สามเณรคิดเสมอว่า สามเณรจะทำอะไรให้พระศาสนาได้ฟังพามากน้อยแค่ไหน และไม่เคยคิดที่จะฟังพระศาสนาอย่างเดียว คนเราเมื่อได้ก็ตามที่สามารถฟังพาตนเองได้แล้ว ยังสามารถให้คนอื่นฟังพาได้ คน ๆ นั้น คือ ยอดคน

สามเณร	ประจักษ์ บุญฤทธิ์ ป.ธ. ๕
ฉายา	บุญฤทธิ์โช
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความสำเร็จแห่งบุญ
เกิด	๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๓
บรรพชา	๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙
ภูมิลำเนา	จ.สุรินทร์
นามบิดา	นายประจักษ์ บุญฤทธิ์
นามมารดา	นางเพ็ญ บุญฤทธิ์

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

- ๒๕๔๙ - ๒๕๕๐ สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
- ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน วัดพระธรรมกาย
- ๒๕๕๒ คณะกรรมการศูนย์สารพินิจ
- ๒๕๕๒, ๒๕๕๔ สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
- ๒๕๕๓ ต้อนรับปฏิสันถารพระราชอาณา
โฆษกประจำศูนย์สารพินิจ
- ๒๕๕๔ รองประธานสามเณร
อบรมสามเณรยุวเปรียญธรรม

คติธรรม ถ้าไม่ได้ทำความดี มีชีวิตร้อยปีก็ไร้ค่า

๑ ความรู้สึกจากใจ

๖ ปี กับความเป็นลูกหลวงพ่อ หลานคุณยาย หลานหลวงปู่ เป็น ๖ ปีที่มีความภาคภูมิใจทุกนาทีกี่ว่าได้ เพราะในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้น สามเณรได้ฝึกฝนและเคี่ยวเข็ญตนเองผ่านบทฝึกที่คณะพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงได้เมตตาถ่ายทอดให้ ตั้งแต่ปีแรกของการบวช จากเด็กน้อยธรรมดา กลายเป็นพี่เณรที่มีความเคารพ มีวินัย และอดทนในปัจจุบัน และวันนี้สามเณรพร้อมแล้วที่จะช่วยงานพระพุทธานุภาพของพระเดชพระคุณหลวงพ่อและหมู่คณะ เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา และวิชาธรรมกายไปทั่วโลก ดังที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรณนา

ลูกเณรขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองที่เป็นต้นบุญต้นแบบและกำลังใจในการสร้างบารมีแก่ลูกเณร กราบขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงทุกรูป ที่คอยเฝ้าอบรมพร่ำสอนโดยไม่คิดถึงความเหน็ดเหนื่อย ขอบคุณและอนุโมทนาบุญแด่โยมพ่อและโยมแม่ที่ได้ให้กายนี้แก่ลูกเณร อนุโมทนาบุญญาติโยมทุกท่านที่คอยเป็นกองเชียร์ด้วยดีเสมอมา

สามเณร	พัฒนา ดานุ่ม ป.ธ. ๖
ฉายา	ภทฺธชโย
คำแปล	ผู้ชนะด้วยความเจริญ
เกิด	๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๔
วันบรรพชา	๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗
ภูมิลำเนา	จ.พิษณุโลก
นามบิดา	นายเสริม ดานุ่ม
นามมารดา	นางบุญช่วย ดานุ่ม

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

- ๒๕๔๙ - ๒๕๕๐** อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขากายในประเทศ
- ๒๕๕๒** คณะกรรมการสามเณร ศูนย์ธรรมปฏิบัติ
- ๒๕๕๒ - ๒๕๕๔** คณะกรรมการตรวจข้อสอบธรรมศึกษาชั้นโท
- คณะกรรมการตรวจข้อสอบการอบรมบาลี
- ๒๕๕๓ - ๒๕๕๔** เลขานุการประธานสามเณร
- ๒๕๕๔** สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
- อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขากายในประเทศ
- ๒๕๕๕** อบรมสามเณรหน่อแก้วเปรียญธรรม

คติธรรม อุปสรรคเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต แต่ไม่ใช่ทั้งหมด
ของชีวิต เพราะทั้งหมดของชีวิต คือ การสร้างบารมี

๑๑ ความรู้สึกจากใจ

ลูกเนรกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ ที่ทำให้ลูกเนรได้มาสร้างบารมีที่วัดพระธรรมกาย ได้รู้เป้าหมายของชีวิตว่าเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงบุญ และสร้างบารมี ทำให้ลูกเนรรู้สึกปีติและภาคภูมิใจว่า สามเนรเป็นผู้ได้โอกาส ไม่ใช่เป็นผู้ด้อยโอกาส ที่ได้มาสร้างบารมีตั้งแต่เยาว์วัย

กราบขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่คอยอบรมสั่งสอนสามเนร ถ้าสามเนรไม่ได้พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่คอยตักเตือนและคอยให้กำลังใจมาตลอดระยะเวลา ๘ ปี ที่มาสร้างบารมีที่หมู่กุฎิสามเนรเปรียญธรรมแห่งนี้ สามเนรอาจจะไม่มีวันนี้ก็ได้ ขอขอบคุณโยมพ่อ โยมแม่ และญาติโยมทุก ๆ ท่าน ที่เป็นทั้งกำลังใจและให้การสนับสนุนตลอดมา

สามเณร	หล้า ปู้ทอง ป.ธ. ๓
ฉายา	วิจิตชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะที่ชนะอย่างวิเศษ
เกิด	๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔
บรรพชา	๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕
ภูมิลำเนา	จ.เชียงใหม่
นามบิดา	นายอ้าย ปู้ทอง
นามมารดา	นางสาว ปู้ทอง

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๕, ๒๕๕๓	สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
๒๕๔๙ - ๒๕๕๓	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขากายในประเทศ
๒๕๕๒ - ๒๕๕๔	คณะกรรมการสามเณร คณะกรรมการตรวจข้อสอบการอบรมบาลี
๒๕๕๕	อบรมสามเณรหน่อแก้วเปรียญธรรม
คติธรรม	แพ้ชนะ พร้อมสู้เสมอ

๑๐ ความรู้สึกจากใจ

ตลอดระยะเวลา ๑๐ ปีเต็มที่ลูกเณรได้ก้าวเข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ ทุกวันเวลาล้วนต้องฝึกฝนอบรมตนเองตลอดเวลา อยากได้ของร้อน ก็ได้ของเย็น อยากได้ของเย็น ก็ได้ของร้อน ทุกอิริยาบถเพียบพร้อมไปด้วยบทฝึกอยู่เสมอ จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จาก ๑ ปีเป็น ๑๐ ปี ลูกเณรสนุกสนานกับการสร้างบารมีและฝึกฝนอบรมตัวเองเป็นอย่างมาก บางครั้งอาจมีท้อแท้บ้าง แต่ก็ไม่เคยท้อถอย เพราะมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดั่งสองคอยเป็นกำลังใจ มีพระอาจารย์คอยตักเตือนพร่ำสอน และมีเพื่อน ๆ คอยให้กำลังใจ

วันนี้เป็นวันที่ลูกเณรรอคอย เป็นวันที่จะได้บวชอุทิศชีวิตทั้งกายใจให้กับพระพุทธศาสนา พร้อมทั้งจะเป็นทหารแนวหน้าแห่งกองทัพธรรม ข้าวทุกเม็ด น้ำแกงทุกหยด ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดีั่งลูกเณรมา ลูกเณรจะไม่ยอมให้เสียไปฟรี ๆ และจะทุ่มชีวิตให้กับพระพุทธศาสนา ช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงงานพระพุทธศาสนาให้แผ่ไปทั่วโลก และคอยเป็นแสงทองส่องชีวาให้กับชาวโลก

กราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อดั่งสอง ผู้ให้ชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรมแก่ลูก ๆ สามเณร ขอขอบคุณโยมพ่อโยมแม่ ที่ให้โอกาสแก่ลูกเณรได้บวชสร้างบารมี ขอขอบคุณญาติโยมทุก ๆ ท่าน ที่คอยเป็นกำลังใจให้แก่สามเณรเสมอมา

สามเณร	บัณฑิต กิตติวชิระกุล ป.ธ. ๓
ฉายา	ปณฺธิตชโย
คำแปล	ชัยชนะของผู้มีปัญญา
เกิด	๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔
บรรพชา	๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖
อุปสมบท	จ.ชุมพร
นามบิดา	นายวิทยา กิตติวชิระกุล
นามมารดา	นางคำภา กิตติวชิระกุล

๑ ประสพการณ์การสร้างบารมี

๒๕๔๙ - ๒๕๕๓	อบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์สาขาภายในประเทศ
๒๕๕๓	คณะกรรมการสามเณร ศูนย์สาส์นกิจกรรม
๒๕๕๔	รองหัวหน้าศูนย์สารสนเทศ
๒๕๕๕	อบรมสามเณรโครงการหน่อแก้วเปรียญธรรม
คติธรรม	ความพยายามครึ่งที่ร้อย ดีกว่าคิดท้อถอยก่อนที่จะทำ

๑ ความรู้สึกจากใจ

ก้าวแรกที่พลาดพลั้ง คือก้าวหลังที่มั่นใจ
ก้าวแรกที่ผิดไป คือก้าวใหม่ที่มีนัย

ตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาสร้างบารมีกับหมู่คณะ สามเณรก็รับรู้ถึงความอบอุ่น ได้รับรู้เป้าหมายสูงสุดของชีวิต รู้ว่าคนเราเกิดมาทำไม และได้เห็นการสร้างบารมีของมหาปูชนียาจารย์ที่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน สามเณรจึงตัดสินใจเข้ามาบวชเป็นลูกเณรของหลวงพ่อ ได้รับบทฝึก บทเรียนที่ตอกย้ำเป้าหมายมโนปณิธานกระทั่งมาถึงจุดนี้ได้ ซึ่งได้ผ่านอุปสรรคมากมาย เหมือนนักปีนเขาที่ทุกก้าวอย่างล้วนมีความหมายต่อชีวิต หากก้าวผิดแม้เพียงก้าวเดียวก็อาจทำให้ตายได้ แต่ทุกอย่างก้าวของสามเณรล้วนเป็นก้าวที่ยิ่งใหญ่ที่ได้เอาชนะใจตัวเอง ลูกเณรได้เรียนรู้การฝึกตนให้เป็นสามเณรต้นแบบ ถึงแม้จะยังไม่ดีพร้อม แต่ก็พร้อมที่จะฝึกฝนอบรมตนเองให้ก้าวไปข้างหน้าตามปณิธานของนักสร้างบารมี

กราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองที่มอบชีวิตใหม่ในเส้นทางธรรม และปลูกใจรักพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกาย ขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่ให้โอกาสอันล้ำค่าในการสร้างบารมี เพื่อนสหธรรมิกที่คอยเป็นกำลังใจให้ โยมพ่อโยมแม่ผู้ให้กำเนิดกายเนื้อเพื่อเอามาใช้สร้างบารมี คณาญาติที่สนับสนุน และสาธุชนผู้ให้การอุปถัมภ์ค้ำจุนทุก ๆ ท่าน

“മിറപ്പുറംകുടുംബം”

൩

“เรื่องพระอภัยมณี” เล่ม ๓

พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษาภิกขิตติมศักดิ์ พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

พระภานาวีรยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

ที่ปรึกษา

พระครูใบฎีกาอำนวยการดี มุนิสกโก พระไชยยศ ยสวโร

พระสมศักดิ์ จันทสิโล Ph.D. พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตฺโต ป.ธ. ๙

พระมหาประเสริฐกิจ สุขเมโธ พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมฺมุนิ ป.ธ. ๙

รัตนารณ ชุณห์ศรีคม พ.ต.ท.หญิง วิริยา สุขน้อย

บรรณาธิการบริหาร

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

เรียบเรียง

จารุวรรณ วคินสกุล

กองบรรณาธิการ

พระมหาพุทธศักดิ์ รตนชโย

พระวรัช คุณงุโร

พระจิรวะ จิรวชิโร

ศุภลักษณ์ พุทธิพงษ์ศิริ

สุพัตรา เงินขาว

สุธิดา จินดาภิจนกุล

อรอนงค์ เกิดรักษ์

จินดา ช่วยเกิด

สุพิชญา ศรีสกุล

ภาพ

ศูนย์ภาพนิ่ง

ปก

นิธิพร เพ็ชรทองศรี

รูปเล่ม

พระบัณฑิต ทิตตปญฺโญ

นิธิพร เพ็ชรทองศรี

พิมพ์ครั้งที่ ๑

วันวิสาขบูชา ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

จำนวนพิมพ์

๑๕,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์

มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

พระเทพญาณมหามุนี (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

เมื่อไม่รู้จะอ่านอะไร เล่ม ๓ .-- ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๕๕.

๒๑๖ หน้า.

๑. การปฏิบัติธรรม. ๒. สมาธิ. ๓. วิปัสสนา. I. ชื่อเรื่อง

294.3122

ISBN : 978-616-7200-28-6

คำปรารภ

การที่เรารักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้
ก็เพื่อตัวเราและชาวโลก
ไม่ได้แข่งกับใคร

คำสอนในพระพุทธศาสนามีความจำเป็นในการดำเนินชีวิต
ที่ถูกต้องของทุกคนเป็นอย่างมาก แม้วันนี้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย
ยังไม่เข้าใจ เขายังไม่มีเวลามาศึกษา ก็ไม่เป็นไร เรายังคงรักษา
ความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ ลักวันหนึ่งเมื่อบุญเก่าได้
ช่องส่งผล เขาจะเกิดความรู้สึกว่า มีบางสิ่งลึก ๆ กระตุ้นเตือน
จิตสำนึกให้เขาอยากมาศึกษาเรียนรู้เรื่องราวความเป็นจริงของ
ชีวิตขึ้นมา ตอนนั้นความรู้ตรงนี้จะประโยชน์ต่อเขา

ความรู้ในพระพุทธศาสนา เป็นความรู้สากลที่ทุกคนจะต้อง
ศึกษา ต้องเรียนรู้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้อันตราย เพราะจะทำให้ดำเนินชีวิต
ไม่ถูกต้อง ดังนั้นที่เรารักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ก็เพื่อการนี้ ไม่ได้
ไปแข่งกับใคร เพราะคู่แข่งของเราคือเวลา

เราต้องทำงานแข่งกับเวลา เนื่องจากเรามีเวลาอยู่ในโลกนี้
จำกัดแค่ประเดี้ยวเดียว รวยก็รวยประเดี้ยวเดียว จนก็จนประเดี้ยว
เดียว เป็นเจ้านายเป็นลูกน้องก็เป็นประเดี้ยวเดียว มีลาภยศ
สรรเสริญ มีอำนาจวาสนาก็แค่ประเดี้ยวเดียว เป็นสามีกรรยา
กันก็ประเดี้ยวเดียว ต่างคนต่างมา มาอยู่รวมกัน แล้วก็ต่างคน
ต่างไป พระพุทธศาสนาสอนให้เราเข้าใจตรงนี้ สอนให้เราปล่อยวาง
แล้วก็ทำให้เรามีความรักต่อเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น เราจึงจำเป็นจะต้องรักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้
ให้ยาวนานที่สุด เท่าที่จะนานได้ แต่งานนี้เป็นงานใหญ่ จะทำตามลำพัง
ไม่ได้ วัดใดวัดหนึ่งทำก็ไม่ได้ วัดทุกวัด พุทธบุตรทุกรูป พุทธบริษัท ๔
ทั้งหมดก็ต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกันจึงจะทำงานนี้ได้สำเร็จ

พระเทพญาณมหามุนี

๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

สารบัญ

คำปรารภ

๔

๐ บุญ พลังแห่งความสุข ความสำเร็จ

๑๓

๑ เช้มติศชีวิต

๑๔

๒ ทำบุญให้ครบทุกหมู่

๑๕

๓ อย่าปฏิเสธบุญ

๑๖

๔ น่ายาบุญล้างบาป

๑๘

๕ เราใช้บุญทุกวัน

๒๐

๖ ทำบุญไม่สมำเสมอ สมบัติจึงขาดช่วง

๒๑

๗ บุญประจำ

๒๒

๘ บารมี ๑๐ ทศ ต้องสร้างตอนมีกายมนุษย์

๒๕

๙ ทำบุญสงเคราะห์โลกกับทำบุญกับพระสงฆ์

๒๘

๑๐ ทำบุญถี่เหนียว

๒๙

๑๑ บุญหรือบาปส่งผล

๓๐

๑๒ ทำบุญเยอะแล้ว ขอพักก่อน

๓๑

๑๓ หยุดพักสร้างบุญ บาปจะแทรก

๓๒

๑๔ ทำบุญบ่อย ๆ นึกถึงบ่อย ๆ

๓๓

๑๕ วิธีแก้เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ

๓๔

๑๖ พลังบุญ - พลังบาป

๓๕

◎ อโยการวยเชิฏทางนี้	๓๗
๑๗ ทำไมสอนให้รวย	๓๘
๑๘ เหตุแห่งความตระหนี่	๔๑
๑๙ การให้ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวง	๔๒
๒๐ การถวายวิหารทานได้บุญอสงไขยอัปมาณัง	๔๔
๒๑ เสปียงในสังสารวัฏ	๔๕
๒๒ ที่สุดแห่งสมบัติ ๓	๔๖
๒๓ พุทธวิธีแก้จน	๔๗
๒๔ รื้อฝัจน อย่ารื้อฝัจรวย	๕๐
๒๕ ทานบารมีทำให้สร้างบารมีอื่นได้ง่าย	๕๑
๒๖ บุญหนุนถึงสุดธรรม	๕๒
๒๗ ไม่เชื่อกัเพื่อเหนียวเอาไว้	๕๔
๒๘ ใช้ทรัพย์ให้เป็น	๕๗
๒๙ อยารอให้หมดโอกาส	๕๘
๓๐ ผลแห่งการให้ทานโดยไม่เคารพ	๖๐
◎ อธิษฐานจิตตั้งฝัจสำเร็จชีวิตในอนาคด	๖๓
๓๑ การอธิษฐานจิตคืออะไร	๖๔
๓๒ อธิษฐานจิต ไม่ใช่คำกำไ้เกินควร	๖๖

๓๓ บุญ กับ คำอธิษฐาน	๗๐
๓๔ หลักในการอธิษฐานจิต	๗๒
๓๕ อธิษฐานให้ระลึกชาติได้	๗๕

◎ กฎแห่งกรรมไม่รู้อันตราย ๗๗

๓๖ กฎแห่งกรรม	๗๘
๓๗ ไม่มีใครหนีพ้น	๘๐
๓๘ หาเบื้องต้นไม่ได้	๘๑
๓๙ พระลัมมาลัมพุกทเจ้าไม่ได้บัญญัติ	๘๔
๔๐ อย่าคิดว่า ไม่มีใครเห็น	๘๕
๔๑ ไม่รู้จัก...อันตราย	๘๖
๔๒ พุทธบริษัท ๔ ต้องศึกษา	๘๗

◎ นรก-สวรรค์-นิพพาน มีจริง พิสูจน์ได้ ๘๙

๔๓ ตายแล้วไม่สูญ	๙๐
๔๔ ชีวิตหลังความตายมีจริง	๙๑
๔๕ นรกสวรรค์ มีจริง พิสูจน์ได้	๙๒
๔๖ นรก สวรรค์ นิพพาน มีจริง	๙๔
๔๗ พยานยืนยัน	๙๖
๔๘ นรกสวรรค์ไม่ใช่เรื่องไกลตัว	๙๘
๔๙ คิดไม่เห็น	๑๐๒
๕๐ ทางสองแพร่ง	๑๐๓

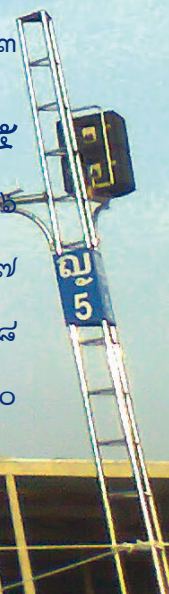
๕๑	ไม่มีน้ำป่อหน้า	๑๐๔
๕๒	อายุชัยชาวสวรรค์ ๖ ชั้น	๑๐๖
๕๓	สังคมชาวสวรรค์	๑๐๘
๕๔	ชาวสวรรค์เขาวัดกันที่กำลังบุญ	๑๑๐
๕๕	อย่าหวังน้ำป่อหน้า	๑๑๒
๕๖	ผู้อยู่ปรโลกปรารถนาบุญอย่างยิ่ง	๑๑๔

๑๑ ใช้ชีวิตให้คุ้มค่า เราเกิดมาสร้างบารมี ๑๑๗

๕๗	กายมนุษย์เท่านั้นสร้างบารมีได้	๑๑๘
๕๘	เพาะกล้าแห่งความดี	๑๒๐
๕๙	กัลยาณมิตร	๑๒๒
๖๐	ผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร	๑๒๔
๖๑	อดเปรี้ยวไว้กินหวาน	๑๒๘
๖๒	นักรบกongทัพธรรม...ต้องไม่หวั่นไหว	๑๓๐
๖๓	เหนื่อยแต่คุ้ม	๑๓๒
๖๔	ถ้าไม่เหนื่อยจะได้บารมีมาจากไหน	๑๓๓

๑๒ ชีวิตสมณะ ชีวิตอันทรงคุณค่า ๑๓๕

๖๕	การบวชทำได้ยาก	๑๓๖
๖๖	วัตถุประสงค์และอานิสงส์การบวช	๑๓๗
๖๗	ควรบวชแต่หนุ่ม	๑๓๘
๖๘	บวชชาติต่อชาติ	๑๔๐

๖๙ สุขในชีวิตสมณะ	๑๔๔
๗๐ อย่าหาว่าพระขี้เกียจ	๑๔๕
๗๑ ธรรมทายาทผู้เป็นแรงบันดาลใจ	๑๔๘
๗๒ ที่ตั้งแห่งศรัทธา	๑๕๐
๗๓ เนื่อนาบุญ	๑๕๑

© วิชชาธรรมกาย วิชชาพระพุทธเจ้า ของแก่นำมาเป่าฝุ่นใหม่

๗๔ วิชชาธรรมกาย	๑๕๔
๗๕ มาร	๑๕๕
๗๖ คู่ต่อสู้ที่แท้จริง	๑๕๖
๗๗ สงครามที่แท้จริง	๑๕๗
๗๘ ธรรมกายไม่ใช่ลัทธิใหม่	๑๕๙
๗๙ วิชชาพระพุทธเจ้า	๑๖๒
๘๐ ชื่อวัดพระธรรมกาย	๑๖๖
๘๑ สมณวิปัสสนา	๑๖๗
๘๒ วิธีเข้าถึงสมณวิปัสสนา	๑๗๑
๘๓ ความรู้จากการเข้าถึง	๑๗๒

◎ ข้อควรปฏิบัติชาวพุทธ ๑๗๔

๘๔ ใส่บาตร ๑๗๖

๘๕ จุดประทีปในวันพระ ๑๗๗

๘๖ วันพระต้องไปวัด ๑๗๘

๘๗ วันพระต้องรักษาศีล ๘ ๑๘๐

๘๘ ทำไมต้องใส่ชุดขาวมาวัด ๑๘๔

๘๙ วัดสะอาด...ใจสะอาด ๑๘๕

๙๐ ความสะอาดดึงดูดทรัพย์ ๑๘๖

๙๑ ปิดโทรทัศน์มือถือขณะฟังธรรม ปฏิบัติธรรม ๑๘๘

๙๒ เจริญมรณานุสสติ ๑๙๒

◎ ขอฟันที่ตรงนี้เพื่อปรับความเข้าใจ ๑๙๕

๙๓ สร้างวัดใหญ่จะไปแข่งกับใคร ๑๙๖

๙๔ ไม่อยากให้ตายฟรี ๑๙๘

๙๕ วัดรวย วัดจน ๒๐๒

◎ วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น ๒๐๙

บุญ

พลังแห่งความสุข ความสำเร็จ

๑

เข็มทิศชีวิต

ในสังสารวัฏนี้ มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นที่ปะทะกันอยู่

ทุกอย่างตัดสินกันที่บุญ-บาป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรุปว่า

ชีวิตในสังสารวัฏสิ่งที่คุณควรทำ คือ

ละชั่ว ทำดี ทำใจให้ผ่องใส

นี่คือคำสรุปของผู้รู้ ที่เป็นแผนผังชีวิต

หรือแผนที่ที่เราจะเดินทางในสังสารวัฏได้ดีที่สุด

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๒

ทำบุญให้ครบทุกหมู่

บุญ คือ พลังแห่งความดี พลังแห่งความบริสุทธิ์

ที่เรากระทำด้วยกาย วาจา ใจ

ทางมาแห่งบุญก็มี ทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น

บุญแต่ละอย่างก็มีคุณสมบัติแตกต่างกัน ให้ผลไม่เหมือนกัน

ทำทานทำให้รวย

รักษาศีลทำให้สวย ให้อภัย

ภาวนาทำให้นิลา

เราจะทำเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งข้างต้น

แล้วหวังให้ได้ผลครอบจักรวาลทั้งหมด...

ย่อมเป็นไปได้

มันต้องทำให้ครบทุกอย่าง

เหมือนการรับประทานอาหารก็ต้องรับประทานให้ครบทั้ง ๕ หมู่

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓

อย่าปฏิเสธบุญ

บุญ

เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขความสำเร็จในชีวิต

ไม่ว่าจะเกิดเป็นปุณฺชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

ล้วนอาศัย บุญ เป็นหลัก

การปฏิเสธบุญ คือ

การปฏิเสธความสุขความสำเร็จในชีวิตของตัวเอง

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๔ น่ายาบุญล้างบาป

บุญที่เราทำ

ส่วนหนึ่งจะไปแก้วิบากกรรม

ซึ่งเป็นวิบัติบาปศักดิ์สิทธิ์ติดมา

ให้เป็นบุญศักดิ์สิทธิ์ไปแก้กัน

บุญเท่านั้นจึงจะไปขจัดบาปได้ ล้างบาปได้

และต้องทำด้วยตัวเอง

บุญที่เราได้กระทำไว้จะไปตัดรอนวิบากกรรม วิบากมาร

คำว่า “ตัด” ไม่ใช่เอามัดไปหั่น ไปตัดอย่างนั้น

แต่จะเข้าไปขจัดวิบัติบาปศักดิ์สิทธิ์ เช่น

บาปกรรมที่จะทำให้เราไปเกิดเป็นผู้หญิง หรือเป็นกะเทย

หรือมีโรคภัยไข้เจ็บร้ายแรง หรือตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น

วิบากกรรมเหล่านี้ก็จะเบาบางเจือจางไป
ที่หนักก็เป็นเบา ที่เบา ก็หาย
แล้วก็เซตโปรแกรมใหม่
ให้เรามีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
รูปสมบัติก็สวยสดงดงาม ทั้งสวย ทั้งหล่อ ทั้งแข็งแรง
อายุยืนยาว ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือมีโรคน้อย
ทรัพย์สมบัติ ก็จะมี ร่ำรวย มีทรัพย์มาก
และได้มาอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย
คุณสมบัติ ก็มีความรู้ดี ความสามารถดี
มีความประพฤติดี เกลี้ยวงขาด
มีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพานติดตามตัวเราไป

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

๕

เราใช้บุญทุกวัน

เราใช้บุญเก่าทุกวัน ตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน
จะเรียกว่า ทุกอนูวินาทีก็ได้
ที่ยังมีเรี่ยวมีแรงสุดลมหายใจเข้าออกอยู่ได้
ก็เพราะยังมีบุญเก่าปรนเปรอให้ชีวิตเป็นไป

เราใช้บุญเก่าตลอดเวลา
แต่บุญใหม่นาน ๆ ทำที มันจะไม่พอกัน
ในฐานะที่เราได้มาถึงความรู้อันบริสุทธิ์
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว
เข้าใจชีวิตได้ดีขึ้นกว่าเดิม
ก็ควรจะใช้ชีวิตในการสร้างบุญบารมีให้เต็มที่
เพราะบุญคือทุกสิ่ง และบุญให้ผลเกินควรเกินคาด
อย่างที่เราคาดไม่ถึง

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๖

ทำบุญไม่สม่ำเสมอ สมบัติจึงขาดช่วง

ถ้ามีบุญมาก

ชีวิตเราก็จะดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มาก

แต่ถ้าภพที่ผ่านมา เราประมาทชะล่าใจ

เวลาอารมณ์ดีเราก็ทำบุญ พอหงุดหงิดเราก็ไม่ทำ

เพราะทำบุญไม่สม่ำเสมอ สมบัติจึงกะปร๋องกะแพรง

ชีวิตจึงมีอุปสรรคอย่างที่เราเจอ

แต่ภพต่อไปเราจะมีชีวิตที่ดีขึ้น

เพราะชีวิตในอนาคตขึ้นอยู่กับเราว่า จะออกแบบชีวิตอย่างไร

ให้ดี ให้เลว ให้ประณีต ให้ทรมาน ให้ตกต่ำ หรือสูงส่ง

ก็แล้วแต่เราจะลิขิตชีวิตเราเอง

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๗

บุญประจำ

บุญทุกบุญเราต้องทำจึงจะได้ ไม่ทำก็ไม่ได้

ไม่ว่าจะเป็น บุญประจำเทศกาล

บุญประจำปี บุญประจำเดือน บุญประจำอาทิตย์

บุญประจำวัน และบุญที่ต้องทำตลอดเวลา

สำหรับบุญประจำวัน และบุญที่ต้องทำตลอดเวลา

ก็อยู่ในการบ้าน ๑๐ ข้อ ที่ให้ไว้

มีทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา

แล้วก็ทำหน้าที่ผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร

บุญประจำอาทิตย์

อาทิตย์หนึ่งเราก็มาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกันที่วัด

ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ไปวัดใกล้บ้าน

ใครที่เป็นแฟนวัดพระธรรมกายก็มาวัดพระธรรมกาย

บุญประจำเดือน อาทิตยต์นเดือนก็มาบูชาข้าวพระร่วมกัน
บุญประจำปี ก็มีบุญทอดกฐินปีละครั้ง
บุญตามเทศกาล มืงานพิเศษตอนไหน เราก็ทำกันตอนนั้น
เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงบุญ สร้างบารมี
เพราะฉะนั้นทุก ๆ บุญเราต้องสร้างให้เต็มที่
เนื่องจากเราใช้บุญเก่าทุกวัน ก็มีวันหมด
จึงต้องสั่งสมบุญใหม่ให้เกิดขึ้นทุกวัน
เพราะบุญเป็นพลังงานพิเศษ
ที่จะทำให้เรามีความสุขและความสำเร็จในชีวิต
ทั้งในมนุษย์โลก ในเทวโลก รวมทั้งในสังสารวัฏ

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

การบ้าน ๑๐ ข้อ

๑. เมื่อกลับไปถึงบ้าน เอาบุญไปฝากคนที่บ้าน
๒. จดบันทึกผลของการปฏิบัติธรรม
๓. ก่อนนอนให้นึกถึงบุญ ที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด
๔. เวลานอนหลับให้หลับในอุทิศะเลบุญ
๕. เวลาตื่นนอนให้ตื่นในอุทิศะเลบุญ
๖. เมื่อตื่นแล้วรวมใจเป็นหนึ่งกับองค์พระ ๑ นาที
ใน ๑ นาทีนั้น ให้เรานึกว่า เราโชคดีที่รอดมาอีก ๑ วัน
ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายจงมีความสุข
อันตัวเรานั้น ตายแน่ ตายแน่
๗. ทั้งวันให้ทำความรู้สึก ว่า ตัวเราอยู่ในองค์พระ
องค์พระอยู่ในตัวเรา ตัวเราเป็นองค์พระ องค์พระเป็นตัวเรา
๘. ทุก ๑ ชั่วโมง ขอ ๑ นาที เพื่อหยุดใจนึกถึงดวง องค์พระ
หรือทำใจนิ่ง ๆ ว่าง ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
๙. ทุกกิจกรรมตั้งแต่ตื่นนอน ไม่ว่าจะเป็นการล้างหน้า
อาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหาร ล้างจาน
กวาดบ้าน ออกกำลังกาย ขับรถ ทำงาน
ให้นึกถึงดวง นึกถึงองค์พระไปด้วย
๑๐. สร้างบรรยากาศที่ดี สดชื่น ด้วยรอยยิ้ม และปิยวาจา

๘

บารมี ๑๐ ทศ ต้องสร้างตอนมีกายมนุษย์

ความสมบูรณ์ของชีวิตจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยบุญอย่างเดียวเท่านั้น
เมื่อเราทำบุญ ไม่ว่าจะเป็นการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา
ก็ให้มาเทียบเคียงกับบารมี ๑๐ ทศ

มีทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี

วิริยบารมี ชันติบารมี สัจจบารมี อธิษฐานบารมี

เมตตาบารมี และอุเบกขาบารมี

ค่อย ๆ ทบทวนทีละข้อว่า มีอะไรที่เรายังขาดตกบกพร่องบ้าง
เพื่อจะได้เติมให้ครบถ้วนบริบูรณ์ระหว่างที่เรายังมีกายมนุษย์อยู่
ซึ่งจะส่งผลดีทั้งในปัจจุบันนี้

และเมื่อเราละโลกไปสู่ดุสิตบุรี วงบุญพิเศษแล้ว

ซึ่งภูมินี้ไม่ใช่ไปกันง่าย ๆ แค่อุปสวรรค์ขั้นต้น ๆ ก็ยากแล้ว

แต่ถ้าอุปสวรรค์ขั้นดุสิตยิ่งยากกว่า

แล้วดุสิตบุรี วงบุญพิเศษ ยิ่งยากมาก ๆ

๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

ทำบุญสงเคราะห์โลกกับทำบุญกับพระสงฆ์

ทำบุญสงเคราะห์โลก

ได้อานิสงส์ *น้อยกว่า* การทำบุญในแหล่งน้อมบุญ

แต่ถามว่า ควรทำสิ่งใด

ก็ต้องทำควบคู่กันทั้งสองอย่าง

เพราะเราต้องอยู่กับคน ก็ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกันไป

และบุญนี้จะช่วยให้เรามีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ

เป็นอุปกรณ์ให้เราสร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบาย

อย่างง่ายดายต่อไปในภพเบื้องหน้า

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๐

ทำบุญถี่เหนียว

เราเกิดมาสร้างบารมี ก็ต้องทำบุญบ่อย ๆ
เหมือนเราหายใจ ยังต้องหายใจบ่อย ๆ
รับประทานอาหารกันบ่อย ๆ อาบน้ำกันบ่อย ๆ
ฝนยังตกบ่อย ๆ ทุกอย่างบ่อย ๆ ทั้งนั้น

บุญก็ต้องทำบ่อย ๆ ถ้านาน ๆ ทำที บุญเราก็สั้น
บุญน้อย ๆ จะสู้กับบาปไม่ได้
เพราะบาปเราก็ทำบ่อย ๆ ถ้าไม่ทำบุญบ่อย ๆ
เดียวบาปจะได้ช่อง

ทรัพย์เขามีไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมี
ดังนั้นจะมาตระหนี่ถี่เหนียวเสียตายแล้วไม่ให้ ไม่ได้
จึงต้องทำบุญอย่างถี่เหนียว คือ ทำบุญบ่อย ๆ ทำบุญถี่ ๆ
ให้บุญเหนียวแน่น บาปจะได้ไม่ได้ช่อง

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๑

บุญหรือบาปส่งผล

ในช่วงที่บุญเก่าส่งผล บาปยังไม่ได้ชอง
อะไร ๆ ก็ดีไปหมด แมต่อนั้นเราทำสิ่งไม่ดีก็ตาม
ตรงกันข้าม เวลาบาปส่งผล แม้เรากำลังทำสิ่งดี ๆ อยู่ก็ตาม
แต่เรื่องไม่ดีก็เกิดขึ้นได้

ชีวิตนี้มีแต่บุญและบาปเท่านั้นที่ครอบครองมนุษย์อยู่
ขึ้นอยู่กับว่า ชีวิตช่วงนั้นอะไรได้ชองส่งผลก่อน
ก็จะเป็นอย่างนั้นก่อน แต่ช่วงต่อ ๆ ไป ชีวิตใหม่หลังจากตายแล้ว
ทุกสิ่งที่เราทำในปัจจุบันจะติดตัวเราไป แมต่อนี้ยังไม่สำแดง
เพราะยังเป็นเหมือนต้นกล้าอ่อน ๆ ยังไม่มีผล
แต่ที่ส่งผลในปัจจุบันนั้นคือผลจากการกระทำในอดีต
ก่อน ๆ โน้นของเรา ที่เป็นเหมือนต้นไม้ใหญ่ที่มีผลแล้ว
เพราะฉะนั้นอย่าดูแค่สั้น ๆ ให้ดูกันยาว ๆ
และให้หมั่นเพาะกล้าแห่งความดีไว้เยอะ ๆ
เพื่อจะได้รับผลที่ดีในอนาคต

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๑๒

ทำบุญเยอะแล้ว ขอพักก่อน

อย่าเบื่อหน่ายในการสร้างบุญ

อย่าเกียจคร้านในการทำความเพียร

อย่าประมาทชะล่าใจว่า เราทำบุญมาเยอะแล้ว ขอพักก่อน

แล้วค่อยไปทำบุญต่อไปในบุญข้างหน้า

คิดอย่างนี้ถือว่า ประมาท

เพราะวันพรุ่งนี้จะมีสำหรับเราหรือไม่ ยังไม่ทราบ

มีตัวอย่างมากมายที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ในโลก

โดยเฉพาะเพื่อนสหธรรมิกที่จากพวกเราไปในวัยที่เรา

คาดไม่ถึง เพราะฉะนั้นบุญทุกบุญทำไว้เถิด

สิ่งที่เราทำนั้นแหละคือของเราอย่างแท้จริง

สิ่งที่เรายังไม่ได้ทำ ก็ยังไม่ใช่ของเรา

การชิงช่วงหรือช่วงชิงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

เราอาจจะถูกช่วงชิงไปทำอย่างอื่นให้หมดสิ้นไปก็ได้

หรือเราอาจจะตายก่อนก็ได้

เพราะฉะนั้น อย่าประมาท

๑๓

หยุดพักสร้างบุญ บาปจะแทรก

เราจะต้องไม่ประมาทในการสร้างบารมี
อย่าคิดว่า ทำบุญมาเยอะแล้ว ขอพักก่อน
แค่ความคิดคำนึงว่า ขอพักก่อน
แสดงว่าจิตของเราถูกพญามารเข้าแทรกแล้ว
จึงทำให้เกิดความคิดวิปริตอย่างนี้
แต่เราไม่รู้ตัว ไม่รู้จัก และไม่เข้าใจว่า
ความคิดอย่างนี้จะเป็นพิษเป็นภัยต่อตัวเรา
เพราะเมื่อเราหยุดพัก บุญก็พักด้วย
แล้วบุญบาปชิงช่วงช่วงชิงกันอยู่ตลอดเวลา
เมื่อบุญพัก บาปได้ช่องเลียบเข้ามาทันที เดี่ยวก็จะไปกันใหญ่
จะจุดดิ่งเราไปทำบาปอกุศลต่ออีกมากมาย
เพราะฉะนั้นวันหนึ่งคืนหนึ่งที่ผ่านไป อย่าประมาท
เราต้องสร้างบุญกันให้เต็มที่ทุก ๆ วัน
เพราะเราเกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ และสร้างบารมี

๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

๑๔

ทำบุญบ่อยๆ นึกถึงบ่อยๆ

ต้องหมั่นทำบุญบ่อย ๆ ทำไปเรื่อย ๆ
ทำด้วยใจที่ผ่องใสทั้งก่อนทำ กำลังทำ
และหลังจากทำแล้วก็ต้องปลื้ม
และให้นึกถึงบุญนั้นบ่อย ๆ นึกเรื่อย ๆ
ใจจะได้คุ้นเคยอยู่กับบุญ และบุญก็จะเพิ่มพูน

บุญเป็นธาตุสำเร็จเหมือนของกายสิทธิ์
ที่ยิ่งนึกยิ่งโต ยิ่งนึกยิ่งขยาย ยิ่งนึกยิ่งเพิ่มขึ้น
เช่นเดียวกับบาป ยิ่งนึกยิ่งโต ยิ่งนึกยิ่งเพิ่มขึ้น
ยิ่งนึกยิ่งขยาย ยิ่งนึกใจก็ยิ่งหมอง
แต่บุญยิ่งนึกใจยิ่งใส และใสเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๕

วิธีแก้เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ

การที่ภาพรวมเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ
แปลว่า กระแสบุญในตัวของคนในประเทศหย่อน
เราก็ต้องพยุขึ้นด้วยการสั่งสมบุญให้มาก ๆ
ถ้าบุญของทุกคนในประเทศมีมาก
สิ่งต่าง ๆ ภายนอกมันก็ทำอะไรไม่ได้
เหมือนร่างกายเราแข็งแรง แม้เชื้อโรคร้ายจะระบาดเต็มอากาศ
เต็มท้องฟ้า ร่างกายก็ไม่ใช่ อะไร
แต่ถ้าร่างกายอ่อนแอ แม้เชื้อโรคเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็เป็นเรื่องใหญ่
บุญในตัวเราก็ก็นั่น ถ้าหย่อนลง
เรื่องไม่เป็นเรื่องก็เกิดขึ้นได้
แม้ตอนนี้ชาวโลกเขายังไม่เข้าใจ
เราก็ต้องทำเป็นตัวอย่างไปก่อน
อะไรจะเกิดขึ้นก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา
เราก็กุศลสร้างบารมีกันเรื่อยไป

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๖

พลังบุญ-พลังบาป

เรื่องบุญและบาป

หลวงพ่อบุญนั้นล้น ๆ เปอร์เซ็นต์เลยว่า

อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น

เวลาบุญส่งผล สิ่งที่เราคาดไม่ถึงก็เกิดขึ้นได้

ในทำนองเดียวกัน เวลาบาปส่งผลอะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้

อย่างเช่น ถ้าคนทำบาปเยอะ ๆ ในยุคศีลธรรมเสื่อม

พญามารเขาก็จะเอาบาปของทุกคนมารวมกัน

ส่งกลับมาทำให้กับวินาศได้

นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดานะ

๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕

อยากรวบเชิญทางนี้

๑๗

ทำไมสอนให้รวย

เราจำเป็นต้องรวย บางคนกลัวคำว่า “รวย”

เคยเจอคำถาม

“ทำไมต้องสอนให้รวย แปลว่า สอนให้โลกใช้ไหม”

“ไม่ใช่”

รวยกับโลกมันคนละคำกัน ไม่เหมือนกัน

สะกดยังไม่เหมือนกันเลย

ให้รวย ไม่ใช่ ให้โลก แต่ถ้ารังเกียจคำว่า “รวย”

๑. ไปลองจนดู หรือ

๒. เปลี่ยนคำใหม่ว่า “มีกิน มีใช้”

เอาไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมี

เพราะอยู่ดี ๆ จะให้บุญหล่นทับ มันไม่มี

เราจะต้องสร้างด้วยตัวของเราเอง

เราจำเป็นต้อง รวย หรือ มีกิน มีใช้

เพื่อเป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีของเรา

สำหรับ **มีกิน** เรากินไม่เท่าไร เพราะยังในตัวมโนเดียว

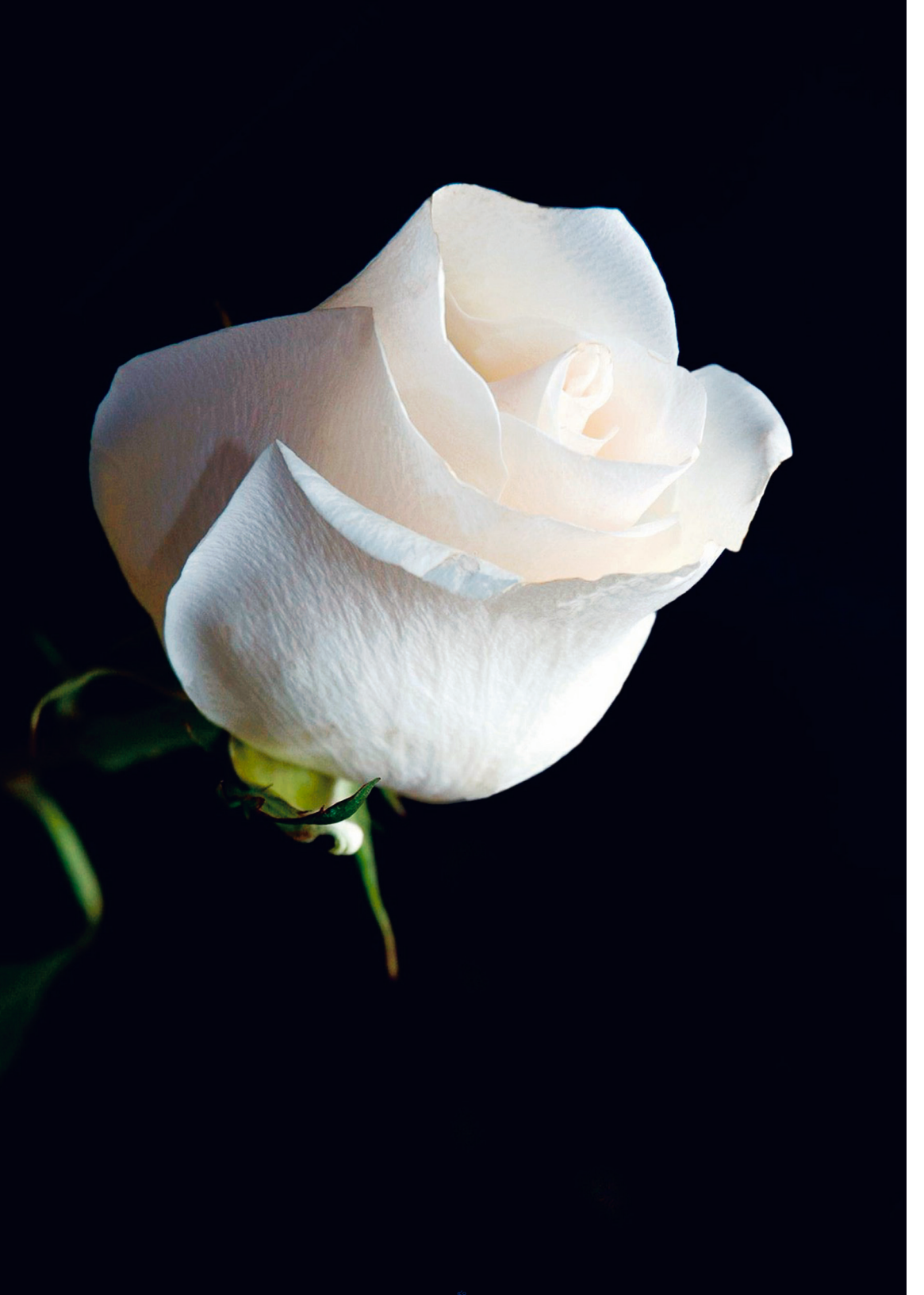
แต่ **มีใช้** นี่สำคัญ

จะใช้ซื้อที่ ซื้อบ้าน ซื้ออุปกรณ์ในบ้าน ซื้อรถ
ซื้อโน่น ซื้อนี่ ไล่เรื่อยไปกระทั่งซื้อเครื่องบิน
และที่สำคัญคือใช้สร้างบารมี เพราะฉะนั้น มีใช้ จึงสำคัญ

มหาเศรษฐีของโลก ตั้งแต่จุลเศรษฐี มหาเศรษฐี บรมเศรษฐี
ทุกคนไม่มีวันแม้แต่คนเดียว ต้องเคยสร้างทานบารมี
เพราะว่าเราเป็นผู้ออกแบบชีวิต
อยากจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ใจของเรา
ให้เราสังเกตดูว่า ภพชาตินี้เรามีอะไรที่บกพร่อง ไม่สมบูรณ์บ้าง
จะสร้างบารมีแต่มันไม่มีอุปกรณ์
ใจถึงแต่ทุนไม่ถึง หรือทีมถึงแต่ทุนไม่ถึง
ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะว่า เราทำบุญมาไม่ถึง

๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑๘

เหตุแห่งความตระหนี่

กิเลสอาสวะสอนให้เราตระหนี่ เขาพยายามกันสมบัติเรา
ด้วยการทำให้เราเกิดความรู้สึกหวงแหนทรัพย์
ทำให้เราวิตกกังวลไปต่าง ๆ นานา
เกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในชีวิตบ้าง
หรือทำให้เราเกิดความรู้สึกว่า ถ้าเรามีน้อยกว่าเขาก็จะไม่ปลื้มใจ
จะทำให้ฐานะทางสังคมนั้นเปลี่ยนแปลงไป

ถ้าหากเราเชื่อตามกิเลสที่คอยบังคับอยู่ในใจ
ก็เท่ากับเรายอมให้เขาเอาผังจนถาวรที่ดำมืดยาวเหยียด
มาใส่ติดไว้ในกลางกาย เหมือนไฟฟ้าที่ส่องสว่างข้างทาง
เวลาเขาดับสวิตช์ไฟที่เดียวก็จะดับเป็นร้อยเป็นพันเส้า
ความมืดก็ปกคลุมตลอดเส้นทาง นั่นหมายถึงว่า
ชีวิตเราจะอยู่กับความมืดเป็นร้อยชาติ พันชาติ หรือเกินกว่านั้น
ชีวิตที่อยู่ในความมืด อยู่ในความยากจน เป็นชีวิตที่เสี่ยงต่ออบายภูมิ
เพราะสิ่งแวดล้อมจะอำนวยให้เราสร้างแต่บาปอกุศล
ที่จะนำไปสู่มหานรกได้ง่าย ซึ่งมันอันตราย

๓ พุทธจิตถายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๙

การให้ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวง

การที่เราให้วัตถุทาน ให้ข้าว ให้น้ำ ให้เสื้อผ้า
แก่เพื่อนมนุษย์ที่ตกยาก
มันก็ไม่ได้ช่วยให้เขาพ้นทุกข์หรือรวยขึ้น
หรือมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์ตลอดไป
การช่วยอย่างนี้ไม่ได้เรียกว่า “รื้อสัตว์ชนสัตว์”
เรียกว่า “สงเคราะห์กันชั่วคราว”
ให้ได้มีกิน มีใช้ กินอิ่มเป็นมือ ๆ เท่านั้น

วัตถุทานที่ให้ไปนั้น ใช้ได้ไม่นาน
แต่ถ้าเราให้ธรรมทานซึ่งใช้ได้ตลอดชีวิต
เราบอกเขาครั้งเดียว ให้เขาได้เข้าใจธรรมะ
เข้าใจเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต หรือได้ปฏิบัติธรรม
ได้เรียนรู้ตามประสบการณ์ที่เราเข้าถึง

แค่เพียงครั้งหนึ่งในชีวิตที่ได้พบกัน
แล้วได้ฟังเรื่องราวความรู้ที่ทำให้เอาตัวรอดได้
การพบกันครั้งนั้นก็เกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แล้ว
แม้ต่อไปจะไม่ได้พบกันอีกก็ตาม
เพราะได้ให้ธรรมทาน ความรู้ที่จะทำให้ชีวิตให้รอด
และปลอดภัยจากอบาย จากสังสารวัฏ

การให้ธรรมทานนี้จึงเป็นเลิศกว่าการให้ทั้งปวง
และอย่างนี้ถึงจะเรียกว่า “ร้อยสัตว์ชนสัตว์” ให้พ้นจากวัฏสงสาร
เหมือนอย่าง que พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบำเพ็ญมา

๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๒๐

การถวายวิหารทานได้บุญอสงไขยอัปมาณัง

การถวายสังฆทานแด่ทักษิณบุคคล

จะได้อานิสงส์ ๕ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ

และได้บุญมากเป็นอสงไขยอัปมาณัง คือ

จะนับจะประมาณไม่ได้

ส่วนผู้สร้างวิหารทานชื่อว่า “เป็นผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง”

ได้บุญเป็นอสงไขยอัปมาณังเหมือนกัน แต่ปริมาณมากกว่า

การก่อสร้างถาวรวัตถุเป็นศาสนสมบัติ

เราจะได้บุญกันไปตลอดชาติ

เพราะถาวรวัตถุอยู่ได้ยาวนานกว่าจะเสื่อมสลายไป

แม้เราจะโลกไปแล้ว ถ้าถาวรวัตถุนั้นยังอยู่

บุญอันใดที่เกิดขึ้นจากผู้มีบุญทั้งหลายที่ได้มาใช้สถานที่

มาระลึกนึกถึงพระรัตนตรัย มาปฏิบัติธรรม

ทำความเห็นให้ตรงต่อหนทางพระนิพพาน

ถ้ามาใช้เป็นร้อย เป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน เป็นล้านคน

บุญที่เกิดขึ้นกับทุก ๆ คน เราก็จะมีส่วนแห่งบุญนั้นด้วย

๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๑

เสปียงในสังสารวัฏ

บุญทุกอย่างที่เราทำตอนเป็นมนุษย์
ไม่ว่าจะให้อาหารกับสัตว์เลี้ยง คนทาศิล คนมีศีล
คนมีฉันทสมานัตติ มีรู้ มีญาณ เป็นโคตรภูบุคคล
พระอรหันต์ จนกระทั่งถึงพระอริยเจ้า
รวมทั้งการถวายข้าวพระเป็นพุทฺธบูชาแต่พระสัมมาสัมพุทฺธเจ้า
ที่มีพระธรรมกายปรากฏอยู่ในอายตณนิพพานนับไม่ถ้วน
บุญทั้งหมดเหล่านี้ จะไปเป็นสมบัติ
เป็นเสปียงในการเดินทางไกลในสังสารวัฏของเรา

เรามีเป้าหมายที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
ดังนั้นจำเป็นต้องมีเสปียงมาก มีบุญบารมีมาก ๆ
สิ่งที่สำคัญในเบื้องต้นก็คือ
จะต้องมีมหาทานบารมีเป็นเสปียงที่จะอำนวยความสะดวก
ในการสร้างบารมีกันไปทุกภพทุกชาติ
ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๒

ที่สุดแห่งสมบัติ ๓

มหาทานบารมีที่เรานำปัจจัย ๔

มาฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนา

จะไปเป็นสมบัติใหญ่ติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ

ทำให้เราสร้างบารมีได้สะดวกสบายง่ายดายกว่าชาตินี้

พอลงมาเกิดก็เป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีของเรายิ่ง ๆ ขึ้นไป

ถ้ามีบารมีมาก

ที่สุดแห่งรูปสมบัติ คือ ได้กายมหามนุษ

ที่สุดแห่งทรัพย์สมบัติ คือ ได้สมบัติจักรพรรดิ

ที่สุดแห่งคุณสมบัติ ทำให้ได้วิชา คือ

วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ วิโมกข์ ๘ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔

ที่สุดจะไปรวมประชุมกันอยู่ตรงนั้น

แต่ถ้าหากบารมียังอ่อน ๆ อยู่ ก็ได้ลดหย่อนกันลงมา

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๓

พุทธวิธีแก้จน

ความผิดเคื่องในภพชาติต่อไปจะหมดสิ้นไป
ด้วยมหาทานบารมีที่เราสั่งสมกันอย่างสม่ำเสมอ
แต่ถ้าหากใครทำไม่สม่ำเสมอ
สมบัติก็จะมาเป็นช่วง ๆ เป็นตอน ๆ
เราประกอบเหตุอย่างไร ผลก็เป็นอย่างนั้น
เพราะในชีวิตของสังสารวัฏมีแต่เรื่องเหตุกับผล
ประกอบเหตุอย่างนี้ ผลก็ต้องเป็นอย่างนั้น
ที่มีผลอย่างนี้เพราะประกอบเหตุจากสิ่งโน้น
มีแต่เรื่องเหตุเรื่องผลทั้งนั้น
ไม่ใช่เรื่องงมงายเลย

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๔

รื้อผังจน อย่ารื้อผังรวย

เราจะ รื้อผังจน ได้ ด้วยการสร้างมหาทานบารมี
แต่บางคนอยาก รื้อผังรวย ด้วยการตระหนี่

ทั้งนี้เพราะยังขาดความเข้าใจ

เมื่อเราเกิดมาสร้างบารมี เราก็ต้องสร้างบารมี

สร้างก็ต้องให้ถูกหลักวิชา คือ

ต้องทำให้เต็มที่ เต็มกำลัง ให้สุดใจไปเลย

ต้องใจใส ๆ ทั้งก่อนทำ กำลังทำ และหลังจากทำแล้ว

โดยไม่คิดเสียดายเลย และอย่าทำตามลำพัง

ต้องไปชวนคนอื่นมาทำด้วย อย่างนี้จึงจะเรียกว่า

สร้างบารมีอย่างถูกหลักวิชา

๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙

๒๕

ทานบารมีทำให้สร้างบารมีอื่นได้ง่าย

เกิดมาสร้างบารมี เราก็ต้องสร้างบารมี ซึ่งมีทั้งหมด ๑๐ ทศ
ข้อที่ ๑ คือ ทานบารมี เป็นเรื่องที่สำคัญ ทำให้เกิดประเสริฐนัก
เราจะได้มีโภคทรัพย์สมบัติ ด้วยอานุภาพแห่งมหาทานบารมีของเรา
ซึ่งจะทำให้การสร้างบารมีข้ออื่น ๆ

ทำได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายดาย

จะรักษาศีลก็สะดวก จะเจริญภาวนาก็ง่าย

เพราะเรามีทรัพย์เป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมี

เมื่อเรามีทรัพย์ ก็จะลดปัญหาและแรงกดดันในชีวิตที่ต้องทำมาหากิน
ต้องทำมาค้าขาย เราแค่ทำมาสร้างบารมีอย่างเดียวเท่านั้น
และเราจะได้ใช้ทรัพย์นั้นสร้างทานบารมีต่อด้วย

๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๖

บุญหนุนถึงสุตธรรม

ชาตินี้เป็นชาติที่เราต้องปรับปรุงผังชีวิตของตัวเอง
เพราะเราคือผู้ออกแบบชีวิต เราลิขิตชีวิตเราเอง
ใครอยากจะทำให้ชีวิตในอนาคตเป็นอย่างไร
ก็ออกแบบด้วยตัวเอง อยากจะเป็นจุลเศรษฐี มหาเศรษฐี
หรือว่าเป็นบรมเศรษฐี ก็แล้วแต่ใจของเรา

การที่เราจะออกแบบชีวิตให้ภพชาติต่อไปเป็นเศรษฐีในระดับไหนนั้น
ก็ขึ้นอยู่กับการประกอบเหตุในปัจจุบันนี้เป็นหลัก
เพราะฉะนั้นให้ทุ่มทำไปเถิด บุญใหญ่จะได้บังเกิดขึ้นกับเรา
และถ้าจะให้ดีที่สุด ก็ต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจสั่งสมบุญกันให้เต็มที่
ทั้งร่างกาย แรงใจ กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา
กำลังพวกพ้องบริวาร ทำกันไปให้สุดหัวใจ

แล้วบุญใหญ่จะได้ก่อเกิดเป็นผลานิสงส์ที่ไม่มีประมาณกับเรา
ที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จในชีวิตเป็นอัศจรรย์
เหมือนกับท่านผู้มีบุญในกาลก่อนที่มีสมบัติจักรพรรดิตกไม้พรวง
และสมบัติอจินไตยบังเกิดขึ้น

บุญจะบันดาลให้เราได้ที่สุดของทุกสิ่ง
กระทั่งหนุนนำพาเราให้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้
เพราะฉะนั้นลูกทุกคนจะต้องสร้างบารมีให้กลั่นล้ำกว่าที่ผ่านมา
นี่เป็นเรื่องเร่งด่วนที่สำคัญที่สุด

๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๗

ไม่เชื่อก็ก็น่าเหนื่อยเอาไว้

ทานบารมีต้องทำไว้
ถ้าตายแล้วบุญก็เจ้ากันไป
แต่ถ้าเกิดตายแล้วไม่บุญ
เราจะมีความสุขในสุคติโลกสวรรค์

ไม่ว่าใครจะเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด
หรือไม่เชื่อว่ามี การเวียนว่ายตายเกิดก็ตาม
พึงสร้างทานบารมีเพื่อก่อนเกิด

สมมติว่า ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิด
ชีวิตไปสิ้นสุดอยู่ที่เชิงตะกอนก็เจ้ากันไป
แต่ถ้าเกิดมีขึ้นมา ยุ่งทีเดียว มันอันตราย
เพราะเราไม่ได้สร้างทานบารมีเอาไว้

ถ้าใครเชื่อว่า ฝากชีวิตทุกสิ่งไว้กับเทพเจ้าที่ตนเคารพนับถือก็ตาม
ก็ต้องสร้างบารมีเพื่อเหนี่ยวเอาไว้
เพื่อไปแล้วไม่เจอเทพเจ้าที่เคารพนับถือ
ทานนี้จะส่งผล ถ้าเจอก็เจ้ากันไป

เมื่อเกิดมาใหม่ เราจะได้มีผังแห่งโคตรทรัพย์สมบัติ
ที่เกิดจากการสร้างมหาทานบารมี
เป็นอุปกรณ์ในการสร้างบารมีในภพชาติต่อไป
เพราะฉะนั้นทานบารมีจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๘

ใช้ทรัพย์ให้เป็น

ทรัพย์ในโลกมนุษย์

นอกจากมิไว้เพื่อความปลอดภัยของชีวิตแล้ว

เขามีเอาไว้สำหรับสร้างบารมี

ไม่ใช่มีเอาไว้รอด เอาไว้ช่มกัน

หรือเอาไว้เพื่อความอุ่นใจว่า

เรามีเท่าเขา หรือมีมากกว่าเขา

ไม่ใช่เป็นเครื่องปลื้มใจเท่านั้น

แต่ว่าทรัพย์มีไว้สำหรับการสร้างบารมี

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๙

อย่ารอให้หมดโอกาส

ตอนนี้เรายังแข็งแรง เรามีทุกอย่างพร้อม
เราคงยังไม่ซาบซึ้งในการสร้างบารมีเท่าไรนัก
คือ อยู่ในระดับที่ทราบแต่ยังไม่ซึ่งตรึงใจ
จะซาบซึ้งตอนเราป่วย ตอนนั้นทรัพย์สินแม่มีอยู่
แม่เป็นของเรา เราอยากจะทำบุญ แต่ก็ทำไม่ได้

มีผู้มีบุญท่านหนึ่ง

หลวงพ่อรู้จักมานานร่วม ๒๐ ปี

ตอนนั้นท่านป่วยเป็นมะเร็ง

คุณหมอพยากรณ์แล้วว่า เหลือเวลาเท่านั้นเท่านี้
ท่านก็ได้ขึ้นไปปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ จ.เชียงใหม่
ตอนขึ้นไปก็ยังดีอยู่ แต่พอกลับลงมาท่านก็ล้มป่วย

มีกัลยาณมิตรไปเยี่ยม แล้วชวนท่านสร้างมหาทานบารมี

ท่านก็เต็มใจนะ ยินดีเซ็นเช็คให้ แต่ภรรยาไม่เต็มใจ

ท่านก็รำพึงว่า ผมซึ้งแล้วละ ที่หลวงพ่อบอกว่า

ตอนแข็งแรงมีทรัพย์สินให้ทำบุญ ตอนนี้ผมป่วย

ผมไปไหนไม่ได้ ผมเซ็นเช็คก็จริง

แต่ถ้าเขาไม่ร่วมมือสนับสนุน ผมก็ทำไม่ได้
ตอนนี้ผมซึ่งแล้ว รู้แบบนี้ทำตอนแข็งแรงก็ดี

เพราะฉะนั้น ใครยังแข็งแรงอยู่พึงศึกษาเอาไว้ให้ดี
มีหลายท่านมาร่ำพียงกับหลวงพ่อกว่า
ตอนนี้ซาบซึ่งแล้ว ตอนแข็งแรงเราก็ไม่ค่อยได้ทำ
ตอนเราไม่แข็งแรง เดินก็ไม่ค่อยไหว
มือไม้จับอะไรก็ไม่ถนัด
ตอนนี้แม้อยากทำก็ทำได้ไม่เต็มที่
แล้วบางท่านก็ฝากมาบอกว่า
ให้ช่วยไปบอกคนที่ยังแข็งแรง มีทรัพย์ และมีทุกสิ่งอยู่ว่า
“ตอนนี้โอกาสของเรายังดีอยู่ ให้รีบสร้างบารมีกันเสียเถิด มีอะไร ๆ
ก็รีบทำกันไปซะ”

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๓๐

ผลแห่งการให้ทานโดยไม่เคารพ

พระบรมศาสดาทรงตรัสเล่าเรื่อง เวลามพราหมณ์
ว่าด้วยการให้ทานที่มีผลมาก แก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

บุคคลผู้ให้ทานที่ประณีตหรือไม่ก็ตาม
หากให้โดยไม่เคารพในทาน ไม่ทำความนอบน้อมในทาน
ไม่ได้ให้ด้วยมือของตนเอง ให้ของที่เหลือเดน
แล้วให้ทานโดยไม่เชื่อเรื่องกรรมและผลของกรรม
ทานนั้นจะส่งผลให้เขา

...เมื่อไปเกิดในที่ใดก็ตาม

แม้มีทรัพย์มาก

จิตของผู้นั้นย่อมไม่ยินดีที่จะรับประทานอาหารอย่างดี
จะรับประทานแต่ของเก่าค้างคิน

แม้มีทรัพย์มาก

ย่อมไม่ยินดีที่จะใช้ผ้าเนื้อดี ชอบแต่ผ้าเนื้อหยาบ

แม้มีทรัพย์มาก

ย่อมไม่ยินดีที่จะใช้พาหนะดี ๆ ชอบแต่ของเก่า ๆ

แม่มีทรัพย์มาก

ย่อมไม่ยินดีที่จะนำทรัพย์นั้นมาบำรุงบำเรอด้วยสิ่งที่ตนปรารถนา

แม้บริวารของผู้ให้ทาน คือ บุตร ภรรยา คนรับใช้ เป็นต้น
ก็ไม่เชื่อฟัง เหล่านี้เป็นผลแห่งกรรมที่ทำทานโดยไม่เคารพ
ไม่ตระหนักเห็นคุณค่าในการทำทาน

ส่วนบุคคลผู้ให้ทานที่ประณีตหรือไม่ก็ตาม
ถ้าให้ทานโดยเคารพ ทำความนอบน้อมในทาน
ให้ทานด้วยมือของตนเอง ให้ของที่ไม่เหลือเดน
และให้ทานโดยเชื่อกรรมและผลของกรรม

ทานนั้นจะส่งผลให้เขา...เมื่อไปเกิดที่ใดก็ตาม
จิตของเขาย่อมນ้อมไปเพื่อรับประทานอาหารอย่างดี
ย่อมยินดีในการใช้ผ้าเนื้อดี ย่อมยินดีในการใช้ยานพาหนะดี ๆ
จิตของเขาย่อมยินดีในการบำรุงบำเรอด้วยสิ่งที่น่าปรารถนา
แม้บริวารของผู้ให้ทาน คือ บุตร ภรรยา ทาส คนรับใช้ เป็นต้น
ย่อมเชื่อฟัง ข้อนี้ก็เป็ผลแห่งกรรมที่ทำทานโดยเคารพ

อธิษฐานจิต

ตั้งผังสำเร็จชีวิตในอนาคต

๓๑

การอธิษฐานจิตคืออะไร

การอธิษฐานจิตไม่ใช่เป็นความโลภ
หรือการค้ำกำไรเกินควร
เราจะเอาไปเปรียบเทียบกับธุรกิจไม่ได้

อธิษฐานจิต ก็คือการตั้งเป้าหมายว่า
ในอนาคตเราอยากจะเป็นอะไร
เราปรารถนาอย่างไร เราจึงตั้งจิตอธิษฐาน
แล้วบุญก็จะเป็นพลังสนับสนุน
ให้เป็นไปตามความปรารถนานั้น
ซึ่งไม่เกี่ยวกับความโลภ
ถ้าความโลภเกิดขึ้น
บุญก็ไม่เกิด เพราะมันตรงข้ามกัน
และเราก็กำลังเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อครั้งยังเสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์
ทุกครั้งที่พระองค์ทำความดี ไม่ว่าทำเล็ก ทำใหญ่
พระองค์ปรารถนาพุทธภูมิทั้งนั้น ซึ่งเป็นภูมิอันยิ่งใหญ่
ถวายดอกไม้บูชาพระเจดีย์ก็ปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ถ้าเราจะไปคิดว่า อย่างนี้เป็นการค้ากำไรเกินควร ก็ไม่ถูก
แต่ว่าพระองค์กำลังสั่งสมบุญเพื่อไปสู่เป้าหมายตรงนั้น
อย่างนี้เรียกว่า อธิษฐานบารมี คือ กำลังสั่งสมบุญทีละเล็ก ทีละน้อย
เหมือนปลวกค่อย ๆ สร้างรังจากดินก้อนเล็ก ๆ ขึ้นไป
หรือเหมือนตึกก็ต้องค่อย ๆ ก่อสร้างขึ้นไป
จนกว่าจะไปถึงเป้าหมายของตึกที่ได้ตั้งใจไว้

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๒

อธิษฐานจิต ไม่ใช่คำกำไรเกินควร

ทุกครั้งที่ทำบุญ เราต้องอธิษฐาน

ถือเป็นอธิษฐานบารมีของเรา

พระโพธิสัตว์ทุกพระองค์ก็ทำอย่างนี้มาตลอด

จะทำบุญอะไร ท่านก็ตั้งจิตอธิษฐานเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ซึ่งเป็นภูมิอันยิ่งใหญ่

ฉะนั้น เราทำบุญอะไร

จะทำบุญเล็ก บุญปานกลาง บุญใหญ่

จะต้องอธิษฐานจิตให้ดี เป็นการเซตโปรแกรมภายในตัว
เป็นเป้าหมายชีวิตของเราเอาไว้

ดังนั้น การที่เราทำบุญอะไรก็ตาม
ไม่ว่าจะเป็นใส่บาตร นั่งสมาธิ
เราอย่าดูหมิ่นว่า เป็นบุญเล็ก บุญน้อย
ให้เราตั้งเป้าไปเลยในสิ่งที่เราปรารถนา เช่น ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
แล้วอธิษฐานให้ครบถ้วนครอบคลุมทั้งหมด
เพราะความปรารถนาตั้งได้เฉพาะตอนเป็นกายมนุษย์หยาบเท่านั้น
ซึ่งเรามีเวลาอย่างจำกัด

**ดังนั้น คำว่า “ค้ากำไรเกินควร”
ต้องไปใช้กับนักธุรกิจ
มาใช้กับนักสร้างบารมีไม่ได้
เราไม่ได้ทำมาค้าขาย
แต่เราทำมาสร้างบารมี**

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๓ ๓

บุญ กับ คำอธิษฐาน

เราตั้งจิตอธิษฐานอย่างไร
พลั้งบุญซึ่งเป็นกระแสบุญธาตุอันบริสุทธิ์
ก็จะส่งเอาไปใช้ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้
ตามความปรารถนาของเรา

ถ้าเราตั้งความปรารถนาใหญ่
กำลังบุญก็ต้องพอเหมาะพอสมกัน
เช่น ปรารถนาจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
กำลังบุญก็ต้องเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ทั้ง ๓๐ ทัศ
จึงจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

เพราะฉะนั้น พระบรมโพธิสัตว์จึงไม่ได้ทำบุญครั้งเดียว
อธิษฐานครั้งเดียว แต่ทำนับครั้งไม่ถ้วน นับชาติไม่ถ้วน
ซึ่งก็แล้วแต่ว่าสิ่งที่เราปรารถนานั้นมันเล็ก ปานกลาง
หรือยิ่งใหญ่ขนาดไหนที่จะพอเหมาะสมพอดีกัน

เหมือนเรามีเงินนิดหน่อย แต่อยากจะซื้อบ้านหลังใหญ่
หรือรถเก๋งหรู ๆ มันก็ยังซื้อไม่ได้
เพราะฉะนั้นของที่เรอยากได้ต้องพอเหมาะกับเงินที่เรามี
บุญก็เช่นเดียวกันจะต้องพอเหมาะ
กับสิ่งที่เราได้ตั้งความปรารถนาเอาไว้
เมื่อบุญยังมีไม่พอ ก็ต้องค่อย ๆ สั่งสมกันไป

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๔

หลักในการอธิษฐานจิต

การอธิษฐานจิตเป็นสิ่งสำคัญ

ทำบุญทุกครั้งต้องอธิษฐาน ก็มีหลักง่าย ๆ คือ

เราต้องอธิษฐานเป้าหมายหลักอันดับแรกก่อน

คือ ขออานุภาพแห่งบุญนี้...

ให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ได้ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

ให้เราเข้าถึงธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ที่มหาปุณนิยาจารย์ได้เข้าถึง อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย

อย่างถูกต้องร้อยตรงไปตามความเป็นจริง

เกิดมาระลึกชาติได้ เห็นธรรมะกันตั้งแต่เยาว์วัย

สร้างบารมีเรื่อยไปจนกระทั่งหมดอายุขัยไปทุกภพทุกชาติ

ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

เมื่อเราอธิษฐานเป้าหมายหลักแล้ว
ต่อจากนั้นก็เป้าหมายเสริม เช่น
ให้เราสมบุญไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข พวกพ้องบริวาร
ให้มีแต่คนดี ๆ สิ่งดี ๆ เข้ามาอยู่ใกล้ตัวเรา เป็นต้น

แล้วเป้าหมายรองลงมากว่านี้อีกก็เป็นบุญพิเศษ
เราจะอธิษฐานอย่างไร เราก็อำนาจไป เช่น
ให้หมดหนี้สิน เหลือกินเหลือใช้ เหลือไว้สร้างบารมี
ให้ได้สมบัติอัครรรยทัศน์ หรือให้หายเจ็บ หายป่วย หายไข้
หนักเป็นเบา เบาเป็นหาย ถ้าตายก็ให้ไปได้
ไปสู่สุคติบุรี วงบุญพิเศษอย่างนี้ เป็นต้น

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๕

อธิษฐานให้ระลึกชาติได้

เกิดมาระลึกชาติได้ชาติเดียว อันตราย

มีเรื่องกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า
มีอยู่หลายท่านระลึกชาติได้ชาติเดียว
เห็นว่าภพในอดีตตนเคยเกิดเป็นคนรวย
และได้สั่งสมบุญมาอย่างดี
แต่ชาติต่อมากลับมาเกิดเป็นคนจน
บางท่านระลึกชาติไปเห็นว่า
ชาติในอดีตตนเกิดมาจน และทำบาปอกุศลด้วย
แต่ชาติต่อมากลับเกิดมารวย เลยไปสรุปว่า
ทำดี ไม่ได้ดี ทำชั่ว ไม่ได้ชั่ว ทำให้ไม่เชื่อเรื่องบุญบาป
ทำให้พลาดไปทำอกุศลก็ไปอบายได้ ชีวิตถอยหลังอีกแล้ว
เพราะฉะนั้นระลึกชาติได้ชาติเดียว อันตราย
ต้องอธิษฐานให้ระลึกชาติได้หลาย ๆ ชาติ
และไม่ว่าชีวิตจะเป็นอย่างไร ต้องสั่งสมบุญเอาไว้
ให้บุญเป็นพลังเสริมให้คำอธิษฐานของเราเป็นจริงสมปรารถนา

๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

กฏแห่ง**กรรม**
ไม่รู้อันตราย

๓๖

กฎแห่งกรรม

กฎแห่งกรรม คือ กฎแห่งการกระทำ
หรือ กฎแห่งเหตุและผล ประกอบเหตุอย่างนี้
ต้องไปมีผลอย่างนั้น ประสพผลอย่างนี้
เพราะประกอบเหตุมาอย่างนั้น

กรรม คือ การกระทำทางกาย ทางวาจา และทางใจ
จะดีหรือชั่ว เจตนาหรือไม่เจตนา จะน้อยหรือมาก
ล้วนมีผลทั้งสิ้น ที่ไม่มีผลไม่มีเลย
ผลบางอย่างปรากฏชัดในปัจจุบันทันตาเห็น
บางอย่างไม่เห็น เพราะเราตายเสียก่อน
แต่ว่าผลนั้นจะส่งต่อ ๆ กันไปหลังจากตายแล้ว
รวมทั้งเกิดใหม่อีกก็ครั้งก็ยังต้องเจออีก

กฎหมายหรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในโลก ที่มนุษย์สมมติกันขึ้นมา
ยังหลีกเลียงได้ ยังเปลี่ยนแปลงได้
ปีนี้ใช้อย่างนี้ ปีหน้าเปลี่ยนใหม่
แต่กฎแห่งกรรมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
ทำอะไรได้ออย่างนั้น
ปลูกถั่วก็ต้องเป็นถั่ว
ปลูกงาก็ต้องเป็นงา
ปลูกถั่วจะไปเป็นงาไม่ได้
ยกเว้นคนตาถั่ว

๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๓๗

ไม่มีใครหนีพ้น

ทุกคนในโลก

ไม้อาจจะเลี่ยงกฎแห่งกรรมได้เลย

ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ใด

จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม

ทุกชีวิตในโลกนี้จะต้องตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย

ซึ่งมีฤทธิ์ มีเดช สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้

ทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้

แม้ภพสุดท้ายพระองค์ก็ยังคงเผชิญกับกฎแห่งกรรม

๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๓๘

หาเบื้องต้นไม่ได้

กฎแห่งกรรม มีมายาวนาน

ตั้งแต่เมื่อไรไม่มีใครรู้

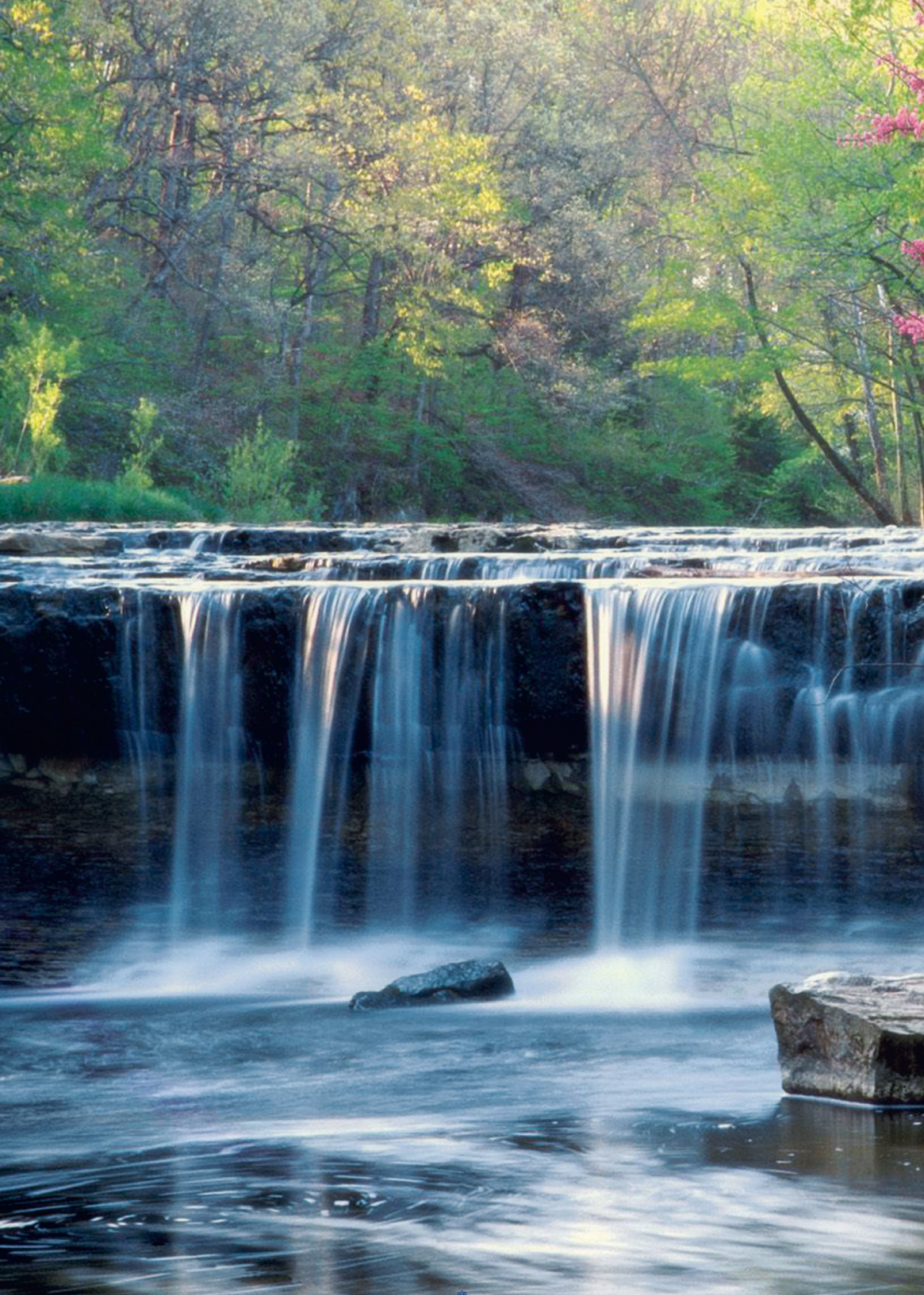
แม้แต่พุทธญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

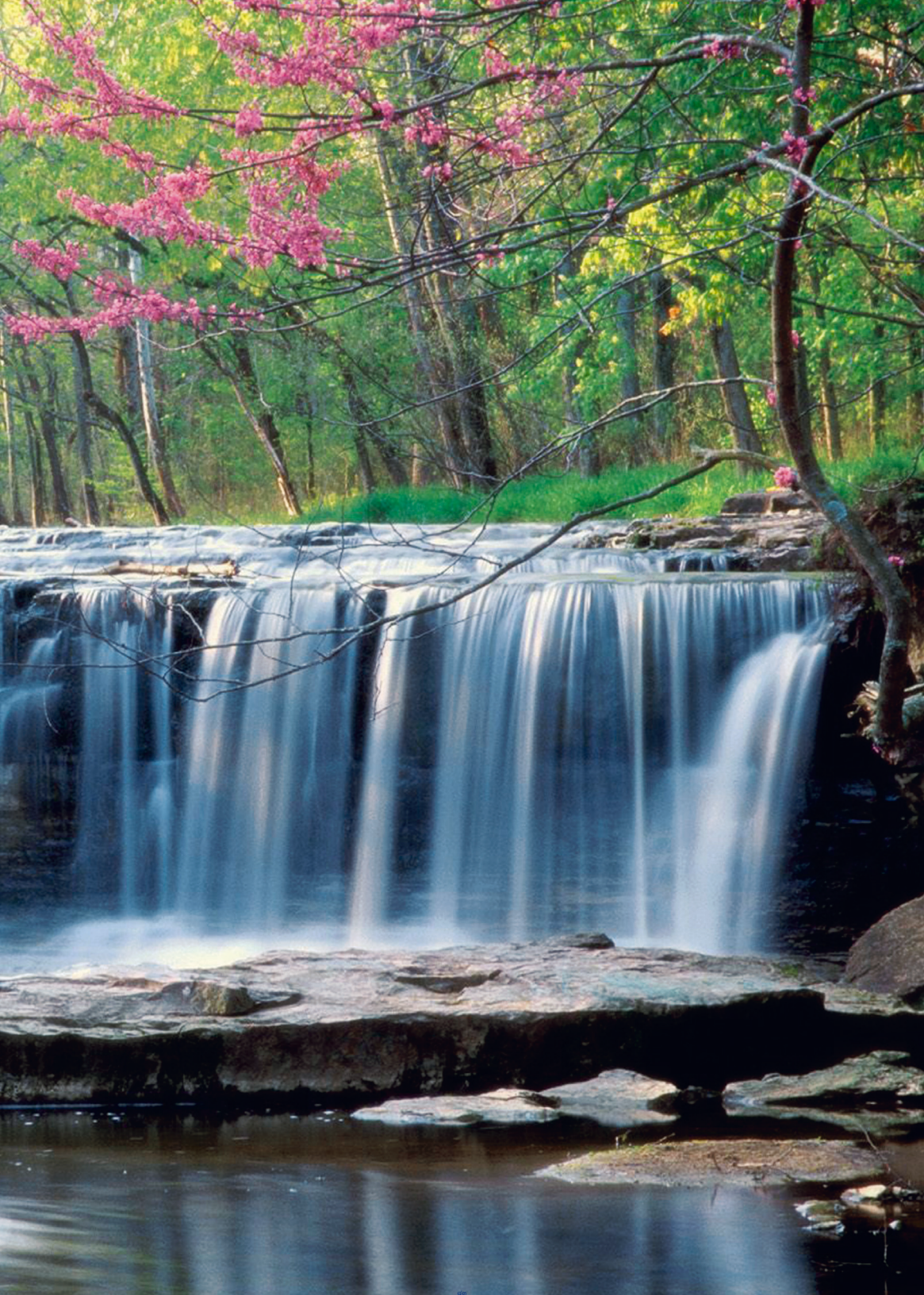
แต่ละพระองค์มาต่อ ๆ กันนับพระองค์ไม่ถ้วน

ยังหาเบื้องต้นว่า จะสิ้นสุดตรงไหน ยังไม่มีใครรู้

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๓๙

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติ

“กฎแห่งกรรม”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เป็นผู้บัญญัติ

แต่มีผู้ที่เขาตั้งกฎนี้ขึ้นมา

เป็นผู้ที่มีฤทธิ์ มีอำนาจมาก

เรามองไม่เห็นเขา เขาอยู่ในที่ลึกลับมาก ๆ

เป็นผู้อยู่ฉากหลังในทุก ๆ ชีวิต

ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล

ไม่มีเว้นเลยสักรายเดียว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปรู้ไปเห็นมาด้วยพุทธญาณอันบริสุทธิ์

เพราะความสงสารจึงได้นำมาสั่งสอนสัตว์โลก

ให้รู้ให้เห็นเรื่องราวเหล่านี้

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๔๐

อย่าคิดว่า ไม่มีใครเห็น

การกระทำอะไรก็ตาม

ทั้งที่ลับที่แจ้ง

ใครจะเห็นหรือไม่เห็นก็แล้วแต่

แต่กฎแห่งกรรมเขาเห็น

และได้บันทึกติดเอาไว้ในตัวผู้กระทำ

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๔๑

ไม่รู้กฎ...อันตราย

กฎแห่งกรรมเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องศึกษา
ต้องเรียนรู้เอาไว้ ไม่รู้ อันตราย
ถ้ารู้แล้วเอาตัวรอดและปลอดภัยได้
แม้ยังไม่หมดกิเลส แต่ก็จะมีชีวิตอยู่ในสังสารวัฏ
ได้อย่างปลอดภัยจากอบาย เพราะว่าทำถูกหลักวิชา
จะท่องเทียวสร้างบารมีอยู่แค่สองภพภูมิ
คือ ในมนุษย์กับเทวโลก
ไม่พลัดไปสู่อบายภูมิที่มีความทุกข์ทรมานมาก
ถ้าเราได้ศึกษาแล้ว ส่วนใหญ่จะสั่งสมบุญบารมีอย่างเดียว
โอกาสที่จะไปทำผิดทำพลาดจะมีน้อย
จะมีก็แค่พลาดพลั้ง เพอเรือ ประมาทเลนเล่อเท่านั้น

๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๔๒

พุทธบริษัท ๔ ต้องศึกษา

ถ้าพุทธบริษัท ๔

ทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา
ศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรมและมีความเชื่อมั่น
พระพุทธศาสนาก็จะมั่นคงเจริญรุ่งเรืองได้
ชาวโลกก็จะได้รับประโยชน์สุขอันยิ่งใหญ่
จากคำสอนของพระบรมศาสดา
หิริโอตตปปะ คือ ความละอายต่อบาป
และเกรงกลัวต่อผลของบาปจะเกิดขึ้น
จะดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง จะละชั่ว ทำดี และทำใจให้ใส ๆ
ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ความสุขก็จะเกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคต
ไม่ต้องแหวะเวียนท่องเที่ยวไปในอบายเลย

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

นรก-สวรรค์-นิพพาน

มีจริง พิสูจน์ได้

๔๓

ตายแล้วไม่สูญ

ชีวิตหลังจากตายแล้วมีอยู่

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ทรงสอนอยู่ตลอดเวลา

เรื่องภพ เรื่องชาติ เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด

เรื่องภพที่จะรองรับ ทุกคติ สுகคติ ต่าง ๆ

เหล่านี้พระองค์ตรัสมาหมดแล้ว

เพราะฉะนั้นตายแล้วไม่สูญ มีภพภูมิรองรับอยู่

ตายแล้วไปไหน ขึ้นอยู่กับเราดำเนินชีวิตมาอย่างไร

ซึ่งต้องทำให้ถูกหลักวิชา ต้องดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง

ต้องตายให้เป็น ตายให้ถูกหลักวิชา

ชีวิตหลังจากตายแล้ว ไม่มีการทำมาหากิน

ชีวิตในปรโลกเป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาป

ตัดสินกันที่ดีกับชั่วเท่านั้น ไม่ใช่เก่ง เอง หล่อ รวย สวย ฉลาด

เพราะฉะนั้น ต้องศึกษาให้ดี จะได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง

๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

๔๔

ชีวิตหลังความตายมีจริง

อย่าเข้าใจเพียงว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ
หรือเอาสวรรค์มาล่อ เอานรกมาขู่ อะไรทำนองนี้
นั่นเป็นเรื่องราวของผู้ที่ไม่เคยรู้เหตุ
คือ ตัวทำไม่ได้ ไม่เคยเห็นใครทำได้ ก็เลยสรุปอย่างนั้น
หรือถ้าคิดว่า นรกสวรรค์มีจริง

แล้วจะทำโน่นทำนี่ที่ตัวอยากทำ มันไม่ได้ มันจะกลัว

แล้วความจริงรู้ได้อย่างไร

ก็รู้จากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วทำไมต้องเชื่อ เพราะท่านเป็นบุคคลที่ควรเชื่อ

เพราะท่านหมดกิเลสอาสวะแล้ว

รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลาย

ชีวิตในสังสารวัฏ ภพภูมิต่าง ๆ อยู่ในคลองแห่งธรรมจักร

ในญาณทัสนะอันบริสุทธิ์ของท่าน ไม่มีอะไรกำบังได้

ท่านไปรู้ไปเห็นมา อาศัยมหากรุณา สงสารสัตว์โลกทั้งหลาย

จึงนำมาถ่ายทอด มาอบรมสั่งสอน

๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

๔๕

นรกสวรรค์ มีจริง พิสูจน์ได้

เรื่องนรกสวรรค์ ผู้ที่เขารู้ มีญาณ
เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย
ในสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ไปกันได้เยอะเยอะ
ไปมาหาสู่กันเป็นปกติ แล้วก็สอนวิธีได้ด้วย
ความรู้นี้เป็นความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ของแก่นำมาเป่าฝุ่นใหม่
เพราะฉะนั้น นรกสวรรค์มีจริง ๆ
และก็สามารถพิสูจน์ได้ด้วยพุทธวิธี
อย่าเพิ่งไปสรุปว่า เราพิสูจน์ไม่ได้
แต่ว่าเรายังไม่ได้พิสูจน์ วิธีพิสูจน์ก็มีอยู่
ถ้าทำตามสูตรนั้น มันก็พิสูจน์ได้
นี่เป็นสิ่งที่เราจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เอาไว้

๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

นรก สวรรค์ นิพพาน มีจริง

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านกล่าวว่า
ได้ธรรมกายแล้วศึกษาวิชาธรรมกาย
ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ ไปนิพพานก็ได้
ไปจับมือถือแขนสัตว์นรกก็ได้ พุดจาโต้ตอบกันก็ได้
หมู่ญาติละโลกแล้วไปตกอยู่ในนรก ในอบาย ก็ไปช่วยได้
ถ้าหมู่ญาติไปอยู่สุคติโลกสวรรค์ก็ไปมาหาสู่กันได้
ไปจับมือถือแขนกันได้ พุดจาโต้ตอบกันได้ และยังไม่พอ
ท่านยังพุดถึงพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในอายตนนิพพาน ไปมาหาสู่กันได้ ไปได้แต่ไปอยู่ไม่ได้
ท่านว่าอย่างนั้น ไปกราบขออนุญาตขอบารมีท่านได้
นี่เป็นเรื่องแปลกและอัศจรรย์มาก อัศจรรย์ในพุทธานุภาพ
อานุภาพแห่งพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน
ใครเข้าถึงได้ก็ทำได้ ใครเข้าถึงไม่ได้ก็ทำไม่ได้

เพราะฉะนั้นก็มีวิธีเดียวแค่นั้น
คือปฏิบัติให้เข้าถึง ด้วยวิธีการทำให้หยุดให้หนึ่ง
นี้เป็นเรื่องอจินไตย
คือเหนือวิสัยของการนึกคิดด้วยสติปัญญา
จะใช้จินตมยปัญญานึกคิดดันเดาเอาว่า
จะเป็นไปได้อย่างไร
คิดไปก็กะโหลกบาน สติเฟื่อง
เพราะเหนือวิสัยการนึกคิด
มันเป็นวิสัยของผู้เข้าถึงปฏิบัติได้
และในสมัยท่านก็มีผู้เข้าถึงธรรมอย่างนี้มากมาย
จนกระทั่งสมัยนี้ เดี่ยวนี้ ก็ทำกันได้มากทีเดียว

๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

๔๗

พยานยืนยัน

เรื่องนรก สวรรค์ นิพพาน

เป็นสิ่งที่มิจริง พิสูจน์ได้

ตอนสมัยหลวงพ่อกับเจาคณายาจารย์^๑ ใหม่ ๆ
ก็ไปถามท่านอย่างนี้ ท่านก็ยืนยันว่า มิจริง พิสูจน์ได้
“คุณอยากไปไหมล่ะ เดี่ยวยายจะสอนให้ แล้วก็ไปด้วยกัน”
ก็เห็นท่านพูดอย่างนี้

เพราะฉะนั้น นรก สวรรค์ นิพพาน มิจริง
พระธรรมกาย มิจริง
วิชชาธรรมกาย มิจริง
เข้าถึงแล้ว เราก็จะได้ไปพิสูจน์ของจริง ๆ
ได้ด้วยตัวของเราเอง

๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

^๑ คณายาจารย์มหาธรรมาลังการัตนอุบาลิกัจฉนทร์ ชนนถุญ ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

นรกสวรรค์ไม่ใช่เรื่องไกลตัว

เราอย่าเพิ่งสรุปว่า

นรกสวรรค์เป็นเรื่องไกลตัว ไม่มีจริง

นรกสวรรค์ไม่ใช่เรื่องไกลตัวนะ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเลย

เพราะทุกการกระทำนั้นจะมีผลโยงไปถึงภพภูมิหลังความตาย

บางครั้งเรายังหลีกเลี่ยงกฎหมายได้

แต่กฎแห่งกรรมหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน

ในน้ำ บนบก ยอดเขา ในอวกาศ ดวงดาวต่าง ๆ

ตราบไต่ที่เรายังมีกายและใจ

ก็ติดตามตัวเราไปเหมือนเงาตามตัว

เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เอาไว้

อย่าไปสรุปว่า นรกสวรรค์ไม่มี

เพราะเราไม่เคยเห็น แล้วก็ไม่เคยเห็นใครเห็น

แล้วสรุปว่า ไม่มี ไม่ได้

เพราะบางอย่างที่เราไม่เห็น ไม่ได้แปลว่า ไม่มี

เพราะคนที่เขาเห็น มีอยู่

เหมือนคนตาบอดกับคนตาดีไปยืนกลางแจ้ง
คนตาดีชี้ให้ดูดวงตะวัน คนตาบอดบอก ไม่มี
เพราะว่าตัวเองไม่เห็น อย่างนี้ก็ไม่ถูกต้อง
และอย่าพูดว่า “พิสูจน์ไม่ได้”
แต่เพราะยังไม่ได้พิสูจน์ แล้วจะพิสูจน์อย่างไร
ก็มีคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ทำตามอย่างนั้น
หรือง่ายที่สุดก็ทำตามที่พระเดชพระคุณหลวงปู่
ท่านสรุปมาให้ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”
ก็ทำอย่างนั้น แล้วเราก็จะได้รู้

เพราะฉะนั้น อย่าเพิ่งบอกว่า “พิสูจน์ไม่ได้”
แต่เพราะเรายังไม่ได้พิสูจน์
ดังนั้นอย่าเพิ่งรีบตาย ถ้ายังไม่ได้พิสูจน์
และต้องเผื่อเหนียวเอาไว้
ด้วยการละชั่ว ทำความดี ทำใจให้บริสุทธิ์ผ่องใส
พึงทำไว้เกิดประเสริฐนุก

๔๙

คิดไม่เห็น

การที่เราจะพิสูจน์ว่า
นรกสวรรค์มีจริงไหม นิพพานมีจริงไหม
เราจะพิสูจน์ด้วยวิธีการได้อ่าน ได้ฟัง
คิดถกเถียงกันอย่างเดียวไม่ได้
มันอยู่ในระดับภาวนามยปัญญา
ต้อง ปรณาย ปสฺสตี เห็นด้วยปัญญา
แต่เป็นปัญญาในระดับภาวนามยปัญญา
คือต้องทำ ต้องปฏิบัติ
ต้องหยุดนิ่งจนกระทั่งเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัว

๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

๕๐

ทางสองแพร่ง

ชีวิตหลังความตายมีจริง

มีคติอยู่ ๒ ทาง

คือ สுகติ กับ ทุกคติ

ตัดสินกันที่บุญและบาป

ใจใสหรือใจเศร้าหมอง

หากก่อนเดินทางไปสู่ปรโลกใจฟ่องใสก็ไปได้

ถ้าใจเศร้าหมองก็ไปไม่ได้

และคติทั้งสองนั้นยาวนานนัก

สุคติ สุขก็สุขนาน

ทุกคติ ทุกข์ก็ทุกข์นาน

๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

๕๑

ไม่มีน้ำบ่อหน้า

ชีวิตหลังความตาย

ไม่มีการทำมาหากิน การทำมาค้าขาย

การทำไร่ ทำนา ทำสวน

เพราะฉะนั้นเราจะไปหวังโตเอาดาบหน้า

หรือหวังน้ำบ่อหน้าไม่ได้

จะเอาความชำนาญตอนที่เราเป็นมนุษย์

ไปใช้ในปรโลกไม่ได้เลย

ปรโลกเป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาป

ที่ตัวได้กระทำตอนเป็นมนุษย์

ชดใช้บาปก็ยาวนาน

เสวยบุญก็ยาวนาน

๓ พุทธจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๕๒

อายุขัยชาวสวรรค์ ๖ ชั้น

ชีวิตในปรโลกนั้นเป็นชีวิตที่ทุกคนในโลกหนีไม่พ้น

เราอาจจะปฏิเสธในการไปประเทศใดประเทศหนึ่งหรือที่ใดที่หนึ่งได้
แต่ปฏิเสธการไปปรโลกไม่ได้

ชีวิตในปรโลกหรือชีวิตหลังความตายนั้นยาวนาน

ไม่ว่าชีวิตในอบายภูมิ หรือในสุคติภูมิก็ตาม

อายุขัยชาวสวรรค์ เปรียบเทียบกับอายุในเมืองมนุษย์

สวรรค์ชั้นที่ ๑ จาตุมหาราชิกา	อายุ ๕๐๐ ปีทิพย์ = ๙ ล้านปีในเมืองมนุษย์
สวรรค์ชั้นที่ ๒ ดาวดึงส์	อายุ ๑,๐๐๐ ปีทิพย์ = ๓๖ ล้านปีในเมืองมนุษย์
สวรรค์ชั้นที่ ๓ ยามา	อายุ ๒,๐๐๐ ปีทิพย์ = ๑๔๔ ล้านปีในเมืองมนุษย์
สวรรค์ชั้นที่ ๔ ดุสิตา	อายุ ๔,๐๐๐ ปีทิพย์ = ๕๗๖ ล้านปีในเมืองมนุษย์
สวรรค์ชั้นที่ ๕ นิมมานรดี	อายุ ๘,๐๐๐ ปีทิพย์ = ๒,๓๐๔ ล้านปีในเมืองมนุษย์
สวรรค์ชั้นที่ ๖ ปรนิมมิตวสวัตดี	อายุ ๑๖,๐๐๐ ปีทิพย์ = ๙,๒๑๖ ล้านปีในเมืองมนุษย์

อายุขัยสัตว์นรก ๑ วัน เปรียบเทียบกับอายุมนุษย์

ขุม ๑ ลัญชีวมหานรก	อายุขัย ๕๐๐ ปีนรก	๑ วันนรก = ๙ ล้านปีมนุษย์
ขุม ๒ กาฬสตุตตนรก	อายุขัย ๑,๐๐๐ ปีนรก	๑ วันนรก = ๓๖ ล้านปีมนุษย์
ขุม ๓ ลังฆาตตนรก	อายุขัย ๒,๐๐๐ ปีนรก	๑ วันนรก = ๑๔๔ ล้านปีมนุษย์
ขุม ๔ โรรูนรก	อายุขัย ๔,๐๐๐ ปีนรก	๑ วันนรก = ๒๓๔ ล้านปีมนุษย์
ขุม ๕ มหาโรรูนรก	อายุขัย ๘,๐๐๐ ปีนรก	๑ วันนรก = ๙,๒๑๖ ล้านปีมนุษย์
ขุม ๖ ตาปนรก	อายุขัย ๑๖,๐๐๐ ปีนรก	๑ วันนรก = ๑๘๔,๒๑๒ ล้านปีมนุษย์
ขุม ๗ มหาตาปนรก	ประมาณครึ่งอันตรกัป	
ขุม ๘ อเวจีมหานรก	ประมาณ ๑ อันตรกัป	

๓ พุทธกิจายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๕๓

สังคมชาวสวรรค์

บุญที่เราทำตอนมีชีวิตอยู่จะเป็นที่พึงในปรโลก
จะทำให้เราไปเกิดอยู่ในภาวะที่สูงส่งในสุคติโลกสวรรค์
เข้าไปเป็นสหายแห่งเทวดาทั้งหลาย
และเมื่อไปมีชีวิตอยู่ในสุคติโลกสวรรค์แล้ว
เราจะมาใช้ความคิดอย่างตอนที่เป็นมนุษย์อยู่ไม่ได้

ตอนเป็นมนุษย์ เรามักน้อย สันโดษ
มีกินมีใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็อยู่ได้
หรืออยู่คนเดียวตามลำพังได้ เป็นมนุษย์คิดอย่างนี้
แต่ตอนเป็นอดีตมนุษย์ หรือเป็นชาวสวรรค์แล้วสังคมจะเปลี่ยนไป
สิ่งแวดล้อมก็เปลี่ยน ความนึกคิดก็เปลี่ยน

ถ้าเราทำบุญมาน้อย รัศมีของเราก็น้อย
บริวารของเราก็น้อย วิมานของเราก็กเล้ง
อย่างนี้ก็ต้องไปอยู่ไกล ๆ ถึงขอบภพ
ตอนนั้นจะมานึกน้อยเนื้อต่ำใจว่า รู้แบบนี้ทำบุญให้เต็มที่ก็ดี
หรือไปยืนรอคอยให้ลูกหลานของเราที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกกว่า
เมื่อไรเขาจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลมาให้เราสักที
เราจะได้อุ่นโมทนา
จะบอกเขา เขาก็ไม่ได้ยิน เข้าฝันก็ไม่ใช่ง่าย
เพราะฉะนั้นเราไม่ควรจะมีชีวิตอย่างนั้น

๓ พฤตจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๕๔

ชาวสวรรค์เขาวัดกันที่กำลังบุญ

ชีวิตในสุคติโลกสวรรค์

เขาวัดกันด้วยกำลังบุญ เป็นอยู่ได้ด้วยบุญ

ดังนั้นเราจะต้องสั่งสมบุญให้มาก ๆ

เมื่อบุญมาก บริวารก็มาก สมบัติก็มาก

รัศมีก็สว่างไสว วิมานก็ใหญ่โตโอฬาร

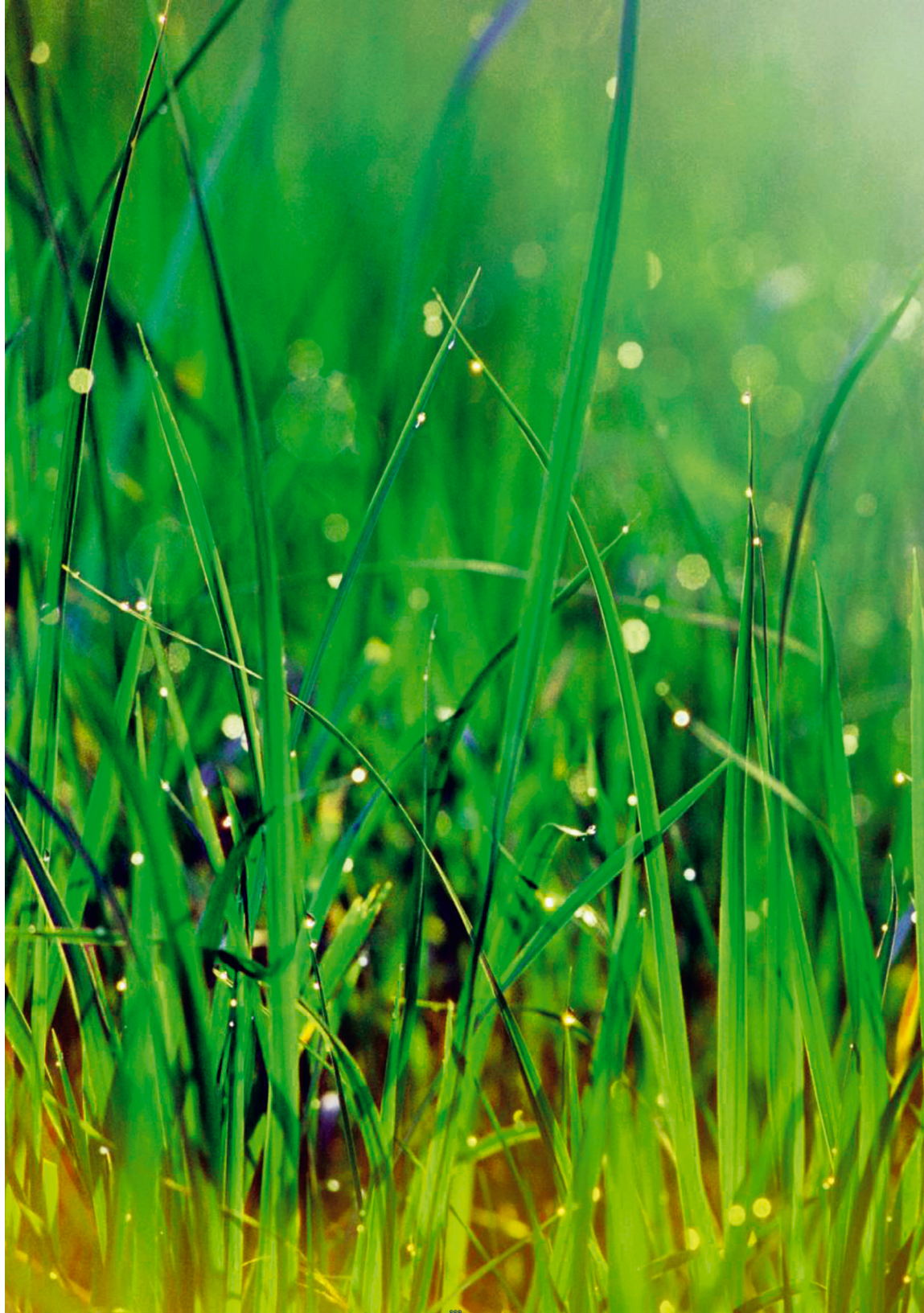
เวลาเข้าหมู่เข้าพวกในเทวสมาคมเราก็จะได้รับยศ

ได้รับการยกย่อง และอยู่บนนั้นยาวนาน

ถ้าน้อยเนื้อต่ำใจก็ยาวนานหลายล้านปี

แต่ถ้าหากเบิกบานก็เบิกบานหลาย ๆ ล้านปี

๓ พุทธจิตกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๕๕

อย่าหวังน้ำบ่อหน้า

ชีวิตในโลก เป็นอยู่ได้ด้วยบุญ ด้วยบาป

ด้วยตัวของเราเอง

อตตา หิ อตตโน นาโถ

คือ เราต้องพึ่งตัวเอง ต้องช่วยตัวเอง

เราอย่ามัวมาหวังให้ผู้ที่มิชีวิตอยู่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้
ให้คิดว่านั้นเป็นผลพลอยได้

เพราะผู้ที่อยู่ในโลกมักจะถูกหล่อหลอมด้วยเรื่องราว

ที่ให้ช้องอยู่กับโลก ความรู้เรื่องวิชาชีวิตไม่มี

มีแต่วิชาหาเลี้ยงชีพเท่านั้น เพราะฉะนั้นเขาจะรู้เรื่องราว

เกี่ยวกับการทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้นั้น

อย่าพึ่งหวัง

แม้แต่ตัวเราเองก็ตาม
ก่อนที่จะมารู้เรื่องราวความจริงของชีวิต
ก่อนหน้านี้เรายังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องในปรโลก
ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษของเราละโลกไปแล้ว
เรายังไม่ค่อยจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านเลย
หรือปีหนึ่งก็ทำกันครั้งหนึ่ง
โดยอ้างว่า ไม่มีเวลา จะต้องทำมาหากิน ทำมาค้าขาย
ต้องเลี้ยงลูก เลี้ยงครอบครัวบ้าง อ่างกันไป
หรือบางทีก็เพราะความไม่รู้จริง ๆ
เพราะฉะนั้นเมื่อยังมีชีวิตอยู่ให้สั่งสมบุญด้วยตัวเองไว้มาก ๆ

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๕๖

ผู้อยู่ปรโลกรรณนบุญอย่างยิ่ง

เมื่อเราทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้หมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
หมู่ญาติเขาก็จะอนุโมทนาสาธุการ เมื่ออนุโมทนาสาธุการแล้ว
จากทุกข์มากก็ทุกข์น้อย ทุกข์น้อยก็พ้นทุกข์
สุขน้อยก็สุขมาก สุขมากแล้วก็มากขึ้นไปเรื่อย ๆ

ญาติที่ละโลกไปแล้ว เมื่อพ้นทุกข์และมีสุขด้วยบุญที่เราอุทิศไปให้
เขาจะอนุโมทนาขอบคุณด้วยความซาบซึ้ง
พวกที่พ้นจากอบายก็จะดีใจมากเป็นพิเศษ
จะตื่นเต้นตอกดีใจจนออกนอกหน้า
ส่วนที่อยู่ในสุคติภพก็จะมีอาการปลื้มใจอย่างสงบเสงี่ยมสง่างาม
อาการก็จะแตกต่างกันไป
ส่วนผู้ที่ยังต้องเสวยวิบากเป็นสัตว์เดรัจฉานอยู่ก็ต้องรอคอยจังหวะ
แต่ก็ได้ลดหย่อนกระแสวิบากกรรม
จากที่จะต้องใช้กรรมจำนวนมากชาติก็ลดหย่อนลงมา

ผู้ที่อยู่ในปรโลกมีความปรารถนาบุญอย่างยิ่ง
เพราะบุญเป็นทุกสิ่งในปรโลก
เนื่องจากชีวิตในปรโลกไม่มีการทำกิจแบบมนุษย์
ไม่ต้องทำมาหากิน ไม่มีการค้าขาย
ไม่มีการทำไร่ ทำนา ทำสวน
เป็นอยู่ได้ด้วยบุญและบาปที่กระทำไว้ตอนเป็นมนุษย์
เมื่อผู้มีชีวิตอยู่อุทิศส่วนกุศลไปให้
ก็จะตรงกับที่ผู้รับปรารถนาและก็ได้ด้วย

และเนื่องจากเขาได้ไปเห็นผลแห่งการกระทำแล้ว
เขาจะตั้งจิตอธิษฐานให้เราสั่งสมแต่กุศลกรรมตลอดชีวิต
ให้เราเป็นผู้ไม่ประมาทในการสั่งสมบุญ
ให้ทำทาน ไม่ให้มีความตระหนี่ ไม่หวงแหนทรัพย์ที่ได้มา
แล้วอำนวยการให้เราเจริญรุ่งเรืองในการประกอบสัมมาอาชีพะ
ให้อยู่เย็นเป็นสุข ต่างก็มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกันอย่างนี้

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

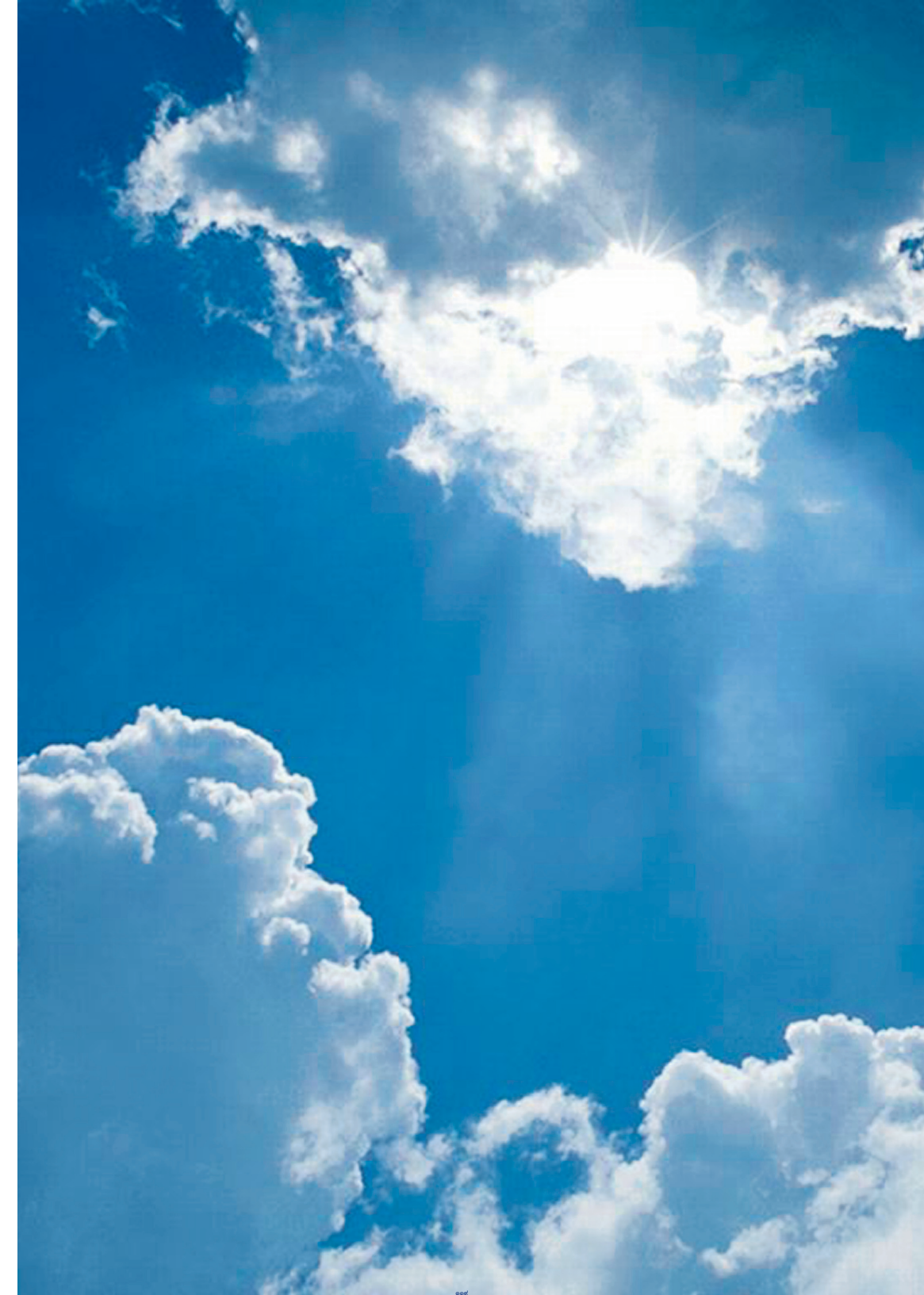
ใช้ชีวิตให้คุ้มค่า
เราเกิดมาสร้างบารมี

๕๗

กายมนุษย์เท่านั้นสร้างบารมีได้

เราเกิดมาสร้างบารมีก็ต้องสร้างกันให้เต็มที่เต็มกำลัง
อย่าไปขี้ขลาดย่อน เพราะชีวิตมนุษย์สั้นนัก
ไม่ช้าเดี๋ยวเราก็ตายจากโลกนี้ไปแล้ว
การเวียนว่ายในสังสารวัฏนี้
กายมนุษย์เท่านั้นที่สร้างบารมีได้
กายอื่น ภูพอื่น ทำได้ยาก
นาน ๆ จึงจะมีปรากฏสักครั้งหนึ่ง ซึ่งถือเป็นกรณียกเว้น
อย่างท้าวสักกเทวราชกับนางสุชาดาที่ได้ถวายทานกับพระอรหันต์
เราอย่าไปคิดทำอย่างนั้น เพราะมันเกิดขึ้นได้ยากมาก ๆ
ตอนนี้เรายังมีกายมนุษย์ ยังมีชีวิตอยู่
มีเรี่ยวมีแรงแค่ไหนก็สร้างบารมีกันให้เต็มที่เต็มกำลัง
เมื่อไรที่บุญส่งผล เราจะปลื้ม

๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

๕๘

เพาะกล้าแห่งความดี

ความเกรงใจเป็นสิ่งที่ดี

แต่ถ้าจะชวนใครสร้างบารมี ไม่ต้องเกรงใจ

เราไม่ได้ชวนเขาไปตีแม่เหล้า เจ้าชู เล่นการพนัน

เพราะฉะนั้นชวนไปเลย

ซึ่งก็จะเจอคน ๓ ประเภท

ที่อินทรีย์แก่กล้า พอบอกปั๊บ ทำทันที

ถ้าอินทรีย์ปานกลาง พอได้ฟังแล้วขอคิดดูก่อน

ส่วนที่อินทรีย์อ่อน ๆ ประเภทนี้ก็จะปฏิเสธพลัน

ทำไมต้องชวนทำบุญบ่อย ๆ

อย่างนี้อินทรีย์ยังอ่อนอยู่ ถูกความตระหนี่ได้ช่องครอบงำ

แต่ก็ยังพอมีแสงสว่างเล็ดลอดผ่านให้ไปถึงเขาได้

วันนี้แม่เขายังไม่เข้าใจ
แต่วันข้างหน้า สิ่งที่เราได้มอบให้เขา
เมล็ดพืชที่เราเพาะไว้ในดวงใจเขา
ที่ชวนเขาสร้างบารมีก็จะเจริญเติบโตขึ้น
และวันนั้นเขาก็จะคิดได้
เพราะฉะนั้นเราไปทำหน้าที่
ไปชวนเขาเกิดประเสริฐขึ้น

**คนมีตั้งหลายพันล้านคน
ชาตินี้เราจะชวนคนสร้างชาติได้สักล้านคนไหม
เราต้องคิดว่า จะต้องชวนคนให้มาสร้างชาติให้ได้เป็นล้านคน
เคยคิดอย่างนี้ไหม**

๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๕๙

กัลยาณมิตร

หลักสำคัญที่สุด

ของการทำหน้าที่กัลยาณมิตร

คือ การปฏิบัติธรรม

ปฏิบัติธรรมเพื่อสั่งสมบุญกุศลไว้ในตัวมาก ๆ
แล้วตัวเราจะมีพลังใจที่เข้มแข็ง เบิกบาน มีความสุข
กระแสนแห่งความสุขใจของเราจากการประพฤติปฏิบัติธรรม
จะแผ่ขยายออกไปรอบตัว เป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา
แต่เราสามารถสัมผัสได้ด้วยใจ

บุคคลใดก็ตามที่เข้าใกล้เรา
เขาจะมีความรู้สึกเอ็นใจ สุขใจ อบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก
เหมือนคนเดินฝ่าเปลวแดดร้อนแรงมา แล้วเดินไปเจอต้นไม้ใหญ่
ได้นั่งพักไตร่มไม้ นั่น ย่อมมีความเอ็นกายเอ็นใจจะนั้น

และการที่พวกเราออกไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร
ไปพบปะหมู่ญาติเพื่อนร่วมโลกของเรา
เพื่อที่จะเชิญชวนให้เขามาสร้างบุญร่วมกับเรานั้น
ไม่ว่าจะปฏิบัติหน้าที่ในต่างจังหวัด หรือในกรุงเทพฯ ก็ดี
อย่าคิดว่าเราทำหน้าที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย
อย่าลืมห่วงพ่อไปกับลูก ๆ ด้วย ให้ระลึกเสมอว่า
เราทุก ๆ คนอยู่ในศูนย์กลางพระธรรมกาย
ของหลวงพ่อกับคุณยายเสมอ
ให้ตรึกใจไว้ที่ศูนย์กลางกายทุกครั้งที่ออกไปทำหน้าที่
ณ ตำแหน่งตรงนี้เราจะเปิดใจพบกับหลวงพ่อกับ
ถ้าเราทำได้อย่างนี้ การทำหน้าที่กัลยาณมิตรของเรา
ก็จะสำเร็จอย่างสมบูรณ์

๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๘

ผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร

กัลยาณมิตร หรือ ผู้นำบุญ

ไม่ใช่หมายถึงผู้ที่ไปเชิญชวนคนมาทำบุญเท่านั้น

หากแต่หมายถึง บุคคลนั้นจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีงามแก่ชาวโลก

ทั้งความประพฤติทางกาย วาจา ใจ

ต้องอุดมไปด้วย ศีล สมาธิ ปัญญา

อย่างนี้จึงจะเรียกว่า “กัลยาณมิตร” อย่างแท้จริง

หลักสำคัญที่สุดของทุกชีวิต ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละชาตินั้น

ต่างก็ต้องการแสวงหาความสุขแท้จริงทั้งนั้น

และความสุขนี้รวมประชุมอยู่ในพระธรรมกาย

ซึ่งอยู่ในศูนย์กลางกายของมนุษย์ทุก ๆ คน

ในฐานะที่เราเป็นผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร

เราก็ต้องไปแนะนำชาวโลก

เพื่อให้เขาพบความสุขที่แท้จริง
เพื่อให้เขาเข้าใจเรื่องโลกและชีวิตอย่างถูกต้อง
เพื่อแนะนำให้เขาได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้

การที่จะเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้นั้นจะต้องสั่งสมบุญ
ตั้งแต่การให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาอย่างสม่ำเสมอ
แม้ทีละเล็กละน้อยก็จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นขึ้น
แล้วในที่สุดก็จะน้อมนำใจเราเข้าถึงพระธรรมกาย
พบกับความสุขภายใน ความสุขก็จะขยายออกมาภายนอก
ทำให้จิตใจเบิกบาน ผีพรรณวรรณะพ่องไส
มีพลังใจที่จะดึงดูดหมู่ญาติให้มาร่วมบุญด้วย
นี่เป็นหลักสำคัญของผู้นำบุญ

ดังนั้น กัลยาณมิตรจะต้องปฏิบัติธรรมทุก ๆ วัน
อย่างสม่ำเสมอ ขาดไม่ได้แม้แต่วันเดียว
ไม่ว่าเราจะมีภารกิจเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแค่ไหนก็ตาม
เราก็จะไม่ทิ้งเรื่องปฏิบัติธรรม

๖๑

อดเปรี้ยวไว้กินหวาน

นักรบกongทัพรธรรมเมื่อเข้าสู่สมรภูมิรบ
ก็คล้าย ๆ ทหารทางโลกที่เข้าสู่สมรภูมิ
ก็จะต้องเจออาวุธทุกชนิดของข้าศึก
เราจะเลือกไม่เจอก็ได้ เลือกเจอบางชนิดก็ไม่ได้อีก
ต้องอดทนถึงจะเป็นนักรบทางโลกได้

ทางธรรมก็เช่นเดียวกัน ก็ต้องเจอ
เพราะเราไปรบกับความตระหนี่ที่อยู่ในใจเขา
เรากำลังจะให้เขาเอาชนะความตระหนี่ เราจะมาท้อใจทำไม
มันไม่ใช่รบกันเหมือนเล่นลิเกละคร ร้องไปถือดาบไม้ไป
รำบ๊อพันกัน ๒ ที แล้วก็เดินสวนกัน ร้องเพลงกันไป มันไม่ใช่
นี่เป็นเรื่องจริง ๆ ของชีวิตที่มันเกิดขึ้น

ถ้าเราอดเปรี้ยวได้ เดี่ยวเราก็จะได้กินหวานที่ยาวนาน
หวานชื่นบานอยู่ในสุคติโลกสวรรค์
ชื่นบานอยู่ในมนุษยโลกในภพชาติต่อไปอีกยาวนาน
ผลที่ได้เกินควรเกินคาด เหนือความคาดคิดของมนุษย์ทั่วโลก
ไม่ว่าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้มีดวงปัญญากว้างขวางใหญ่โตแค่ไหน
มีความรู้ความสามารถแค่ไหน เขาคาดคะเนกันไปไม่ถึง
นอกจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นถึงจะรู้

เพราะฉะนั้น เราอยู่ในโลกนี้อีกไม่กี่ปี
อดเปรี้ยวไว้กินหวาน อย่าลืมนะ คำนี้ มันมีความหมายที่ลึกซึ้ง
จะเจอเปรี้ยวจืด เปรี้ยวปาก เปรี้ยวขนาดไหนก็ช่างมัน
เจอคนเปรี้ยว ๆ กิริยาท่าทางเปรี้ยว ๆ คำพูดเปรี้ยว ๆ
อดทนเอาไว้ อดใจเอาไว้ หรือมีสิ่งที่มาล่อเราให้ไปทำอย่างอื่น
ดูแล้วหุตู มันมีทางมาแห่งลาภ ยศ สรรเสริญ
ทรัพย์สิน เงินทอง ก็ต้องอดใจเอาไว้

อดเปรี้ยวไว้กินหวาน ด้วยการสร้างความดีของเรา
ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์
ใช้ร่างกายนี้ให้เหมือนอ้อยที่หีบเอาความหวานออกให้หมด
เหลือแต่ชานก็ทิ้งไป ร่างกายนี้เหลือแต่ซากแล้วเราก็ติ้งไป
ส่วนความดีบุญกุศลก็เอาติดตัวไปในภพเบื้องหน้า

เพราะฉะนั้น ยามนี้อดเปรี้ยวไว้กินหวาน
ทนลำบากอีกเพียงเล็กน้อย ไม่ก่ลืบปีในเมืองมนุษย์
แต่ว่าหวานของเรานี้เป็นหมิ่นเป็นแสนปี มันยาวนานมาก
ผู้มีปัญญาเขายอมอดเปรี้ยวแต่ไปกินหวานตรงนั้น

๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๖๒

นักบวชต้องไม่หวั่นไหว

นักบวชต้องไม่หวั่นไหวในอุปสรรคทั้งมวล
อย่าคิดว่า เราเป็นมนุษย์ธรรมดาก็ต้องมีความหวั่นไหวบ้าง
ถ้าเป็นคนอื่นยอมให้หวั่นไหวอย่างนั้นได้
แต่นักบวชที่แท้จริง ต้องไม่หวั่นไหว
ต้องสู้ ต้องหาหนทางทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีทางตัน
ทุกปัญหามีทางออก ถ้าใจสงบเดี่ยวเราก็พบทางออก

เราต้องทำความเข้าใจในทุกสิ่งว่า
ตอนนี้ธรรมะกับอธรรมกำลังรบกันอยู่
ยังไม่มีใครแพ้ ใครชนะ ล้วนแต่มีฤทธิ์พอ ๆ กัน
เพราะฉะนั้นเราจะให้ได้สมหวังตั้งใจในทุกสิ่ง มันไม่ได้

ดังนั้น เวลาเราไปทำหน้าที่
ก็จะไปเจอคน ๓ ประเภท คือ
ที่มีอินทรีย์แก่ อินทรีย์ปานกลาง และอินทรีย์อ่อน

ใจของเราต้องเด็ดเดี่ยว อย่าให้ใจเรากระเพื่อม
เมื่อโปรดเขายังไม่ได้ ก็วางเขาไว้ก่อน แต่ไม่ได้ทิ้ง
สักวันหนึ่งเราจะหวนคืนมาใหม่
แล้วหอบเอาเขากลับไป

ชีวิตมนุษย์เป็นทุกข์ สักวันหนึ่งเขาต้องเจอ
ไม่ทุกข์อย่างใดก็อย่างหนึ่ง
วันนั้นเขาจะคิดถึงเรา จะตามหาเรา
และวันนั้นจะเป็นวันที่เขามีความพร้อมที่จะต้อนรับเรา
พร้อมที่จะฟังธรรม ฟังคำแนะนำที่ดีจากเรา

๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๖๓

เหนื่อยแต่คุ้ม

ถามว่า “เหนื่อยไหม”

ในการที่เราจะไปชวนเขามาทำความดี

ตอบว่า “เหนื่อย”

แต่ไม่ว่าจะทำมาค้าขายก็เหนื่อย

จะออกกำลังกายเพื่อจะให้ความแข็งแรงกับตัวเราก็เหนื่อย

แปลว่า จะทำอะไรก็เหนื่อย แต่เหนื่อยแล้วมันสุดคุ้ม

เหนื่อยแต่มีความสุข

มีหลายคนถามหลวงพ่อกว่า “เหนื่อยไหม”

ก็เหนื่อยนะ แต่มีความสุขในการที่จะนำธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มาถ่ายทอดให้ทุกคนได้ฟัง หรือให้ทุกคนได้ทำความดี

เพราะฉะนั้นเราเกิดมา เราก็ต้องเหนื่อย

และก็ต้องเหนื่อยกันทุกวันด้วย เราหาวิธีเหนื่อยที่มันคุ้ม

๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๖๔

ถ้าไม่เหนียวจะได้บารมีมาจากไหน

การสร้างบารมีบางครั้งเราก็ต้องอดทน

ต้องเหนียวยากลำบาก

เพราะถ้าเราไม่เหนียวยากลำบากเราจะได้บารมีมาจากไหน

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

ชนดี ประมัตตไป ตีติกุขา

ขันติเป็นตบะธรรมอย่างยิ่ง

หมายความว่า เราต้องอดทนอดกลั้นที่จะสร้างบารมี

เราเคยได้ยินคำว่า “บุญหล่นทับ” แต่ความจริงแล้วไม่มี

จะมีได้ก็ต่อเมื่อเราทำ

๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

A monk with a shaved head, wearing a light-colored robe, is seen from behind, sitting on a grassy hillside. He is looking out over a vast, hazy mountain range under a bright sky. The text is overlaid on the right side of the image.

ชีวิต **สมณะ**

ชีวิตอันทรงคุณค่า

๖๕

การบวชทำได้ยาก

การทิ้งเพศคฤหัสถ์อย่างนี้กว้างง่ายนะ
สำหรับผู้ที่มีบารมีแก่ ๆ เข้ม ๆ เท่านั้น

ถ้าบารมีอ่อน ๆ หรือเจือจางมาไม่ได้
เพราะต้องสวณกระแสกีเลส
และคนที่จะสวณกระแสกีเลสได้ในโลกนี้ก็ไม่มีมาก
เพราะกระแสกีเลสในยุคนี้นี้มากเกินไป
มันมากตาโถมถึงระดับทำให้ท่านบพึงเลย (ท่านบใจ)

เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะบวชได้
ต้องมีบารมีแรงมากกว่าจึงจะสวณกระแสกีเลสออกบวชได้
การออกบวชจึงทำได้ยากอย่างนี้

๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๖๖

วัตถุประสงค์และอานิสงส์การบวช

วัตถุประสงค์ของการบวชมีเพียงประการเดียว

คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

ไม่ว่าจะบวชสั้น บวชยาว หรือแม้บวชเพียงวันเดียวก็ตาม

การบวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

และตั้งใจทำอย่างนั้นจริง ๆ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นเนื่อนาบุญ

เป็นอายุพระศาสนา ภู่วัตถุประสงค์ของการบวช

บวชอย่างนี้จึงจะมีอานิสงส์มากถึง ๖๔ กัป

คือ จะเกิดกี่ครั้งก็แล้วแต่จะปิดประตูอบาย

ไม่ต้องไปมหานรกสำหรับตัวเองถึง ๖๔ กัป

โยมพ่อโยมแม่ก็ได้เครื่องหนึ่ง ๓๒ กัป

ผู้มาอนุโมทนาลดหย่อนลงไปตามส่วน

แต่ถ้าบวชหลาย ๆ รูปก็คูณไปเรื่อย ๆ

แล้วแต่ว่าใครปลื้มมาก ปลื้มน้อย

นี่ก็เป็นวัตถุประสงค์และอานิสงส์การบวชโดยย่อ

๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๖๗

ควรบวชแต่หนุ่ม

ชายแมน ๆ ควรบวชตั้งแต่ยังหนุ่ม

ไม่ใช่สึกแต่หนุ่ม

เพราะร่างกายยังอยู่ในวัยแข็งแรง

ความหนุ่ม จะทำให้เราสามารถศึกษาเรียนรู้

และบำเพ็ญสมณธรรมได้อย่างเต็มที่ เต็มกำลัง

แต่ถ้าเฒ่าแล้วมันไม่ไหว มันได้เต็มที่ แต่ไม่ได้เต็มที่

ดังนั้น อย่ามัวประมาทชะล่าใจว่า

เรายังหนุ่มแน่นอยู่ ยังมีเวลา อีกนานกว่าเราจะตาย

นั่นเราคิดเอาเอง อย่าไปคิดอย่างนั้น

เพราะความตายไม่มีนิมิตหมาย ไม่ได้บอกล่วงหน้า

และเวลาในโลกนี้ก็เหลือน้อยลงไปทุกที

ทั้งความแก่ ความตาย ก็คอยจ้องเล่นงานเราอยู่ตลอดเวลา

ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาไล่เรื่อยมาจนกระทั่งมาถึง ณ วินาทีนี้

ความแก่ ความชรา ไม่ต้องหา ได้มาฟรี ๆ

ไม่เหมือนการสร้างบารมีไม่ได้มาฟรี ๆ

เราต้องสร้างเอง ต้องลงทุน เพราะฉะนั้นบวชเถิดประเสริฐนัก

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๖๘

บวชชาติต่อชาติ

การบวชเป็นการสั่งสมบุญใหญ่

ให้กับตัวเราเอง

และบุคคลที่เรารัก

เมื่อเราบวชแล้ว ก็ควรจะลืมเรื่องราวในอดีต

ที่เราเคยทำผิดทำพลาดมาแล้วให้หมด เพราะช่วงเวลาที่ผ่านมา

เราไม่เคยได้ศึกษาเรียนรู้เรื่องกฎแห่งกรรม

ดังนั้นเมื่อเราได้มาเรียนรู้เรื่องกฎแห่งกรรมแล้ว

เราก็ควรที่จะลืมเรื่องที่ไม่ดีให้หมดไปจากใจ

จะได้ไม่ฟุ้ง ไม่กังวล แล้วก็เริ่มต้นชีวิตใหม่

ด้วยการสอนและเตือนตัวเองว่า

เราจะไม่คิดหวนคืนกลับไปทำในสิ่งที่ไม่ดีเหล่านั้นอีก

จากนั้นก็ให้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเอง

ด้วยการฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้

ซึ่งการฝึกฝนอบรมตนเองเช่นนี้

ถือเป็นการฝึกใจเพื่อสวนกระแสกิเลสที่ไหลเชี่ยวกรากอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งก็อาจจะทำให้เราไม่ได้รับความสะดวกสบาย
เหมือนชีวิตตอนเราเป็นคฤหัสถ์
หรืออาจจะได้รับความยากลำบากบ้าง ก็ไม่เป็นไร
แต่ยังดีกว่าที่เราจะต้องไปรับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส
ในนรกอย่างยาวนาน ตกนรกเรายังทนกันได้
เพราะอยู่ตรงนั้นจำต้องทน มีความทุกข์ทรมานทุกอนุวินาทีเลย
แล้วก็ทุกส่วนของร่างกาย ตายเกิด ๆ นับครั้งไม่ถ้วน
เพราะฉะนั้นบรรพชาติดต่อชาติ ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น
ไม่ลำบากอะไรเลย

ถ้าหากเราตั้งใจสั่งสมบุญสร้างบารมีกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง
ก็จะทำให้ชีวิตการสร้างบารมีของเรามีแต่ความราบรื่น รุ่งเรือง
และมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจไปตราบวันสุดท้ายของชีวิต
และผังชีวิตอันดีงามนี้ก็จะติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๖๙

สุขในชีวิตสมณะ

ชีวิตสมณะ ถ้าใช้ชีวิตด้วยการหยุดกับนิ่ง
คือทำอย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอน
ให้ระวังรักษาจิตดวงเดียว
ไม่ต้องไปคิดเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ
เอาใจหยุดนิ่ง ๆ สบาย ๆ ภายใน มันมีความสุขนะ
แล้วมีเรื่องที่น่าศึกษา ทุกขั้นตอนที่ผ่านไปมันมีความสุข
มีทั้งความรู้ มีทั้งความสุข ใจก็เบิกบานอย่างบอกไม่ถูก
เหมือนเอาปืนโตที่ใส่อาหารมา
เราเปิดฝาชั้นแรกว่าอร่อยแล้ว
พอยกไปชั้นที่ ๒ อร่อยกว่านั้นเข้าไปอีก
ชั้น ๓ ชั้น ๔ ชั้น ๕ เป็นเถา ๆ ยาวเหยียดไปเลย
วันนี้หยุดได้แค่นี้ว่าอร่อยแล้ว
หยุดหนักเข้าไปอีก หยุดในหยุด
อร่อยกว่าเดิมเข้าไปอีกเรื่อย ๆ เลย

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๗๐

อย่าหาว่าพระชี้เกียจ

บวชเป็นพระ มีความสุขนะ

แต่ต้องเข้าใจงานของพระ

โยมก็ต้องเข้าใจงานของพระด้วย

แต่เดิมพระท่านก็เป็นคฤหัสถ์

มีชีวิตเหมือนชาวโลกทั่วไปที่ต้องทำมาหากิน

แต่เพราะเห็นภัยในวัฏสงสารจึงออกบวช

เห็นว่าชีวิตครอบครัwmันอึดอัด คับแคบ มีแต่เรื่องกังวลุ่นวาย

มีแต่ปัญหา ก็เลยปลีกตัวมาออกบวช

แล้วก็มาเรียนรู้เรื่องของพระ มาทำงานแบบพระ

ศึกษาฝึกฝนธรรมะ แล้วก็นำไปสั่งสอน

เพราะฉะนั้น จะไปหาว่าพระชี้เกียจ

เอาเปรียบสังคม ไม่ถูกนะ

ที่ท่านเป็นพระ ก็ต้องทำกิจของพระ

จะให้ไปทำอย่างฆราวาสไม่ได้

ชาติหนึ่งคนหนึ่ง ทำได้อย่างเดียว

ถ้าคุณหุสก็ก็ต้องทำมาหากิน

จะให้มาศึกษาธรรมะถึงชั้นละเอียดลึกซึ้ง มันยาก

เพราะฉะนั้นก็ต้องให้โอกาสกับผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร

หมดความจำเป็นที่จะใช้ชีวิตในเพศคุณหุส่ออกบวช

เราก็สนับสนุนท่าน ให้ท่านได้ทำความเพียร

ท่านก็จะได้เรียนรู้ศึกษาธรรมะให้ละเอียดลึกซึ้ง

แล้วก็นำมาถ่ายทอดให้ความรู้แก่ญาติโยม

โยมทำงานมาเหนื่อย ๆ ก็จะได้ฟังธรรมจากท่าน

พระฝากท้องเอาไว้กับโยม โยมก็ฝากเรื่องจิตใจเอาไว้กับพระ

พระฝากกาย โยมฝากใจ ต่างก็เกื้อกูลกัน

เพราะฉะนั้นอย่ามองว่า พระซีเกียจ เอาเปรียบสังคม
แต่ท่านทำประโยชน์ให้สังคม โดยทำหน้าที่เป็นครูสอนศีลธรรม
เป็นแบบอย่างที่ดีของคนดีที่โลกต้องการและโลกไม่เคยเห็นด้วย
และเป็นแหล่งแห่งความรู้ที่สอนเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต
เป็นแหล่งแห่งเมื่อนานบุญ ต้องแบ่งหน้าที่กันทำ

เพราะฉะนั้น ใครมองแคบ ๆ ตื้น ๆ ว่า พระเอาเปรียบสังคม
เล็กคตินะ มองใหม่ พระเป็นพระก็ต้องทำแบบพระ
โยมเป็นโยมก็ต้องทำแบบโยม
และพระเป็นครูสอนศีลธรรมที่ถูกต้องที่สุด
ปีหนึ่งมีผ้าแค่ ๓ ผืน เปลี่ยนปีละชุด
อาหารวันละมื้อ บางแห่ง ๒ มื้อแค่นั้น

๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๗๑

ธรรมทายาทผู้เป็นแรงบันดาลใจ

การบวช นอกจากจะเป็นทางมาแห่งบุญ
และเป็นการสืบทอดอายุพระศาสนาแล้ว
ยังเป็นกำลังใจให้กับพุทธบุตรผู้ตั้งใจบวชอุทิศชีวิต
ให้กับพระพุทธศาสนาอีกด้วย ถ้าหากว่ามีการบวชกันทุก ๆ วัด
หลวงปู่ หลวงตา หลวงพ่อ หลวงลุง หลวงน้าทั้งหลาย
ท่านก็จะหลับตาลาโลกนี้ไปอย่างสบายใจ
เพราะว่ามีผู้ที่จะรับภารกิจอันยิ่งใหญ่
สืบทอดคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและต่อมวลมนุษยชาติแล้ว
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้แก่พุทธบุตรวัดต่าง ๆ ทั่วสังฆมณฑล
ซึ่งตอนนี้เริ่มเกิดความรู้สึกที่ดี

ที่มีเป้าหมายเบี่ยงเบนก็เริ่มหันกลับมาสู่ทิศทางที่ถูกต้อง
คือบวชอย่างมีเป้าหมายตามแบบอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และพระอริยสาวกทั้งหลาย

คือ บวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

อย่างน้อยก็แสวงบุญ สร้างบารมี บำเพ็ญเนกขัมมบารมี
และบารมีอย่างอื่น ๆ ให้ครบถ้วนบริบูรณ์
วัดที่ค่อย ๆ ททยอกันร้าง ก็จะค่อย ๆ ททยอกันรุ่ง
และอีกหน่อย ทุก ๆ วัดก็จะเต็มไปด้วยพุทธบุตร
ที่บวชอย่างมีเป้าหมาย
ศาสนทายาทก็จะค่อย ๆ ททยอย ๆ มาบวช

๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

๗/๒

ที่ตั้งแห่งศรัทธา

ญาติโยมยังมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอยู่มาก
เขายังมีความศรัทธาเหมือนเดิม
แต่ไม่ค่อยมีโอกาสนำศรัทธามาใช้
เพราะว่ายังไม่เห็นว่าจะเอาไปตั้งไว้ตรงไหน
คล้าย ๆ ในมือมีรูปอยู่แล้ว แต่ขาดกระถางรูป
เพราะฉะนั้นต้องการพุทธบุตรผู้เป็นเนื่อนาบุญ
เป็นกระถางรูปเพื่อจุดบูชา

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๗๓

เนื่อนาบุญ

เราจะเป็น “เนื่อนาบุญ” ได้
ต้องรู้จักตัวเองก่อน

โดยเอาตัวเราเองค้นเข้าไปในตัวเอง
ให้เจอตัวของตัวเองภายใน แล้วตัวเองก็จะรู้จักตัวเอง
ตัวเองมีสองระดับ คือ ตัวเองระดับที่เกือบจะเป็นตัวเองที่แท้จริง
ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียดที่เหมือนตัวของเราอย่างนี้
แล้วดูการเปลี่ยนแปลงของตัวเองเข้าไปเรื่อย ๆ
จนกระทั่งไปถึงตัวเองที่แท้จริง
คือ พระธรรมกายภายใน

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

วิชชาธรรมกาย

วิชาพระพุทธเจ้า
ของแก่นำมาเป่าฝุ่นใหม่

๗๔

วิชาธรรมกาย

“วิชาธรรมกาย” แปลว่า

ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งด้วย พระธรรมกาย

ต้องเรียนรู้ด้วย พระธรรมกาย

จะเรียนรู้ด้วยกายอื่นไม่ได้ เพราะว่าเป็นเรื่องลึกซึ้งนัก

วิชาธรรมกาย เรียนเพื่อขจัดกิเลสอาสวะ

ตั้งแต่ระดับภาคโปรต...กระทั่งถึงภาคปราบ

ถ้าภาคโปรตก็ขจัดแค่กิเลสในตัวของเรา...เหมือนดับไฟที่ละดวง

ถ้าภาคปราบก็ไปขจัดต้นตอของผู้ส่งกิเลส

จะไปให้ถึงต้นตอของแหล่งโรงงานผลิตกิเลสกันเลย

อย่างนี้เขาเรียกว่า “วิชาธรรมกาย”

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕

๗๕

มาร

มาร คือ ผู้ที่ขัดขวางในการทำความดี
แต่สนับสนุนในการทำความชั่ว
ทั้งสอน ทั้งบังคับ ให้คิดชั่ว พุจฉั่ว ทำชั่ว
และเก็บผลทั้งหมดที่บังคับได้
เช็ดเป็นโปรแกรมวิบากกรรม
จะทำความดีก็ขวาง
แต่ถ้าทำความชั่วสนับสนุน
นี่เขาเรียกว่า “มาร”

๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๗๖

คู่ต่อสู้ที่แท้จริง

มนุษย์กับมนุษย์ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่แท้จริง
มนุษย์เป็นเหมือนหุ่นให้บุญและบาปเชิด
บุญกับบาปเท่านั้นเป็นคู่ต่อสู้ที่แท้จริง
ในสมรภูมิศูนย์กลางภายในตัวเรา
วันใดที่ใจของเราตั้งมั่นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
เราจะเห็นคู่ต่อสู้ของเรา
พระกับมารสู้กันอยู่
แต่ต้องเห็นพระก่อนถึงจะเห็นมาร

มารที่หน้าตาน่ากลัว ไม่น่ากลัว
แต่มารที่หน้าตาไม่น่ากลัว น่ากลัว

๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๗๗

สงครามที่แท้จริง

สงครามภายในเป็นสงครามที่แท้จริง

ภารกิจที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติก็คือ...

การจัดกิเลสอาสวะภายในใจของเรา

ที่พญามารเอาความโลภ ความโกรธ ความหลง

เข้ามาบังคับบัญชา

ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของชีวิตของตัวเราเอง

๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๗๘

ธรรมกายไม่ใช่ลัทธิใหม่

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ
ท่านมีพระคุณอันยิ่งใหญ่ต่อเราและชาวโลกอย่างมากมายมหาศาล
แต่เราคงเข้าใจได้เพียงย่อ ๆ สั้น ๆ
จะไปอธิบายให้ลึกซึ้งในสิ่งที่ท่านเป็นนั้น มันยากต่อการที่เราจะเข้าใจ
เหมือนจะเอาสายบัวไปวัดความลึกของท้องทะเลมหาสมุทร
แล้วยกขึ้นมาว่า ลึกเท่าสายบัวแค่นี้ หากควรไม่
แต่เมื่อเราพอที่จะเข้าใจอย่างนี้
ก็ต้องอธิบายเท่าที่เรารู้พอจะเข้าใจ

คำว่า ท่านค้นพบ พระธรรมกาย ขึ้นมา
ซึ่งจริง ๆ คำนี้มีอยู่ในพระไตรปิฎกในทุก ๆ นิกายด้วย
ก็ยังถูกกล่าวหาว่าเป็นนิกายใหม่ แล้วผู้ที่กล่าวหา ก็สร้างข่าว ใส่ไข
จะด้วยวัตถุประสงค์อะไรก็แล้วแต่ ล้วนไม่เคยปฏิบัติเลย
ถ้าปฏิบัติแล้วก็คงไม่พูดอย่างนี้
แสดงว่าแหล่งที่มาของความคิดนั้นไม่บริสุทธิ์
เพราะตอนเขียนข่าวก็ดี หรือคุยเรื่องข่าวที่ดีนั้นกำลังมีเงินมา
นอกจากเมาเพราะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้ว
ยังเมาวัย เมาชีวิต เมาลาภ ยศ สรรเสริญด้วย

เพราะมีความเมาอยู่ในตัว จึงไม่รู้ว่า
สิ่งที่เขาเอามาพูดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของตนทั้งนั้น
ผู้มีบุญพอได้ยินได้ฟังแล้วจะเกิดปีติภาคภูมิใจ
ดีใจว่าเป็นบุญของเราที่ได้มาเกิดในยุคนี้
ที่วิชชาธรรมกายहनคึนกลับมาอีกครั้ง
เป็นพยานตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง
และเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมได้อย่างดี
อย่างน้อยก็รู้ว่าพระธรรมกาย คือ ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง
คือ เนื้อหนังหรือตัวจริงของพระรัตนตรัย
ที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก รวมทั้งตัวเราด้วย
และเราสามารถเข้าถึงได้ ถ้าเรายังเป็นปกติดี
มีความเพียร แล้วก็ทำถูกหลักวิชา

เพราะฉะนั้น เราควรจะมานึกว่า
เป็นบุญลาภของเราที่มาเกิดในยุคนี้
แทนที่จะไปกุข่าว สร้างข่าว แล้วก็ปล่อยข่าวว่า
ธรรมกาย คือ นิกายใหม่ ลัทธิใหม่
ที่ว่่านิกายใหม่คือ ในเมืองไทยมีมหานิกาย และธรรมยุติกนิกาย
พอมีคำว่า กาย อยู่ข้างหลังคำว่า ธรรมะ
ก็เลยกลายเป็นนิกายใหม่

เพราะฉะนั้น ธรรมกาย ไม่ใช่กายใหม่
แล้วก็ไม่มีกายอันใด
เพราะเกี่ยวกับเรื่องกายภายในที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก
ขึ้นชื่อว่า มีมนุษย์ที่ไหน ที่ตรงนั้นมีพระธรรมกาย
เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของทุกคน สิ่งอื่นไม่ใช่
แล้วจะรู้ได้อย่างไร รู้ได้เมื่อเข้าถึง
จะเข้าถึงได้อย่างไร เข้าถึงเมื่อปฏิบัติอย่างถูกหลักวิชา
แล้วท่านอยู่ตรงไหน อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓
ด้วยวิธีการทำใจหยุดใจนิ่ง แล้วทำอย่างไรถึงจะหยุดนิ่ง
ก็เลิกอยาก ลาหยอก ทำใจหยุดนิ่งเฉย ๆ
อย่างสบาย ๆ เดียวก็เข้าถึงได้
นี่ Know-how บอกหมดเลย บอกให้ฟรี ๆ
แล้วอย่าเพิ่งไปสรุปว่า พิสูจน์ไม่ได้
เมื่อเรายังไม่ได้พิสูจน์ ถ้าได้พิสูจน์ก็พิสูจน์ได้

๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

วิชาพระพุทธเจ้า

ลูกทุกคนมีบุญมากที่มากเกิดในยุคนี้
ที่วิชาธรรมกายได้หวนคืนกลับมาอีกครั้ง
แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ตาม
แต่ก็คล้ายกับพระองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่
เพราะวิชานี้ยังอยู่ ยังมีผู้ปฏิบัติได้เข้าถึง
มีวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านค้นพบฟื้นฟูขึ้นมาใหม่
ทำให้ง่ายต่อการปฏิบัติ

ในสมัยพุทธกาล

เมื่อออกพรรษาแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะประทานโอวาท
แล้วก็บอกขั้นตอนการปฏิบัติธรรม
ถ้าหมดกิเลสตรงนี้เรียกว่า พระโสดาบัน
หมดกิเลสตรงนั้น สังโยชน์ตรงนั้น เรียกว่า พระสกิทาคามี
หมดเท่านี้เรียก พระอนาคามี
หรือหมดเกลี้ยงเลยเรียก พระอรหันต์

เมื่อรับฟังโอวาทแล้ว
ต่างก็แยกย้ายไปแสวงหาที่วิเวกปฏิบัติธรรม ไปทำให้ได้
ในยุคนี้อะไรเหล่านี้ก็หวนคืนมาอีกครั้งหนึ่ง
เราจะรู้ว่าเราไปถึงไหน
มันมีขั้นตอนของการปฏิบัติ
ที่เราได้ยินได้ฟังกันอยู่บ่อย ๆ
เมื่อมีขั้นตอนก็ง่ายต่อการปฏิบัติ
เราเข้าใจแล้วจะปฏิบัติตรงไหนก็ได้
ทำให้มันเป็น ทำให้มันได้แค่นั้นเอง

๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๘๐

ชื่อวัดพระธรรมกาย

คำว่า “พระธรรมกาย”

เป็นกายตรัสรู้ธรรมภายใน

หมายถึง พระพุทธเจ้าภายในตัวของเรา

ที่ใช้คำนี้นำมาประดิษฐานเป็นชื่อของวัด

เป็นชื่อของมูลนิธิ เพราะคำว่า “ธรรมกาย”

แม้มีอยู่ในตัว แต่คนรู้ได้ยาก

แล้วก็เกิดขึ้นได้ยากในโลก จึงอยากจะคงคำนี้เอาไว้

ป้าย “วัดพระธรรมกาย”

หลวงพ่อก็ให้ตอกเสาเข็มลึกลงไป ๒๑ เมตร

ความจริงแล้วป้ายไม่ได้หนักอะไร แต่วัตถุประสงค์เพื่อให้คำนี้อยู่นาน ๆ

เพื่อโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญพังไปแล้ว แต่ป้ายยังอยู่

ใครผ่านไปผ่านมา เห็นป้าย “วัดพระธรรมกาย”

จะได้เฉลียวใจว่า คำนี้มีความสำคัญอย่างไร

จะได้เกิดการศึกษาเรียนรู้ที่มาที่ไปว่าเป็นอย่างไร

๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๘๑

สมถวิปัสสนา

มีคำถามว่า

การปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนี้เป็นสมถะหรือวิปัสสนา
ที่จริงแล้วสมถะกับวิปัสสนานี้ ขาดอันใดอันหนึ่งไม่ได้เลย
เหมือนบันได มันต้องมีขั้น มีตอนของมันไป
ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน

สมถะ แปลว่า หยุด นิ่ง สงบ ระวัง

หมายถึง ใจที่แวบไปแวบมา คิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ
เราดึงมาหยุดให้เป็นหนึ่ง เป็นเอกัคคตา
มีอารมณ์เดียว หยุดนิ่ง ๆ อย่างนี้เรียกว่า สมถะ

วิธีที่จะฝึกใจให้หยุดนิ่ง เพื่อให้เข้าถึงคำว่า สมถะ

มีเยอะแยะ ที่รวบรวมไว้ในวิสุทธิมรรค ๔๐ วิธี

กสิณ ๑๐ อสุภะ ๑๐ อาหาเรปฏิกูลสัญญา ๑๐

อนุสสติ ๑๐ อย่างนี้เป็นต้น แต่จริง ๆ มีนอกเหนือจากนี้

เยอะมาก คือ ทำอย่างไรก็ได้ให้ใจหยุด

พอใจหยุดนั้นแหละ เรียกว่า สมถะ

ถ้าใจยังไม่หยุด เรียกว่า อนาถะ คือ ใจยังอนาถาอยู่
ยังยากจนอยู่ ยังไม่มีอริยทรัพย์ ถ้าหยุดแล้วรวย

สมณะ แปลว่า หยุด แปลว่านิ่ง ไม่เขยื้อนแล้ว
จะทำวิธีใดก็ได้ที่กล่าวมาแล้ว
จะเริ่มต้นจากอะไรก็ได้ จะภาวนาอะไรก็ได้
หรือไม่ภาวนาก็ได้ ถ้ามั่นใจว่าไม่ฟุ้ง
ที่นี้พอหยุดนิ่งแล้วจะเข้าถึงดวงปฐมมรรค นั้นแหละ **สมณะ**

วิปัสสนา

วิ แปลว่า วิเศษ แจ่ม ต่าง

ปัสสนา แปลว่า เห็น

วิปัสสนา คือ การเห็นที่วิเศษ ที่แจ่มแจ้ง ที่แตกต่าง

แจ่มแจ้งเหมือนดั่งของจากที่มีดอกมากกลางแจ้ง
แล้วก็แตกต่างจากการเห็นด้วยดวงตาสัตว์โลกที่อยู่ในภพ ๓
คือ แตกต่างจากตามนุษย์ ตาทิพย์ของเทวดา
ตารูปพรหม หรือตาอรูปพรหม

เพราะฉะนั้น วิปัสสนา คือ การเห็นด้วยกายธรรมโคตรภูเป็นต้นไป
จึงจะเป็นผู้ที่เห็นอย่างวิเศษ แจ่มแจ้ง
และแตกต่างจากการเห็นด้วยตาสัตว์โลกที่อยู่ในภพ ๓
ต้องกายธรรมนั้นแหละ ถึงจะเป็นวิปัสสนา

เห็นด้วยธรรมจักขุ คือ ดวงตาธรรมของท่าน
ซึ่งเห็นได้ทุกทิศทุกทางในเวลาเดียวกัน ซึ่งมันอัศจรรย์
อยู่ที่เดียวที่เดิม แต่เห็นทั้งซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน
พร้อมกันได้ในเวลาเดียวกัน

เห็นถึงไหนก็รู้ไปถึงตรงนั้น เห็นอดีตก็รู้อดีต
เห็นปัจจุบันก็รู้ปัจจุบัน เห็นอนาคตก็รู้อนาคต

มีภูมิ ๖ คือ เห็นชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘
อินทรี ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจจสมุปบาท
ซึ่งตาอื่นไม่เห็น ตามนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหมไม่เห็น
ไปนั่งคิดฟุ้งซ่านก็ไม่เห็น ต้องเห็นด้วยธรรมกาย

ต้องเข้าถึงพระธรรมกายจึงจะไปเห็นชั้นที่ ๕
รูปเป็นอย่างไร เวทนาเป็นอย่างไร
สัญญาเป็นอย่างไร สังขารเป็นอย่างไร
วิญญาณเป็นอย่างไร
เวทนา ความรู้สึกสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์เป็นอย่างไร
สัญญาความจำได้หมายรู้ สังขาร ความคิด
วิญญาณ ความรู้แจ้ง आयตนะ ๑๒
เห็นได้ทั้งนั้น ซึ่งดวงตาอื่นไม่เห็น
จะเห็นเป็นภาพขึ้นมา เห็นแล้วก็รู้เรื่องด้วย
มันมีเรื่องราวเยอะ เอาว่าย่อ ๆ อย่างนี้ก็แล้วกัน

เพราะฉะนั้น สมณะกับวิปัสสนาจะต้องไปด้วยกัน
แยกออกจากกันไม่ได้เลย ต้องคู่กันไปตลอด
จึงจะถึงจุดหมายปลายทาง
เหมือนเท้า ๒ เท้าก้าวเดินกันไปนั้นแหละ
แต่สมณะเป็นเบื้องต้น วิปัสสนามันท่อนต่อไป

๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๘๒

วิธีเข้าถึงสมณวิปัสสนา

ทำอย่างไรจะเข้าไปถึงสมณะ ถึงวิปัสสนา
ก็ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ซึ่งทุกคนทำได้ทั้งนั้น
เราได้ฟังกันบ่อย ๆ ว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัว
ไม่ได้อยู่ที่ไหน มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑
ไม่ว่าคุณสมบัติที่จะเป็นพระโสดาบัน
พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหัต ล้วนอยู่ในตัวเรา
เข้าถึงพระโสดาบัน ก็เป็นพระโสดาบัน
เข้าถึงพระสกิทาคามี ก็เป็นพระสกิทาคามี
เข้าถึงพระอนาคามี ก็เป็นพระอนาคามี
เข้าถึงพระอรหัต ก็เป็นพระอรหันต์ ซึ่งมีอยู่ในตัวเรา
โดยเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนั้น
ด้วยวิธีหยุดนิ่งอย่างเดียว

๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๘๓

ความรู้จากการเข้าถึง

ครั้งหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนเรื่องปฏิจสุมุปาบท
พระอานนท์ได้ยินได้ฟังก็รำพึงว่า ก็ไม่เห็นยากนี่
อวิชชาทำให้เกิดสังขาร สังขารทำให้เกิดวิญญาณ
วิญญาณทำให้เกิดนามรูป โล่เรื่อยไปเลย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสบอกพระอานนท์ว่า
“อานนท์ ไม่่ายอย่างนั้นหรอก มันเป็นวิสัยของการเข้าถึง
ไม่ใช่จะมาทรงจำ มาท่องคล่องปากขึ้นใจ
พิจารณาตามอย่างนั้นไม่ได้ มันต้องเข้าถึงกันจริง ๆ”

เพราะฉะนั้น

เมื่อได้ศึกษาปริยัติอย่างคล่องแคล่วเชี่ยวชาญแล้ว
ก็ต้องปฏิบัติด้วย ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ และเทศนา
จะต้องฝึกไปด้วยกันหมด

เรียน **ปริยัติ** เพื่อให้รู้เรื่องเกี่ยวกับโลก
เรื่องราวความจริงของชีวิตเป็นอย่างไร
การเวียนว่ายตายเกิดเป็นอย่างไร
จนกระทั่งเบื่อหน่ายในการเวียนว่ายตายเกิด
หรือเห็นว่าวัฏฏะมีภัยมาก อันตราย ล้วนแต่มีทุกข์ทั้งสิ้น

เพราะฉะนั้น จะต้องไปทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น
ก็จะโน้มไปสู่การ **ปฏิบัติ** ทำกรรมฐาน ทำใจหยุดใจนิ่ง
พอใจหยุดนิ่งได้ก็จะเห็นไปตามขั้นตอนตามที่ได้ศึกษามา
มีเครื่องยืนยัน เมื่อเข้าถึงแล้วเป็น **ปฏิเวธ** มีประสบการณ์ภายใน
เมื่อโปรดตัวเองให้พ้นแล้วจึงนำมา **เทศนา** แนะนำสั่งสอนกันไป
ซึ่งมันมีหลักสูตรอยู่แล้วในสมัยพุทธกาล
ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา
เป็นหน้าที่พระภิกษุในพระพุทธศาสนาเลย
ไม่ใช่เอาอย่างใดอย่างหนึ่ง

๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

ข้อควรปฏิบัติชาวพุทธ

๘๔

ใส่บาตร

ทุกเช้าให้ลูกขึ้นมาเตรียมอาหารใส่บาตรพระ
เป็นการสั่งสมบุญประจำวันของเรา
และสืบทอดอายุพระพุทธรศาสนา
รักษารธรรมเนียมที่ดีนี้ไว้
ให้มหาชนพุทธบริษัทเขาได้เห็น เขาจะได้ทำตาม
พระพุทธรศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรือง
เป็นที่พึงแก่ชาวโลกต่อไป

๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๘๕

จุดประทีปในวันพระ

ปัจจุบันนี้...“วันพระ”

ถูกหลงลืมจนกระทั่งไม่มีใครสนใจ หรือให้ความสำคัญมากเพียงพอ
ไม่เหมือนกับในสมัยบรรพบุรุษของเรา

แต่ในยุคที่เราเกิดมาสร้างบารมี

มาเป็นต้นบุญต้นแบบ มาเป็นแสงสว่างแก่เพื่อนมนุษย์

หลงพอจึงขอเชิญชวนให้จุดประทีปเอาไว้หน้าบ้านในวันพระ

เพื่อจะบอกให้ทุกคนทราบว่า “วันนี้เป็นวันพระ”

เพื่อให้เป็นเครื่องเตือนใจให้ผู้ที่เขาผ่านไปผ่านมา

จะได้นึกถึงว่า “วันนี้เป็นวันพระ” ควรจะทำแต่สิ่งที่เป็นกุศลธรรม

เขาจะได้ตรึกระลึกนึกถึงพระรัตนตรัย

๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

วันพระต้องไปวัด

เราชาวพุทธต้องหยุดวันพระ

ไปเข้าวัด ฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

ไปบำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ^๒

หรืออย่างน้อยก็ ๓ ประการ คือ

ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เป็นต้น

และทุกครั้งที่ไปวัด อย่าลืมชวนบุตรหลานของเราไปด้วย

เตรียมภัตตาหารหวานคาว

ไปถวายพระภิกษุ สามเณร และเลี้ยงผู้ประพาศิทธธรรมที่วัด

ไปช่วยกันทำความสะอาดวัด ปัดกวาดเสนาสนะ

อะไรเป็นทางมาแห่งบุญเราทำทั้งนั้น

ไม่ว่าจะเก็บขยะมูลฝอย จัดวางรองเท้าให้เป็นระเบียบ

๒

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ ๑) ทานมัย บุญสำเร็จจากการให้ทาน ๒) สีลมัย บุญสำเร็จจากการรักษา
ศีล ๓) ภาวนามัย บุญสำเร็จจากการเจริญภาวนา ๔) อปจายนมัย บุญสำเร็จจากการประพาศิทธม
ตน ๕) เวยยาวัจฉมัย บุญสำเร็จจากการช่วยเหลือในกิจที่ชอบ ๖) ปัตติตานมัย บุญสำเร็จจากการ
ให้ส่วนบุญ ๗) ปัตตานโมทนามัย บุญสำเร็จจากการอนุโมทนาส่วนบุญ ๘) อัมมัสสวนมัย บุญสำเร็จ
จากการฟังธรรม ๙) อัมมเทสนามัย บุญสำเร็จจากการแสดงธรรม ๑๐) ทิฏฐชุกกรรม บุญสำเร็จจาก
การทำความเห็นให้ตรง

ให้ความเคารพในบุญสถาน ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของพระรัตนตรัย
เคารพในพุทธบุตร เราจะประเคนภัตตาหารก็ให้เคารพในทาน
จะฟังธรรมก็ต้องเคารพในธรรม
แล้วก็นำแต่สิ่งดี ๆ เข้าไปในวัด สิ่งไม่ดีให้เอาออกไปนอกวัดให้หมด
เช่น สุราเมรัย บุหรี่ ยาเสพติด ภาพลามกอนาจาร
สิ่งไม่ดีทั้งหลายเหล่านี้เอาออกไปให้หมดเลย
นี่คือสิ่งที่ปู่ย่าตายายได้ปฏิบัติเป็นเนติแบบแผนสืบต่อกันมา
แต่ปัจจุบันเราปล่อยปละละเลยไม่สนใจ
เพราะฉะนั้นถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องฟื้นฟูสิ่งดี ๆ นี้
ให้หวนคืนกลับมาใหม่

๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

๘๗

วันพระต้องรักษาศีล ๘

ในวันธรรมดาชาวพุทธต้องถือศีล ๕ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์
และควรถือศีล ๘ ในวันพระ
เท่ากับเราได้เป็นต้นบุญต้นแบบในการช่วยกันฟื้นฟูวันพระ
ให้ชาวพุทธทั้งหลายได้เห็นคุณค่า

วันพระไหน ที่ตรงกับวันทำงาน เราก็ก็นั่งศีล ๘
เมื่อเพื่อนร่วมงานถามเราจะได้อธิบายว่า
เราถือศีล ๘ เพราะวันนี้เป็นวันพระ
ใหม่ ๆ เขายังไม่เข้าใจ เขาอาจจะหัวเราะ
และว่า เราเซย เรางมงาย หรืออะไรก็แล้วแต่
เราก็ดึงใจเย็น ๆ ค่อย ๆ อธิบายให้เขาฟังว่า ไม่ใช่เซย
ไม่ใช่งมงาย แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวพุทธ
เราเป็นชาวพุทธเราก็จะต้องปฏิบัติแบบนี้
แล้วอีกหน่อยเสียงหัวเราะจะค่อย ๆ หายไปที่ละคนสองคน
แล้วก็จะเปลี่ยนมาเป็นความเลื่อมใส

แม้บางคนจะยั่วเย้า
แต่ถ้าเรายิ้มแย้ม และตอบไปด้วยเหตุผล
แม้ภายนอกเขาจะยั่วเย้าอย่างไร แต่ในใจเขาเลื่อมใส
แล้วเขาจะเกิดแรงบันดาลใจที่อยากจะมาศึกษาธรรมะ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เราก็จะได้บุญด้วย ในฐานะเป็นผู้แนะ และเป็นผู้นำ

แนะ คือ ให้ธรรมทาน

นำ คือ ทำให้ดู

ได้ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน

และเป็นทางมาแห่งบุญของเราด้วย

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำไมต้องใส่ชุดขาวมาวัด

เราชาวพุทธเวลามาวัด หรือไปร่วมงานบุญต่าง ๆ

ควรแต่งกายด้วยชุดขาว ๆ ที่สุภาพเรียบร้อย

การสวมใส่ชุดขาว ๆ จะมีอานิสงส์ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ชุดขาวจะทำให้เราเกิดจิตสำนึกในการเป็นอุบาสกอุบาสิกา
ผู้นั่งใกล้ต่อพระรัตนตรัยมากขึ้น ทำให้เกิดความสำรวม
ระมัดระวังกิริยามารยาทไปโดยอัตโนมัติ
๒. ทำให้จิตใจสงบ สะอาด ผ่องใส เป็นการเตรียมตัวก่อนการฟัง
ธรรม ปฏิบัติธรรม เป็นเหตุให้เข้าถึงธรรมได้ง่าย
๓. ประหยัดและเกิดความเสมอภาค ไม่มีการประกวดประชันกันว่า
ใครรวย ใครจน ใครสวย ใครหล่อ พอเข้าวัดทุกคนเสมอภาค
เหมือนกันหมดในการสร้างบารมี สร้างความดี
๔. ทำให้บำเพ็ญบุญได้เต็มที่ เพราะใส่ชุดขาวจะทำให้ไปเที่ยวที่อื่น
ได้น้อยลง
๕. ดูแล้วงดงามตา เป็นที่เลื่อมใสแก่มหาชนทั้งหลาย

๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

๘๙

วัดสะอาด...ใจสะอาด

ช่วยกันดูแลวัดวาอารามของเราให้สะอาดร่มรื่น
ซึ่งตอนที่คุณยายอาจารย์ฯ ยังมีชีวิตอยู่
ท่านให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก
ถือเป็นชีวิตจิตใจทีเดียว ท่านมักย้ำเตือนเสมอว่า

วัดวาอารามที่สะอาดร่มรื่นแสดงถึงจิตใจของผู้ที่มีคุณธรรมสูง
และเป็นการให้เกิดยารดีผู้ที่มาเยี่ยมวัดด้วย
ท่านถือว่าตรงนั้นเป็นห้องรับแขก
ถ้าเราทำวัดให้สกปรก ห้องน้ำไม่สะอาด
เหมือนกับเราไม่ยินดีต้อนรับแขก
เพราะฉะนั้นเราจะต้องเคารพในการปฏิสังขาร
ด้วยการช่วยกันทำความสะอาดวัด
ไม่ให้มีสิ่งสกปรกกรงรังหลงเหลืออยู่เลย
นี่เป็นปณิธานของคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา
ก็ขอให้ลูกหลานคุณยายได้สืบทอดวัฒนธรรมนี้กันไป

๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ความสะอาดดึงดูดทรัพย์

ทำความสะอาดบ้านพักของเราให้ดี

โดยเฉพาะห้องพระ ซึ่งเป็นเือนานุญของครอบครัว

จะต้องร่วมแรงร่วมใจช่วยกันทำความสะอาด

ให้สถานที่นั้นเหมาะสมที่จะเป็นที่ประทับของพระบรมศาสดา

คือพระพุทธปฏิมากรซึ่งเป็นตัวแทนของพระพุทธองค์

อย่าให้มีหยากเยื่อ หยากไย หรือแม่มดฝูงละอองต่าง ๆ

ถ้าห้องพระบ้านเราสะอาด เป็นระเบียบ

เทวดาอารักษ์ทั้งหลายเขาก็จะมากرابไหว้บูชา

และจะคอยตามปกป้องดูแลรักษาครอบครัวเรา

สิริมงคลก็จะเกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นที่มานอนแห่งโภคทรัพย์สมบัติทั้งหลาย

เพราะฉะนั้น ทำความสะอาดห้องพระเป็นห้องแรก
แล้วตามด้วยห้องอื่น ๆ ภายในบ้าน และรอบ ๆ บ้าน
ให้บ้านของเราเป็นสัปปายะ สะอาด น่ายุ่
น่าประพาศปฏิบัติธรรมตามส่วนของคุณุศล

แล้วชักชวนกันปฏิบัติธรรมร่วมกันทั้งบ้าน
ช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดีด้วยรอยยิ้ม
พูดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ ไม่ให้มีคำหยาบเลย
บรรยากาศดี ๆ ก็จะได้เกิดขึ้นภายในบ้านของเรา
เทวดาก็จะได้ลงรักษา และอนุโมนาสาธุการ

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๙๑

ปิดโทรศัพท์มือถือขณะฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

ในช่วงของการปฏิบัติธรรม หรือฟังธรรมนั้น
เป็นช่วงที่เราจะต้องปลอดกังวลจากทุกสิ่ง
เพราะฉะนั้นในทุกวันอาทิตย์จึงจำเป็นต้องขออนุญาต
ให้พิธีกรได้แนะนำให้ปิดเครื่องมือถือสาร
ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือก็ดี หรืออะไรก็ดี
ปิดไว้ชั่วคราว ในขณะที่เรากำลังปฏิบัติธรรม หรือฟังธรรม

ในสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ
เวลาท่านสอนธรรมะปฏิบัติ ท่านจะพูดเตือนบ่อย ๆ เป็นช่วง ๆ
แม้ตัวท่านเองก็ทำเป็นต้นแบบ คือ เวลาท่านเห็นใครนั่งปฏิบัติธรรม
ไม่ว่าผู้ปฏิบัตินั้นจะเป็นเด็ก เป็นผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย
ท่านจะเดินเบา ๆ ผ่านไป ท่านให้เหตุผลว่า
บางคนเขากำลังปฏิบัติดีอยู่ กำลังจะเข้าถึงธรรมอยู่แล้ว
ถ้าเราเดินมีเสียงดังจะไปสะเทือนสมาธิของเขา
ก็จะทำให้เขาพลาดโอกาสที่ดีไป ตัวเราเองก็จะได้บาป
ทำให้ทุกชาติที่เกิดมาเวลาปฏิบัติธรรมจะได้ยากทุกครั้ง
เวลานั่งธรรมะดี ๆ ก็จะมีอุปสรรคเกิดขึ้น ทำให้เราต้องเลิกละความเพียร

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงทำเป็นต้นแบบเช่นเดียวกัน
วันหนึ่งสามเณรบัณฑิตกำลังปฏิบัติธรรมใกล้จะบรรลุพระอรหัตต์
ขณะเดียวกันพระสารีบุตรกำลังจะนำอาหารบิณฑบาต
ข้าวคลุกปลาตะเพียนมาให้ เพราะกลัวว่าสามเณรจะได้ฉัน
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทราบในสายพระญาณว่า
วันนี้สามเณรจะบรรลุมรรคผลนิพพาน
แต่ถ้าหากพระสารีบุตรมาถึงก่อน
แล้วเกิดไปเรียกสามเณร หรือไปทำเสียงดัง
ก็จะทำให้กระทบการปฏิบัติธรรมของสามเณร
ทำให้สามเณรพลาดโอกาสการเป็นพระอรหัตต์

พระองค์ยังต้องเสด็จไปดักรอพระสารีบุตรที่หน้าประตู
แล้วชวนคุยเรื่องธรรมะ ถ้ามโนถ้ามนี้ไปจนกระทั่งเห็นว่า
สามเณรบรรลุอรหัตผลแล้ว จึงเปิดทางให้พระสารีบุตรไป

เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่าการทำให้เกิดเสียงดัง
ไปรบกวนผู้ประพฤติกฎีธรรมจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย
มันจะเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรมของเรา
และอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการฟังเสียง หูของเราจะใช้ไม่ค่อยได้ดี
อย่างน้อยก็ ๕๐๐ ชาติ

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เจริญมนานุสสติ

มีลูกหญิงของหลวงพ่อกคนหนึ่งมาปฏิบัติธรรมทุกวัน
จิตใจเบิกบาน อยากจะนั่งให้ได้ทุก ๆ วัน
จึงมาถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อกะ
ทำอย่างไรเราจึงจะไม่ประมาทในชีวิต
เพราะว่าเวลาไม่ประมาทในชีวิตแล้วจะทำให้ขยันนั่งธรรมะ

หลวงพ่อก็ตอบว่า ให้เจริญมนานุสสติ
ให้นึกว่าแม่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอัครสาวก พระมหาสาวก
พระอริยบุคคลยังต้องตาย

ผู้ที่ได้ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่เรียกว่า โคตรภูบุคคล
หรือผู้เข้าถึงฌาน เป็นฌานลาภีบุคคลก็ยังคงต้องตาย

เป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองทวีปทั้ง ๔ มีฤทธิ์ มีอานุภาพ
มีรัตนะ ๗ โคจรไปในอากาศได้ก็ยังคงตาย
พระราชา มหากษัตริย์ เศรษฐี มหาเศรษฐี ยาจก วณิพก ล้วนตายหมด
ให้นึกอย่างนี้ การนึกอย่างนี้เรียกว่า “การเจริญมรณานุสสติ”

เธอบอก ไม่ไหว อย่างนี้ยาวเกินไป ขอสั้น ๆ ได้ไหม
หลวงพ่อก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นเอาอย่างนี้มีอยู่ ๒ คำ จำง่าย ๆ
เคยเห็นไหม เวลารถพยาบาลบรรทุกคนเจ็บแล่นผ่านมา
เขาจะเปิดหวอดังลั่นไปบนท้องถนน
ฟังให้ตึ้นะ เสียงมันคล้าย ๆ อย่างนี้
ตายแน่ ตายแน่ ตายแน่
นี่แหละเจริญมรณานุสสติทางลัดที่สุด
หัดท่องไว้ละ รับรองขยันนั่งธรรมะตัวตั้งเลย

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ขอพื้นที่ตรงนี้
เพื่อรับความเข้าใจ

๙๓

สร้างวัดใหญ่จะไปแข่งกับใคร

การสร้างวัดใหญ่ไม่ได้แปลว่า เราจะไปแข่งกับใคร

บางคนถามหลวงพ่อกว่า

“ที่สร้างใหญ่ ๆ นี้ จะไปแข่งกับเมกกะหรือ”

ขอยืนยันด้วยความสุจริตใจว่า “ไม่ได้แข่ง”

แต่เพราะการสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นแก่โลกนั้นทำตามลำพังไม่ได้

ทุกคนในโลกต้องมีส่วนในการสร้างสันติสุข

ต้องช่วยกันทำ สันติสุขที่แท้จริงจึงจะบังเกิดขึ้นแก่โลก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

นตถิ สนฺติปรํ สุขํ

สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิงไม่มี

คำว่า “สันติ” จึงเป็นสิ่งที่ใคร ๆ ปรรณากันทั้งนั้น
และทำตามลำพังไม่ได้ ทัวโลกต้องช่วยกันทำ
เพราะฉะนั้นถ้าสร้างเล็ก ๆ มันก็ไม่พอที่จะรองรับ
และต้องจำไว้ว่าสิ่งดี ๆ เริ่มต้นที่นาใจมาหยุดนิ่ง
ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้เท่านั้น
ถ้าทุกคนทั่วโลกทำตรงนี้ได้แล้ว
เดี๋ยวลันตีสุขจะบังเกิดขึ้นทันตาเห็น
ก่อนที่เราจะหลับตลาจากโลกนี้ไป

๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗

ไม่อยากให้ตายฟรี

ในใจหลวงพ่อดคิดเพียงว่า

“ทำอย่างไรจะสร้างวัดให้เสร็จ ให้ทันใช้”

เพราะอายุก็ล่วงเลยมา ๖๐ กว่าปีแล้ว

ไม่เคยคิดว่า ตอนนี้จะทำประตู่ กำแพง โบสถ์ หรืออะไรอย่างนี้

คิดแค่ว่า จะสร้างวัดให้เสร็จ ปฏิบัติธรรม สอนธรรมะ

ชวนคนทำความดี แสวงหาพระรัตนตรัยในตัว

คิดเพียงสั้น ๆ แค่นั้น

และเมื่อสร้างวัดเสร็จ

ก็ถึงช่วงขยายพระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายไปทั่วโลก

ก็คิดเอาโลกใบนี้มาตั้งไว้ในใจ คิดว่าเราจะต้องขยายไปให้ได้

ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ และเป็นไปตามความตั้งใจ

ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

ที่ท่านอยากให้พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายขยายไปทั่วโลก

กับเป็นพุทธประสงค์ที่จะให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

ได้เข้าถึงธรรมะด้วยคำสอนของพระองค์

คำว่า “มนุษย์” ในที่นี้ หมายถึง ทุกคน ทุกยุค ทุกสมัย
ไม่ว่าจะเกิดกันมาที่ยุคก็ตาม คำสอนของพระองค์มีไว้เพื่อมนุษย์ทุกคน
เพราะฉะนั้น การสร้างวัดขึ้นมา
ไม่ใช่เพื่อความอยากเด่นอยากดังหรืออยากอะไรเลย
นอกจากอยากให้มนุษย์ทุกคนในโลกนี้ **ไม่ตายฟรี**
เกิดมาชาตินี้ให้รู้ว่ามีพระรัตนตรัยในตัว
เขาสามารถสมหวังในชีวิตได้ด้วยวิธีที่ง่ายที่สุด
ไม่มีอะไรง่ายไปกว่านี้ คือการทำสมาธิ
ฝึกใจให้หยุดนิ่งภายใน ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๙๕

วัดรวย วัดจน

เป็นพระนี่ อยู่เหนือความรวยความจนนะ

พระไม่ได้คิดเรื่องรวยและก็ได้ไม่ได้คิดเรื่องจน

มันเหนือตรงนั้นไปแล้ว

วัดก็เหมือนกันอยู่เหนือคำว่า “วัดรวย” หรือ “วัดจน”

“วัด” เป็นเครื่องวัดของคนเข้าวัดว่า

กิเลสหรือสิ่งไม่ดีนั้นหมดไปแค่ไหน

ยังเหลืออีกแค่ไหน และก็เป็นสถานที่ตักดวงบุญ

เป็นแหล่งเนื่อนาบุญ

เป็นแหล่งแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ที่จะทำให้เราดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง ไม่ผิดพลาด มีสุคติเป็นที่ไป

มีเป้าหมายคือพระนิพพาน เราจะมองที่ถาวรวัตถุ

หรือจำนวนคนเข้าวัดว่า วัดนี้รวย วัดนี้จน ไม่ถูกนะ

วัดหลวงปู่หลวงตาในหลาย ๆ วัดที่ต่างจังหวัด

ท่านมีแค่กุฏิหลังเล็ก ๆ

มีทางจงกรม มีที่พักกลางวัน

มีศาลาอเนกประสงค์

ที่ท่านทำอย่างนั้น เพราะท่านมีวัตถุประสงค์ต้องการที่จะปลื้กวิเวก
เพื่อให้กายสงบ ใจจะได้สงบ ก็เลสจะได้หมดไป
นั้นวัตถุประสงค์ของท่าน ไม่ใช่ท่านจน
ถ้าท่านจะสร้างให้ใหญ่โตท่านก็ทำได้
แต่ท่านไม่ได้มีวัตถุประสงค์อย่างนั้น
ใครมีบุญอยากได้บุญก็มาฟังธรรม
ไม่มีใครมา ท่านก็ปฏิบัติธรรม ทำความเพียรของท่านไป
มันแล้วแต่วัตถุประสงค์

อย่างวัดใหญ่ ๆ หลาย ๆ วัด โดยเฉพาะวัดพระธรรมกาย
ที่สร้างก็มีวัตถุประสงค์เพื่อเอาไว้เป็นสถานที่ประพฤติธรรม
ให้สาธุชนผู้มีบุญทั้งหลายที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่ห่างไกลนัก
รถวิ่งสักชั่วโมง ชั่วโมงครึ่ง ได้มาปฏิบัติธรรมรวมกัน
เป็นพลังหมู่ในการปฏิบัติธรรม
ในการศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นจะให้ไปตากแดด ตากลม ตากฝน ก็ทำไม่ได้
เมื่อคนมาเยอะก็ต้องสร้างใหญ่
ไม่ได้เกี่ยวกับรวยหรือจนเลย
เพราะว่าวัดหลวงพ่อเอาไปขายไม่ได้
แล้วไม่เคยคิดจะไปขายด้วย
เลิกคิดเรื่องค้าขายหรือทำมาหากินตั้งแต่บวชแล้ว

หรือมหาธรรมกายเจดีย์ ที่สร้างก็เพื่อเป็นที่รวมใจให้คนนึกถึงบุญ
นึกถึงพระรัตนตรัย ใจจะได้เป็นกุศล
เมื่อใจเป็นกุศล เลื่อมใสในพระรัตนตรัย
จะได้เป็นรหัสผ่านไปสู่ศตภพ
วัตถุประสงค์เป็นอย่างนี้จึงได้สร้าง

เพราะฉะนั้น วัดอยู่เหนือความรวยหรือความจน
ต้องเข้าใจตรงนี้ก่อน
ส่วนเมื่อเข้าใจแล้วจะไปทำบุญที่ตรงไหน
มีศรัทธาตรงไหนก็ไปทำตรงนั้น

ครุฑธำมรงค์สร้างโรงเรียน ก็สร้างโรงเรียน
ครุฑธำมรงค์สร้างโรงพยาบาล ก็สร้างโรงพยาบาล
หรือสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล ซึ่งรักษาไข้ทางกาย
และให้วิทยาทานพอแล้ว เราจะมีสร้างโรงพยาบาลรักษาไข้ทางใจ
หรือมาสร้างโรงเรียนเป็นที่ศึกษาธรรมะ ก็มาสร้างวัด ก็แล้วแต่เรา

พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าทรงเรียงขั้นตอนของการทำบุญ
ที่จะได้บุญมากมาย-บุญน้อย ตามลำดับ
ตั้งแต่ให้ทานกับสัตว์เดรัจฉาน กับมนุษย์ทุกศีล
มนุษย์มีศีล มนุษย์เข้าถึงธรรม ถึงฉันทสมาบัติ
เป็นโคตรภูบุคคล เป็นพระอริยบุคคล
เป็นพระอรหันตลัทธิลัทธิพุทธเจ้า ไล่เรื่อยไปถึงสร้างถาวรวัตถุ
เรียงลำดับปริมาณของบุญที่จะได้มากกว่ากันไปตามลำดับ
พระองค์ก็บอกเอาไว้แล้ว ซึ่งมีอยู่ในตำรับตำรา
เมื่อเราทราบอย่างนี้ ก็แล้วแต่ใจของเราจะไขว่คว้าเอา

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำบุญกับสัตว์เดรัจฉาน ได้อานิสงส์ ๑๐๐ ชาติ

ทำบุญกับมนุษย์ทุกศีล ได้อานิสงส์ ๑,๐๐๐ ชาติ

ทำบุญกับผู้ที่มีศีล ๕ ได้อานิสงส์ ๑๐๐,๐๐๐ ชาติ

ทำบุญกับผู้ที่ได้ฉานสมาบัติ ได้อานิสงส์ แสนโกฏิชาติ

(โกฏิ = ๑๐ ล้าน)

ทำบุญกับทักษิณียบุคคล ตั้งแต่ธรรมกายโคตรภูเรื่อยไปเลย

ถึงพระอริยเจ้า พระโสดาบัน พระสกิทาคา พระอนาคามี พระอรหันต์

ได้อานิสงส์ อสงไขยอัปมาณัง คือจะนับจะประมาณมิได้

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

ต่อจากนี้ไปให้ทุกคนหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะ หลับตาเบา ๆ พอสบาย ๆ คล้ายกับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าไปบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตานะ

ให้หลับตาเหมือนเราปรือ ๆ ตานิดหน่อย หลับตาสักก่อนลูก ในระดับที่เราารู้สึกว่าสบาย และก็ผ่อนคลายไปทั้งเนื้อทั้งตัว ต้องปรับในการหลับตานี้ให้ถูกต้องนะ สำคัญมาก

ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายของเราทั้งเนื้อทั้งตัว ตั้งแต่กล้ามเนื้อบนใบหน้า ศีรษะ ลำคอ บ่า ไหล่ แขนทั้งสองถึงปลายนิ้วมือ ให้ผ่อนคลายกล้ามเนื้อบริเวณลำตัว ขาทั้งสองถึงปลายนิ้วเท้า ขยับเนื้อขยับตัวของเรา ปรับทำนองให้ถูกส่วน กะคะเนว่าเลือดลมในตัวเดินได้สะดวก จะได้ไม่ปวดไม่เมื่อยกัน

แล้วก็ตรวจตราดูว่า เราผ่อนคลายทั้งเนื้อทั้งตัวจริงไหม หลับตาถูกต้องตามหลักวิชาไหม ต้องเบา ๆ ต้องผ่อนคลาย และทำใจให้ใส ๆ เยือกเย็น ให้ใจเราบริสุทธิ์ ไม่ผูกพันกับคน สัตว์ สิ่งของ ธุรกิจการงาน บ้านช่อง สรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลาย

ให้ปล่อยวาง ทั้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง เพราะว่าสรรพสัตว์ และสรรพสิ่งทั้งหลายเป็นแค่เครื่องอาศัยพึ่งพาซึ่งกันและกันชั่วคราว

ชั่วคราวเท่านั้น และทุกสิ่งล้วนไปสู่จุดสลาย ทั้งคน สัตว์ สิ่งของ แม้กระทั่งโลกใบนี้สักวันหนึ่งก็ต้องพินาศไปด้วยไฟบรรลัยกัลป์บ้าง น้ำบรรลัยกัลป์บ้าง ลมบรรลัยกัลป์บ้าง เป็นต้น

ก็ในเมื่อโลกนี้ยังเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วไปสู่จุดสลาย กายมนุษย์ หยาบของเรา เมื่อเกิดอยู่บนโลกใบนี้ ทำไมจะไม่ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น ก็มีสภาพเช่นเดียวกัน คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลาย ตั้งแต่เราออกจากครรภ์มารดาเรื่อยมาเลยจนกระทั่งบัดนี้ ล้วนไปสู่จุดสลาย ทั้งสิ้น ทั้งที่ชัดเจนและไม่ชัดเจน

เพราะฉะนั้น แม้ร่างกายเราก็เป็นแค่เครื่องอาศัยชั่วคราว เพียงเพื่อจะได้เป็นทางผ่านของใจให้กลับไปสู่ที่ตั้งดั้งเดิม ในตำแหน่งเดียวกันกับผู้รู้แจ้งเห็นแจ้งในธรรมทั้งปวง คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเราในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

ให้รวมใจกลับเข้าไปสู่ภายในอย่างละมุนละม่อม เหมือนชนนกที่ลอยไปในอากาศ แล้วค่อย ๆ บรรจตกลลงมาสัมผัสบนผิวน้ำอย่างอ่อนโยน โดยไม่ทำให้น้ำกระเพื่อม ใจของเราก็ต้องค่อย ๆ วางเบา ๆ ให้นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ ให้ใจใส ๆ ใจเย็น ๆ อย่างนี้เรื่อยไป

ถ้าเราทำถูกวิธี ก็จะมีรางวัลเกิดขึ้นให้แก่ตัวเรา คือ ร่างกายจะผ่อนคลาย รู้สึกสบาย ใจก็รู้สึกสบาย ๆ รู้สึกพึงพอใจกับความรู้สึกเช่นนี้

จะรู้สึกโล่ง ๆ โปร่ง ๆ กลวง ๆ สบาย ๆ นี่คือ ร่างวัลเบื้องต้นสำหรับตัวเรา
ที่ทำถูกหลักวิชา

พอได้อารมณ์อย่างนี้ สภาวะธรรมอย่างนี้ ที่สบายทั้งร่างกายและ
จิตใจ ตอนนี้ต้องทำใจเย็น ๆ ให้รักษาความนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ สบายกาย
สบายใจต่อไปอีก

ความพึงพอใจอย่างนี้แหละ คือร่างวัลของชีวิตเราที่จะต่อร่างวัล
ถัดไป คือกายก็ยังสบายขึ้น ใจก็ยังสบายเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้นในระดับที่ร่างกาย
ของเราค่อย ๆ โล่งโปร่งเบาสบาย ขยายหรือกลืนหายไปกับบรรยากาศ
คล้าย ๆ กับเราไม่มีร่างกาย ไม่มีตัวตน เหมือนเป็นอากาศธาตุที่ละเอียดอ่อน
และมีกระแสแห่งความสุขและความบริสุทธิ์อย่างอ่อน ๆ เข้ามาแทนที่
ซึ่งก็จะเพิ่มความสบายของกายและใจมากขึ้นไปเรื่อย ๆ

ใจของเราก็จะเริ่มนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ไม่ซัดส่ายไปคิดในเรื่องต่าง ๆ ที่
เราคุ่นเคย และเราชอบความรู้สึกอย่างนี้ที่นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ โดยปราศจาก
ความคิดใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งเราไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน คือสภาวะของใจ
ที่ปลอดความคิดอย่างนั้นมันให้ความบันเทิงใจ ความพึงพอใจ มากกว่า
ใจที่ใช้ความคิด ให้ใจเย็น ๆ ต่อไปอีก รักษาสภาวะใจนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ
อย่างละเอียดอ่อนของเราอย่างนั้นต่อไปอีก ถ้าทำได้ ก็จะมีร่างวัล
เกิดขึ้นเพิ่มมาอีก ความรู้สึกฟ่องเบาของเราจะเพิ่มขึ้น จนเข้าใจคำว่า
กายเบา ใจเบา ละเอียดนุ่มนวลเพิ่มมากขึ้น จนถึงจุดที่ใจอยากจะนิ่ง
อย่างนั้นอย่างเดียวไปนาน ๆ จนไม่จำกัดกาลเวลา

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจุมุก { หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

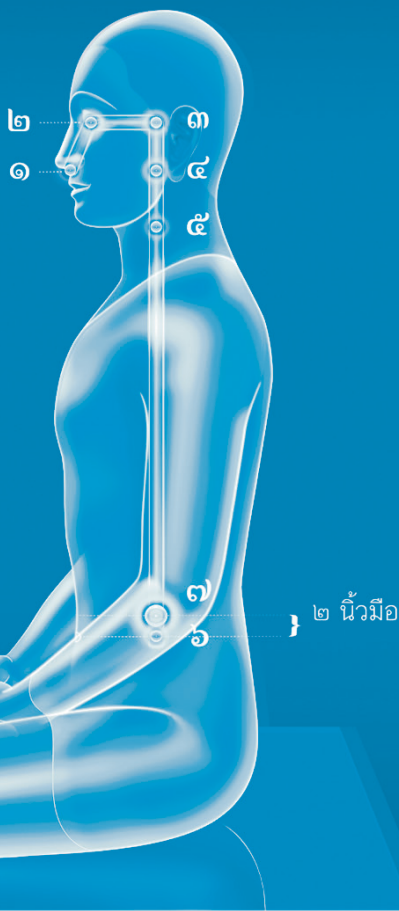
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

การนิ่งที่เพิ่มขึ้นนั้น ก็จะทำให้ใจเปลี่ยนสถานะจากนิ่งหลวม ๆ ที่เดียวนิ่ง เดียวหลุด กลายเป็นนิ่งที่ค่อย ๆ แน่นขึ้น และก็นิ่งแน่นขึ้นไปเรื่อย ๆ จะนิ่งแน่นที่ไม่อึดอัด ไม่คับแคบ นิ่งแน่นที่กว้างขวาง และใจก็นุ่มนวลเพิ่มขึ้น เราจะเข้าใจคำว่า “นุ่มนวล” มากกว่าที่เราเคยเข้าใจ แค่เพียงที่เราได้ยินได้ฟังหรือได้อ่านมา มันเป็นประสบการณ์ภายในของคำว่า “นิ่งแน่นและนุ่มนวล”

เมื่อรักษาสภาวะใจนี้ต่อไป แสงสว่างส่องทางชีวิตใหม่ก็จะเกิดขึ้น เป็นชีวิตที่แตกต่างจากชีวิตเก่า ที่เหมือนกับคนยังนอนหลับอยู่ หรือคนที่อยู่ในโลกมายา เป็นแสงสว่างส่องทางชีวิตใหม่ เป็นชีวิตของท่านผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นแสงสว่างภายในที่ให้ความพึงพอใจมากกว่าแสงสว่างภายนอก

เป็นความอัศจรรย์ทีเดียว ที่เราหลับตาแล้วไม่มีดี เริ่มจากสว่าง คล้าย ๆ ฟาสาาง ๆ ตอนตี ๕ ในฤดูร้อน และสว่างขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าเรายังคงรักษาใจของเรานิ่ง ๆ นุ่ม ๆ นาน ๆ อย่างต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ โดยไม่คำนึงถึงเรื่องอะไรเลย จากฟาสาาง ๆ ก็จะสว่างเพิ่มขึ้น เหมือนรุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่ ที่แสงเงินแสงทองในยามอรุโณทัยของดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่างมาบนโลกใบนี้

แต่นี้เป็นแสงสว่างแห่งธรรมภายใน เป็นดวงตะวันภายในที่ใสเย็น ซึ่งมีอยู่แล้วภายใน แต่ถูกบดบังด้วยนิรณทั้ง ๕ คือสิ่งที่เราไปหมกมุ่นอยู่ในเรื่องกามฉันทะ พยาบาท อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นต้น

เราก็จะค่อย ๆ เห็นไปตามลำดับ แม้เห็นแล้วก็ตาม ก็ต้องรักษาใจให้นิ่งแน่น และนุ่มนวลอย่างเดิม เหมือนดูดวงอาทิตย์ขึ้นจากขอบฟ้าในยามเช้า อย่าไปตื่นเต้น เพราะเป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้ที่มีใจหยุดนิ่งภายใน ดวงตะวันภายในหรือดวงธรรมภายในก็จะปรากฏเกิดขึ้น เป็นรางวัลสำหรับผู้ที่ยืนยันและทำถูกหลักวิชา

เพราะฉะนั้น เบื้องต้นนี้ะ ให้ทุกคนฝึกวางใจให้เป็นอย่างนี้ก่อน ให้ใจนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย ๆ ให้ใจใส ๆ ใจเย็น ๆ ©

